

Lisa Kleypas

Până dimineața căsătorii

CAPITOLUL 1

Hampshire, Anglia.

August 1852

Oricine a citit vreodată un roman știe că guvernantele se presupune că sunt supuse și exploatate. De asemenea, se presupune că sunt liniștite, folositoare și ascultătoare, fără să se mai menționeze, respectuoase față de stăpânul casei. Leo, Lord Ramsay, se mira exasperat de ce n-au putut și ei să aibă una dintre acestea. În loc de asta, familia Hathaway a angajat-o pe Catherine Marks, care, după părerea lui Leo, arunca o umbră urâtă peste întreaga profesie.

Nu pentru că Leo găsea vreo vină abilităților reale ale lui Marks. Făcuse o treabă excelentă instruindu-le pe cele două surori ale lui mai mici, Poppy și Beatrix, în cele mai delicate aspecte ale etichetei sociale. Și avuseseră nevoie de nemăsurat de mult ajutor, deoarece nimeni din familia Hathaway nu se așteptase să se amestece în cercurile înaltei societăți britanice. Așa că fuseseră crescute în ambianța strictă a clasei de mijloc, într-un sat, la vest de Londra. Tatăl lor, Edward Hathaway, fusese un erudit specializat în istoria medievală, considerat un om de bună condiție, dar nu un aristocrat.

Totuși, după o serie de evenimente ciudate, Leo a moștenit titlul de Lord Ramsay. Deși învățase pentru a deveni arhitect, acum era viconte, proprietar de pământuri și de arendași. Familia Hathaway se mutase pe domeniul Ramsay din Hampshire, unde făceau efort să se adapteze cerințelor noii lor poziții.

Una din cele mai mari provocări pentru surorile Hathaway a fost să învețe absurd de nenumăratele reguli și mofturi, care se pretindeau tinerelor doamne din înalta societate. Dacă n-ar fi fost instruirea răbdătoare a lui Catherine Marks, familia Hathaway s-ar fi comportat la Londra, cu delicatețea unor elefanți loviți de streche. Marks făcuse minuni cu toți, mai ales cu Beatrix, care era fără îndoială cea mai excentrică fiică a unei excentrice familii. Deși Beatrix ar fi fost fericită să zburde pe pajști și prin păduri, ca o creatură sălbatică, Marks

reuşise să îi imprime acel fel de comportament necesar într-o sală de bal. Pentru fete scrisesese adeseori o serie de poezii privind eticheta, conţinând nestemate literare ca:

Tinerele doamne trebuie să demonstreze reţinere când vorbesc cu un străin.

Flirtul, arţagul sau lamentările pun reputata noastră în pericol.

Normal, Leo n-a putut să reziste să nu-şi bată joc de talentul poetic al lui Marks, dar în sinea lui a trebuit să admită că metodele ei au dat roade. Poppy şi Beatrix au navigat cu succes prin Sezonul londonez.

Şi Poppy se măritase recent cu hotelierul Harry Rutledge.

Acum doar Beatrix mai rămăsese. Marks îşi asumase rolul de damă de companie şi însoţitoare a energicei fete de nouăsprezece ani. În ce priveşte restul familiei Hathaway, Catherine Marks era practic o membră a ei.

Dar în ceea ce-l privea pe Leo, nu putea să o sufere pe această femeie. Îşi exprima părerile după cum o tăia capul şi îndrăzneia să-i dea lui dispoziţii, în rarele ocazii, când Leo încerca să fie prietenos, ea se repezea la el, sau îi întorcea spatele cu dispreţ. Când el îşi expunea o părere perfect raţională, cu greu putea să termine o propoziţie, înainte ca Marks să înşire toate motivele, pentru care el greşea.

În faţa constantei ei aversiuni, Leo nu putea să facă altceva decât să răspundă în acelaşi fel. Şi în ultimul an încercase să se convingă pe sine însuşi că nici nu conta că ea îl dispreţuia. Existau multe femei în Londra, care erau infinit mai frumoase, mai atrăgătoare şi mai interesante decât Catherine Marks.

Dacă nu l-ar fascina atât!

Poate că din cauza secretelor, pe care ea le apăra cu atâta înverşunare. Marks nu vorbea niciodată despre copilăria ei, sau despre familia ei, sau de ce se angajase la familia Hathaway. O scurtă perioadă predase într-o şcoală de fete, dar refuza să discute despre ocupaţia ei de profesoară, sau să explice de ce o părăsise. Existau zvonuri, răspândite de fostele eleve, că s-ar putea să fi fost în relaţii proaste cu directoarea, sau că era o femeie ruınată, a cărei lipsă de mijloace materiale o obligase să-şi caute serviciu.

Marks era aşa de introvertită şi de tenace, încât adesea era uşor să uiţi că era încă o femeie tânără, abia de peste douăzeci de ani. Când Leo a întâlnit-o prima oară, era întruchiparea perfectă a unei fete bătrâne şi uscate, cu ochelarii ei, cu încruntarea ei respingătoare şi cu linia severă a gurii. Coloana ei vertebrală era dreaptă ca un vătrai, iar părul era castaniu mat ca o molie de măr şi întotdeauna foarte strâns adunat la ceafă. Moartea Fioroasă, o poreclise Leo, în ciuda obiecţiilor familiei.

Însă ultimul an operase o schimbare remarcabilă în Marks. Se împlinise, trupul ei subţire nu mai era slab ca un băţ de chibrit şi obraji

îi căpătaseră culoare. Cu o săptămână și jumătate în urmă, când Leo a venit de la Londra, a fost absolut uimit să o vadă pe Marks cu bucle blonde pal. Se pare că, de ani de zile, își vopsea părul și, din cauza unei greșeli a farmacistului, a fost obligată să abandoneze deghizarea. Și, în timp ce șuvițele șaten închis fuseseră prea severe pentru trăsăturile delicate și pielea ei palidă, blondul natural îi venea de minune.

Ceea ce l-a și făcut pe Leo să-și dea seama că această Catherine Marks, dușmana lui de moarte, era o frumusețe. Și în realitate nu culoarea schimbată a părului o făcea să arate așa diferită... ci mai curând faptul că Marks era așa de stânjenită în prezența lui. Se simțea vulnerabilă și o demonstra. Drept rezultat, Leo simțea nevoia să tragă jos de pe ea mai multe straturi, literar și practic. Voia să o cunoască.

Încerca totuși să mențină distanța, în timp ce cântărea implicațiile descoperirii lui. Și îl încurca și reacția familiei față de Marks, ce nu se rezumase decât la o ridicare colectivă din umeri. De ce nu era niciunul dintre ei măcar puțin curios în privința ei, așa cum era el? De ce Marks, în mod deliberat se făcuse pe ea însăși așa lipsită de atractivitate, de atâta timp? De ce dracu' se ascundea?

Într-o după-amiază însorită din Hampshire, când Leo era convins că cea mai mare parte a familiei era ocupată în altă parte, plecă în căutarea lui Marks, raționând că, dacă se va confrunta cu ea între patru ochi, va obține niște răspunsuri. O găsi afară, în grădina plină de flori și înconjurată de gard viu. Stătea pe o bancă, la marginea unei cărări acoperită cu pietriș.

Și nu era singură.

Leo se opri cam la douăzeci de metri distanță, trăgându-se în umbra unei tise.

Marks ședea alături de noul soț al lui Poppy, Harry Rutledge. Erau angajați în ceea ce părea să fie o discuție intimă.

Deși situația nu era de condamnat, totuși nu era nici prea normală.

Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce puteau vorbi? Chiar și de la această distanță, se vedea clar că era ceva important. Capul întunecat al lui Harry Rutledge era înclinat protector spre ea. Ca un prieten apropiat. Ca un iubit.

Leo rămase cu gura căscată, când o văzu pe Marks ducându-și la ochi o mână delicată, pe sub ochelari, ca pentru a-și șterge o lacrimă.

Marks plângea, în compania lui Harry Rutledge!

Și atunci, Rutledge o sărută pe frunte.

Leo încetă să mai respire. Rămânând tăcut, începu să analizeze abundența de emoții ce-l încercau și să le clasifice... surpriză, îngrijorare, suspiciune, furie.

Ascundeau ceva. Complotau ceva.

Oare o avusese vreodată Rutledge, ca amantă?

O șantaja, sau ea încerca să estorcheze ceva de la el? Nu... tandrețea dintre cei doi era evidentă, chiar de la această distanță.

Leo își frecă bărbia, gândindu-se ce să facă. Fericirea lui Poppy era mai importantă decât orice alte considerente. Înainte de a se apuca să-l bată măr pe noul soț al surorii lui, trebuia să descopere exact care era situația. Și apoi, dacă circumstanțele îi vor permite, îl va bate măr pe Rutledge.

Respirând încet, măsurat, Leo privi perechea. Rutledge se ridică și se îndreptă spre casă, în timp ce Marks rămase șezând pe bancă.

Fără o hotărâre anume, Leo se apropie încet de ea. Nu era sigur cum intenționa să o abordeze, sau ce intenționa să-i spună. Depinde de impulsuri îl vor cuprinde mai puternic, în momentul în care va ajunge la ea. Era foarte posibil să o strângă de gât. Și de asemenea, era tot atât de posibil să o trântască în iarba încălzită de soare și să o violeze. Se trezi clocotind de năvala fierbinte și neplăcută a unor sentimente, care nu-i erau deloc familiare. Era gelozie? Cristoase, chiar asta era. Era gelos pe o scorpie costelivă, care l-a insultat și l-a înfruntat, cu orice ocazie.

Era oare o expresie nouă a depravării? Căpătase manii de față bătrână?

Poate că atitudinea ei rezervată era cea pe care Leo o găsea atât de erotică... întotdeauna fusese fascinat de întrebarea, ce ar trebui să facă, pentru a o distruge? Catherine Marks, mica lui dușmancă haină... goală și gemând sub el. Nimic nu dorea mai mult. Și, de fapt, asta avea sens: când o femeie era ușor de cucerit și plină de dorință, nu constituia nici o provocare. Dar să o ducă pe Marks în pat, să facă această acțiune să dureze multă vreme, să o chinuiască până când ea va implora și va țipa... ei, asta ar fi într-adevăr ceva nostim.

Leo se îndreptă spre ea nonșalant, fără să piardă din vedere felul în care înțepeni ea, la vederea lui. Fața ei deveni încordată și nefericită, gura aspră. Leo se imaginează luându-i capul în mâini, sărutând-o lasciv minute în șir, până când s-ar înmuia și și-ar pierde răsuflarea în brațele lui.

Dar în loc de asta, rămase în picioare, cu pumnii în buzunarele hainei, cercetând-o inexpressiv.

— Să faci bine să-mi explici despre ce a fost vorba?

Soarele străluci pe lentilele ochelarilor, ascunzându-i pentru moment ochii.

— Mă spionezi, my lord?

— Cu greu s-ar putea spune asta. Ceea ce fac fetele bătrâne cu timpul lor nu mă interesează câtuși de puțin. Dar e dificil să nu observ, când cumnatul meu o sărută pe guvernanta, în grădină.

Oricine i-ar fi acordat credit lui Marks pentru calmul ei. Nu arătă nici o reacție, cu excepția încleștării mâinilor în poală.

— Un sărut, rosti ea. Pe frunte.

— Nu contează câte sărutări au fost, sau unde au fost depuse. Va trebui să-mi explici de ce a făcut asta. Și tu de ce l-ai lăsat. Și încearcă să fie credibil ceea ce-mi spui, deoarece sunt atât de aproape – Leo ridică degetul mare și arătătorul, depărtate la o jumătate de centimetru – să te apuc, să te duc personal la drumul mare și să te urc în prima căruță ce se îndreaptă spre Londra.

— Du-te dracului, rosti ea cu voce scăzută și sări în picioare. Făcuse numai doi pași, înainte de a o prinde din spate. Nu mă atinge!

Leo o întoarse cu fața spre el, manevrând-o cu ușurință. Mâinile lui se încleștară pe brațele subțiri. Putea să simtă căldura pielii, prin muselina subțire a mânecilor. Pe când o ținea, un parfum inocent de lavandă se ridică până la nările lui. La baza gâtului era ușor pudrată cu talc. Mireasma ei îi amintea lui Leo de un pat proaspăt schimbat, cu cearșafuri bine călcate. Și, o, cât de mult voia să se strecoare acolo!

— Ai prea multe secrete, Marks. Ai fost un ghimpe în coasta mea mai mult de un an, cu limba ta ascuțită și cu trecutul tău misterios. Acum vreau niște răspunsuri. Ce ai discutat cu Harry Rutledge?

Sprâncenele ei fine, cu câteva nuanțe mai închise decât culoarea părului, se adunară încruntate.

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Te întreb pe tine. Confruntat cu tăcerea ei încăpățânată, Leo hotărî să o provoace. Dacă ai fi alt gen de femeie, te-aș suspecta că încerci să-l seduci. Dar amândoi știm că nici nu știi ce înseamnă aia seducție, nu-i așa?

— Dacă aș ști, sigur nu aș folosi-o față de tine!

— Haide, Marks, hai să încercăm o discuție civilizată. Măcar de data asta.

— Nu, până nu-ți vei lua mâinile de pe mine.

— Nu, pentru că ai lua-o la goană. Și e prea cald ca să fug după tine.

Catherine se zbârli și îl împinse, cu palmele lipite de pieptul lui. Corpul ei era înveșmântat frumos, în straturi de dantele și nenumărați metri de muselină. Gândul la ce exista dedesubt... piele roz și albă, curbe moi, bucle intime... îl stârni instantaneu.

Și pe ea o străbătu un fior, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Leo o privi intens. Vocea i se îmblânzi.

— Ți-e frică de mine, Marks? Tu, care mă biciuiești și mă sfărâmi în bucățele cu fiecare ocazie?

— Categorical, nu, măgar arogant. Vreau doar să te comporți ca un bărbat de condiția ta.

— Vrei să spui, ca un nobil? Ridică ironic din sprâncene. Dar nobilii se comportă chiar așa. Sunt surprins că n-ai observat încă.

— O, am observat. Dar un bărbat suficient de norocos pentru a moșteni un titlu, trebuie să aibă decența să încerce să trăiască mereu conform acestuia. Să fii nobil e o obligație – o responsabilitate – și în

loc de asta, se pare că tu o privești ca pe o licență, pentru a te angaja în comportamentul cel mai îngăduitor și dezgustător imaginabil. Mai mult...

— Marks, o întrerupse Leo cu un ton catifelat, asta a fost încercarea cea mai perfectă de a mă distra. Dar n-a funcționat. N-ai să scapi de mine, până când nu-mi spui ce vreau să știu.

Ea înghiți în sec și încercă să se uite oriunde, numai la el nu, ceea ce nu era ușor, atunci când el stătea exact în fața ei.

— Motivul pentru care am vorbit în particular cu domnul Rutledge... scena la care ai fost martor...

— Da?

— E pentru că... Harry Rutledge e fratele meu. Fratele meu vitreg.

Cu capul plecat, Leo se uita la ea încercând să digere informația. Avea senzația că a fost înșelat, trădat, aprins la focul furiei. Iad însângerat! Marks și Harry Rutledge sunt frați vitregi?

— Nu există nici un motiv real, rosti Leo, pentru a ține secretă o astfel de informație.

— Situația e complicată.

— De ce, până acum niciunul dintre voi n-a spus nimic?

— Nu e nevoie să știi.

— Ar fi trebuit să-mi spui, înainte de a se însura cu Poppy. Erai obligată.

— De ce anume?

— De loialitate, dracu să te ia. Ce altceva mai știi, care poate afecta familia mea? Ce alte secrete mai ascunzi?

— Nu e treaba ta, îi aruncă Catherine răsucindu-se în încleștarea lui. Dă-mi drumul!

— Nu, până nu aflu ce complotezi. Catherine Marks e numele tău adevărat? Cine iadului ești tu? Înjură, când ea începu să se lupte, cu și mai multă putere. Stai liniștită, diavoliță mică. Vreau să - au! Aceasta, pentru că ea se întoarse și-și înfipse un cot ascuțit în coastele lui.

Manevra îi asigură lui Marks libertatea pe care o căuta, dar ochelarii îi zburară cât colo.

— Ochelarii mei! Cu un oftat profund, se lăsă pe mâini și în genunchi și începu să pipăie după ei.

Simțindu-se vinovat, furia lui Leo se domoli pe loc. Din felul cum se comporta, practic fără ochelari nu vedea nimic. Și imaginea ei târându-se pe pământ îl făcu să se simtă o brută. Un dobitoc. Lăsându-se și el în genunchi, începu la rândul său să caute.

— Ai văzut direcția în care s-au dus? Întrebă el.

— Dacă vedeam, izbucni ea, n-aș mai fi avut nevoie de ochelari, nu-i așa?

O scurtă tăcere.

— Te voi ajuta să-i găsești.

— Ce amabil din partea ta, rosti ea acră.

În următoarele câteva minute, cei doi traversară grădina pe mâini și în genunchi, căutând printre narcisele galbene. Amândoi își rumegau oribila tăcere, ca pe pe o bucată de pastramă de oaie.

— Deci, ai nevoie cu adevărat de ochelari, rosti Leo în final.

— Sigur că am, răspuse Marks îmbufnată. De ce i-aș purta, dacă n-aș avea nevoie de ei?

— Am crezut că s-ar putea să facă parte din deghizarea ta.

— Deghizarea mea?

— Da, Marks, deghizarea. Un substantiv ce descrie un mijloc prin care cineva își ascunde identitatea. Folosit adesea de clovni și de spioni. Și acum, se pare că și de guvernante. Dumnezeu mare, oare există ceva obișnuit în familia mea?

Marks îl privi, apoi clipi în direcția lui, cu privirea nu prea centrată. Pentru o clipă, arată ca un copil neajutorat, a cărui pătură preferată fusese pusă în afara posibilității de a o ajunge. Și asta cauză un ciudat și dureros junghi în inima lui Leo.

— Am să-ți găsesc ochelarii, rosti el brusc. Ai cuvântul meu. Dacă vrei, poți să te duci acasă, în timp ce eu continui să-i caut.

— Nu, mulțumesc. Dacă încerc să găsesc singură casa, probabil că am să ajung în hambar.

Zărind în iarbă ceva lucind, Leo întinse mâna și apucă ochelarii.

— Iată-i. Se târî spre Marks și rămase în genunchi, în fața ei.

După ce îi șterse lentilele cu mânăca lui, rosti: Stai liniștită.

— Dă-mi-i mie.

— Lasă-mă să ți-i pun eu, căpoaso. Te cuprinde harțagul, la fel de natural ca respirația, nu-i așa?

— Nu, nu, rosti ea imediat și roși, când el râse aspru.

— Nu e nostim să te mușc, când tu faci totul așa ușor, Marks. Îi puse ochelarii pe nas cu mare grijă, plimbându-și degetele de-a lungul ramei, studiind-o cu o privire apreciativă, să vadă dacă i se potrivesc. Blând atinse brațele de metal. Nu prea se potrivesc! Apoi își plimbă un deget explorator peste marginea de sus a unei urechi. Era remarcabil de drăguță în lumina soarelui, cu ochii ei cenușii punctați cu albastru și verde.

Ca opalul. Ce urechi mici! continuă Leo, lăsându-și mâinile să rătăcească pe fața ei cu oase fine. Nu e de mirare că ochelarii ți-au căzut așa ușor. Nu există nimic care să-i rețină.

Marks îl privea consternată.

Ce fragilă e, reflectă el. Avea o voință plină de mândrie, un temperament gata să-l înțepe, încât tindea să uite că era doar jumătate cât el. S-ar fi așteptat să-i dea deoparte mâinile până acum - ura așa de mult să fie atinsă, în special de el. Dar nu se mișca. Își lăsă degetul să-i mângâie gâtul și simți mica lui ondulare, când înghiți.

Exista ceva ireal în acel moment, ceva de vis. Nu ar fi vrut să se sfârșească.

— Catherine e numele tău adevărat? întrebă el. Ai să-mi răspunzi cel puțin la asta?

Ea ezită, îngrozită să dezvăluie orice o privea, chiar și o fărâmă de informație. Dar în timp ce degetele lui alunecau de-a lungul cefei, mângâierea ușoară păru că o dezarmează. O roșeață accentuată i se ridică pe gât.

— Da, rosti sugrumat. Catherine.

Încă stăteau îngenunchiați amândoi, fustele ei tălăzuind în jur, răspândite peste tot. Faldurile de muselină înflorată fuseseră prinse sub unul din genunchi lui. Trupul lui Leo reacționează puternic la apropierea ei, fierbințeala furișându-i-se pe sub piele și oprindu-se în locuri neconvenabile. Mușchii i se întăresc, pulsară. Ar fi trebuit să pună capăt situației, sau vor ajunge să facă ceva ce amândoi vor regreta.

— Să te ajut, rosti el deodată încercând să se ridice. Mergem înauntru. Totuși, te avertizez că nu am terminat încă cu tine. Măi e ceva pe care eu...

Dar se opri brusc, penru că, în timp ce Marks încerca să se ridice, trupul i se lipi de al lui. Rămaseră tăcuți, față în față, respirația lor amestecându-se în valuri neregulate.

Senzația de vis se amplifică. Amândoi, îngenunchiați într-o grădină, aerul verii greu de parfumul ierbii strivite, macii purpurii... Și Catherine Marks în brațele lui. Părul ei strălucea în razele soarelui, pielea ei era fină ca petalele. Buza ei superioară era la fel de plină ca cea inferioară, curbele la fel de delicate și line ca o curmală japoneză coaptă. Privindu-i fix gura, simți părul de pe ceafă ridicându-i-se de emoție.

Sunt tentații, hotărî Leo ca prin ceață, cărora nu trebuie să le rezisti. Pentru că erau așa persistente, încât vor continua să revină, iar și iar. Deci, în fața unor astfel de tentații trebuie categoric să cedezi – e singurul mod de a scăpa de ele.

— La dracu', rosti aspru, așa am să fac. Chiar conștient că voi fi distrus după aceea.

— Ce să faci? întrebă Marks cu ochii mari.

— Asta.

Și gura lui coborî peste a ei.

În sfârșit, fiecare mușchi din trupul lui păru că oftează. În sfârșit. Senzația fu așa de plăcută, că pentru o clipă Leo nici nu putu să se miște, simțindu-i doar gura cu gura lui. Încetându-se în această senzație, Leo o lăsă să-l ia cu ea. Încetă să se mai gândească și făcu ceea ce dorea... îi apucă buza superioară, apoi pe cea inferioară, pecetluindu-și gurile împreună, atingându-și limba de a ei, jucându-se cu ea. Un sărut începea înainte de a se termina celălalt, un lanț de

izbituri erotice și răscoliri și înghiontiri. Încântarea îl năpădi în totalitate, stârnind ecouri în fiecare venă și nerv.

Și, Dumnezeu să-l ajute, ar fi vrut și mai mult. Murea de dorința de a-și strecura mâinile pe sub hainele ei, să simtă fiecare centimetru al trupului ei. Voia să-și lipească gura de niște locuri intime, să sărute și să guste fiecare bucățică din ea. Neajutorată, Marks răspunse aruncându-și brațele în jurul gâtului lui. Se mișcă spre el, ca și cum senzațiile îi cuprindeau din toate direcțiile. Și chiar așa era. Amândoi făceau efort să se lipească și mai tare, mai strâns, trupurile lor urmând un ritm nou, nesigur. Dacă n-ar fi fost despărțiți de așa de multe rânduri de haine, în mod clar ar fi făcut dragoste.

Leo continuă să o sărute, mult după ce ar fi trebuit să se oprească, nu numai pentru a se legăna în această plăcere, ci și pentru că nu îndrăznea să întrezărească ce se va întâmpla după aceea. Relația lor belicoasă nu se putea relua, ca de obicei, după așa ceva. Fusese îndreptată spre un nou drum, cu o destinație necunoscută și Leo era sigur că nici unuia dintre ei nu-i va plăcea unde va duce.

Găsind că nu putea să o elibereze imediat, o făcu gradat, lăsându-și gura să-i exploreze bărbia, urmând scobitura vulnerabilă din spatele urechii. Pulsul ei era rapid și vibrant, sub buzele lui.

— Marks, rosti el cu o respirația grea. Mi-a fost frică de asta. Într-un fel știam... Întrerupându-se, își înălță capul și se uită la ea.

Și ea îl privea, prin aburul ce se depusese pe lentile.

— Ochelarii... i-am pierdut din nou.

— Nu, nu i-ai pierdut. Doar că lentilele s-au aburit.

Și când ochelarii aburiți fură șterși, Marks îl împinse. Se luptă să se ridice în picioare, respingând frenetic încercările lui de a o ajuta.

Se priviră unul pe altul. Era greu de spus, care dintre ei era mai înfricoșat.

Dar judecând după expresia ei, probabil că Marks.

— Asta nu s-a întâmplat, să știi, se repezi ea. Dacă vei avea vreodată tupeul să menționezi asta, am să neg până la ultima suflare. Dădu fustelor câteva lovituri agitate, pentru a le scutura de frunze și de firele de iarbă și îi aruncă lui Leo o privire feroce de avertisment. Acum mă duc acasă. Și să nu mă urmezil.

CAPITOLUL 2

Cărările nu li se mai încrucișară până la cină, o adunare aglomerată, ce le includea pe surori: Amelia, Win și Poppy, cu soții lor: Cam Rohan, Kev Merripen și Harry Rutledge. Catherine Marks ședea alături de Beatrix, la capătul cel mai îndepărtat al mesei.

Niciuna din surorile lui Leo nu aleseseră să se mărite cu un soț convențional. Rohan și Merripen erau amândoi țigani, ceea ce explica în parte abilitatea lor de a se adapta cu ușurință familiei neconformiste Hathaway. Soțul lui Poppy, Harry Rutledge, era un hotelier excentric, un

om puternic, ai cărui inamici se spune că îl plăceau mai mult decât prietenii lui.

S-ar putea să fie adevărat că Catherine Marks e sora lui Harry?

La cină, Leo privea de la unul la celălalt, căutând similitudini. Să fiu al naibii dacă văd vreo asemănare, se gândi el. Pomeții înalți, liniile drepte ale sprâncenelor, ușoara înclinare felină a colțurilor externe ale ochilor.

— Am nevoie să vorbesc cu tine, i se adresă Leo Ameliei, imediat ce terminară masa. Între patru ochi.

Ochii ei albaștri se măriră de curiozitate.

— Sigur că da. Vrei să ne plimbăm puțin? Afară e încă lumină.

Leo îi făcu un semn scurt din cap.

Fiind cei mai în vârstă dintre rudele Hathaway, Leo și Amelia avuseseră destule neînțelegeri. Totuși, pentru el, ea era ființa cea mai bună din lume, fără să mai spunem că era și cel mai apropiat confident. Amelia avea foarte mult bun simț și niciodată nu ezitase să spună ceea ce gândește.

Nimeni nu se așteptase vreodată ca voința pragmaticei Amelia să fie îngenunchiată de Cam Rohan, energicul ei țigan. Cam reușise să o seducă și să se însoare cu ea, înainte ca Amelia să-și dea seama ce se întâmplă. Și, cum se dovedise ulterior, Cam a fost capabil să ofere conducerea deosebită, de care avea nevoie familia Hathaway. Cu părul lui negru, puțin cam lung, și un diamant sclipind la o ureche, era greu să ți-l imaginezi ca fiind patriarhul cumpătat al familiei. Dar tocmai nonconformismul îi permisesse să conducă familia Hathaway cu așa de multă pricepere. Acum el și Amelia aveau un fiu de nouă luni, Rye, cu părul negru al tatălui și ochii albaștri ai mamei.

Plimbându-se tacticos împreună cu Amelia pe drumul privat al domeniului, Leo aruncă o privire de proprietar împrejurimilor. Vara, soarele din Hampshire nu apunea până la ora nouă, luminând mozaicul format din păduri, câmpuri și fânețe. Râuri și cursuri de apă înfrumusețau peisajul, dotând mlaștinile și luncile fertile cu o viață sălbatică și prolifică. Deși, în mod cert, moșia Ramsay nu era cea mai mare din Hampshire, era una din cele mai frumoase, cu o pădure bătrână cu arbori înalți și trei mii de acri de pământ arabil.

În ultimul an, Leo ajunsese să-i cunoască pe arendașii proprietății, făcuse îmbunătățiri la sistemul de irigații și drenaj, reparase gardurile, porțile și clădirile... și dracu' e martor, învățase mai multe decât voise vreodată să știe, despre administrarea unei ferme. Toate ca rezultat al instrucțiunilor nemiloase ale lui Kev Merripen.

Merripen, care trăia alături de familia Hathaway din copilărie, își luase sarcina să învețe cât mai multe posibil despre managementul moșiei. Iar acum urmărea să-i predea și lui Leo cunoștințele acumulate de el.

— Nu e realmente pământul tău, îi spusese Merripen, dacă nu îl stropești cu sângele și sudoarea ta.

— Doar cu atât? Întrebase Leo sarcastic. Numai sânge și sudoare? Sunt sigur că pot găsi încă unul sau două fluide corporale, pe care să le donez, dacă e așa important.

Dar în sinea lui era convins că Merripen avea dreptate. Acest sentiment al proprietății, al implicării, nu putea fi câștigat altfel.

Băgându-și mâinile în buzunare, Leo scoase un suspin încordat. Cina îl făcuse neliniștit și iritabil.

— Trebuie că te-ai certat cu domnișoara Marks, remarcă Amelia. De obicei vă aruncați săgeți unul altuia, peste masă. În seara asta însă, amândoi ați fost tăcuți. Nu cred că și-a ridicat ochii din farfurie, nici măcar o dată.

— N-a fost o ceartă, rosti Leo scurt.

— Atunci ce a fost?

— Mi-a spus - constrânsă - că Rutledge e fratele ei.

Amelia îl privi suspicioasă.

— Ce fel de constrângere?

— Asta nu contează. Ai auzit ce am spus? Harry Rutledge e...

— Domnișoara Marks e sub suficientă presiune, fără să mai adaugi și tu alta, rosti Amelia. Sper că nu ai fost crud cu ea, Leo. Pentru că dacă...

— Eu, crud cu Marks? Eu sunt cel pentru care trebuie să fii îngrijorată. După o discuție cu ea, de obicei plec cu măruntaiele târâș după mine. Indignarea lui se dublă, când văzu că sora lui încearcă să-și reprime un zâmbet. Îmi dau seama că deja știai că Rutledge și Marks sunt rude.

— Știu de câteva zile, admise ea.

— De ce n-ai spus nimic?

— Ea m-a rugat să nu spun și am fost de acord să-i respect intimitatea.

— Dracu' știe de ce trebuie Marks să beneficieze de intimitate, când nimeni din jur nu are așa ceva. Leo se opri din mers, obligând-o și pe Amelia să se oprească. Rămaseră față în față. De ce e așa un secret faptul că e sora lui Rutledge?

— Nu sunt sigură, admise Amelia părând tulburată. Tot ce a vrut ea să spună este că e pentru protejarea ei.

— Protejare de ce anume?

Ea scutură din cap neajutorată.

— Poate că Harry s-ar putea să-ți spună. Dar mă îndoiesc.

— Pe Dumnezeuul meu, cineva trebuie să-mi explice și mie, sau am să o arunc pe Marks cu fundul de pământ, înainte de a putea clipi.

— Leo, rosti Amelia surprinsă. N-ai s-o faci.

— Ar fi o plăcere.

— Dar gândește-te la Beatrix și cât de supărată ar fi...

— Mă gândesc la Beatrix. Dar nu vreau ca sora mea cea mică să fie îngrijită de o femeie cu un posibil secret periculos. Dacă un bărbat ca Harry Rutledge, care are legături cu unele din personajele cele mai abjecte din Londra, nu-și poate recunoaște propria soră... înseamnă că s-ar putea ca ea să fie o răufăcătoare. Ți-a trecut cumva prin cap?

— Nu, rosti Amelia aspru, începând din nou să meargă. Sincer, Leo, chiar și pentru tine treaba asta pare puțin cam prea dramatizată. Nu e o răufăcătoare.

— Nu fi naivă, rosti el urmând-o. Nimeni nu este exact cine pretinde el sau ea că este.

După o scurtă tăcere, Amelia întrebă prudentă:

— Ce intenționezi să faci?

— Plec mâine la Londra.

Ochii ei se deschiseră mari.

— Dar Merripen se așteaptă să iei parte la semănatul rapiței, la fertilizare și.;

— Știu la ce se așteaptă Merripen. Și urăsc faptul că voi rata fascinantele lui prelegeri privind minunile bălegarului. Totuși, plec. Vreau să petrec ceva timp cu Rutledge și să scot niște răspunsuri de la el.

Amelia se încruntă.

— De ce nu poți să vorbești cu el aici?

— Pentru că e în luna de miere și nu va vrea să petreacă ultima lui noapte în Hampshire pălăvrăgind cu mine. În afară de asta, am hotărât să accept o comandă a unui proiect de seră, pentru o casă din Mayfair.

— Cred că vrei să fii departe de Catherine. Cred că ceva s-a întâmplat între voi.

Leo privi ultimele urme strălucitoare, portocalii și purpurii, ale zilei.

— Lumina se duce, remarcă el cu un ton plăcut. Trebuie să ne întoarcem.

— Nu poți să fugi de problemele tale, să știi.

Gura lui se strâmbă plictisită.

— De ce spun oamenii asta întotdeauna? Sigur că poți să fugi de problemele tale. Eu asta fac tot timpul, și niciodată nu greșesc.

— Ești obsedat de Catherine, insistă Amelia. E evident pentru toată lumea.

— Acuma cine dramatizează? Întrebă el îndreptându-se spre Casa Ramsay.

— O urmărești în tot ce face, își menținu Amelia pasul alături de el cu încăpățănare. De câte ori e rostit numele ei, ești tot numai urechi. Și în ultimul timp, de fiecare dată când te văd vorbind sau certându-te cu ea, pari mult mai însuflețit decât ai fost de când... Făcu o pauză, părând că se gândește mai bine, la ceea ce fusese gata să spună.

— De când? întrebă Leo îndemnând-o să continue.

— De dinainte de scarlatină.

Era un subiect pe care nu-l discutaseră niciodată.

Cu un an înainte ca Leo să fi moștenit titlul de viconte, o epidemie mortală de scarlatină bântuise satul unde locuia familia Hathaway.

Prima care a plecat dintre ei a fost Laura Dillard, logodnica lui Leo.

Familia Laurei i-a permis să stea la căpătâiul ei. Timp de trei zile a privit-o murind în brațele lui, oră de oră, până când n-a mai fost.

Leo s-a întors acasă și a căzut și el bolnav de scarlatină, la fel ca Win. Ca prin minune, amândoi au supraviețuit, dar Win a rămas bolnăvicioasă. Și Leo a ieșit din asta un bărbat complet diferit, îngrozit într-un fel, pe care nici el nu putea să-l caracterizeze. Trăia un coșmar, din care nu putea să se trezească. Nu-i păsa dacă trăia sau murea. Partea cea mai de neiertat a fost că în zbuciumul său, a rănit familia și le-a cauzat probleme nesfârșite. Dar cel mai rău a fost, când Leo a părut înclinat să se autodistrugă. Și atunci, familia a luat o hotărâre. Au trimis-o pe Win la o clinică din Franța pentru refacere și pe Leo împreună cu ea, ca însoțitor.

În timp ce plămâni slăbiți ai lui Win și-au recăpătat puterea, la clinică, Leo a petrecut ore întregi plimbându-se prin satele moleșite de căldură din Provence, pe cărări întortocheate acoperite cu flori și peste câmpii aride. Razele soarelui, zărilor albastre fierbinți, lentur, încetineala vieții, îi limpeziră mintea și îi calmară sufletul. Încetase să mai bea, în afara unui singur pahar de vin la cină. Desena, picta și până la urmă rămase doar tristețea.

Când Leo și Win s-au înapoiat în Anglia, Win nu-și micșorase dorința de a-și atinge scopul inimii ei, de a se mărita cu Merripen.

În ce-l privește, Leo încerca să îndrepte oarecum felul în care își neglija familia. Și mai presus de orice, era hotărât să evite să se îndrăgostească din nou. Acum, că era conștient de profunzimea fatală a sentimentelor de care era capabil, nu voia să mai dea niciodată altei ființei omenești o atare putere asupra lui.

— Surioară, i se adresă Ameliei cu mâhnire, dacă ai vreo impresie nebunească, că am un interes personal față de Marks, uită-o imediat. Tot ce intenționez să fac este să aflu ce schelet păstrează ea în șifonier. Cunoscând-o, probabil că e unul real.

CAPITOLUL 3

— Până la douăzeci de ani, nici n-am știut de existența lui Cat, rosti Harry Rutledge întinzându-și picioarele lungi, în timp ce el și Leo se aflau în clubul hotelului Rutledge. Locul liniștit și luxos, cu numeroasele lui abside octogonale, era în Londra un loc preferat de adunare pentru nobilii străini, călătorii cu mijloace materiale, aristocrați și politicieni.

Leo îl privea pe cumnatul său, cu un scepticism de-abia mascat. Dintre toți bărbații pe care i-ar fi ales să se însoare cu una din surorile lui, Rutledge în mod clar n-ar fi deținut locul întâi pe listă. Leo nu avea încredere în el. Pe de altă parte, Harry avea de partea lui câteva atuuri bune, printre care devotamentul lui evident față de Poppy.

Harry bea dintr-un pahar cu coniac, dând atenție cu grijă cuvintelor, înainte de a continua. Era un bărbat frumos, posedând un farmec uriaș, dar totodată era dur și manipulator. Și nimeni nu s-ar fi așteptat la mai puțin, din partea unui bărbat cu realizările lui, printre care crearea celui mai mare și mai opulent hotel din Londra.

— Nu am nici un chef să discut despre Cat, din mai multe motive, rosti Harry cu ochii lui verzi precauți. Și printre ele este faptul că n-am fost niciodată deosebit de amabil cu ea și nici n-am protejat-o, când ar fi trebuit. Și regret.

— Toți avem regrete, afirmă Leo luând o gură de coniac și lăsând focul catifelat să-i alunece pe gât. De aceea m-am abandonat obiceiurilor mele proaste. Cineva nu trebuie să înceapă să regrete ceva, până ce nu încetează să o mai facă.

Harry rânji, dar deveni repede sobru, în timp ce se uita fix la flacăra unei mici lămpi de pe masă.

— Înainte de a-ți spune ceva, vreau să te întreb, care este natura interesului tău față de sora mea?

— Te întreb în calitate de angajator al ei, rosti Leo. Sunt preocupat de influența pe care o poate avea asupra lui Beatrix.

— Înainte, nu te-ai îndoit niciodată de influența ei, îi aruncă Harry. Și după toate socotelile, a făcut o treabă excelentă cu Beatrix.

— A făcut. Totuși, descoperirea acestei legături misterioase cu tine m-a îngrijorat. După câte știu eu, voi doi ați clocit un fel de complot.

— Nu. Harry îl privi direct. Nu există nici un complot.

— Atunci, de ce toate secretele astea?

— Nu pot să-ți explic, fără să-ți revelez ceva din propriul meu trecut... Făcând o pauză, Harry adăugă întunecat. Ceea ce nu-mi place deloc să fac.

— Regret, rosti Leo fără urmă de sinceritate. Mai departe.

Harry ezită din nou, ca și cum ar fi cântărit hotărârea de a-i spune ceva.

— Cat și cu mine avem aceeași mamă. Numele ei ora Nicolette Wigans. Era englezoaică prin naștere. I familia ei a plecat din Anglia și s-a stabilit în Buffalo, New York, pe când era încă un copil. Și pentru că era singurul lor copil - familia Wigans a avut-o la o vârstă înaintată - dorința lor era să o vadă căsătorită cu un bărbat, care să aibă grijă de ea. Tatăl meu, Arthur, avea de două ori vârsta mamei și era destul de prosper. Suspectez că familia Wigans a forțat nota - în mod cert în toată treaba n-a existat iubire. Așa că Nicolette s-a măritat cu Arthur și

eu m-am născut curând după aceea. Puțin cam prea curând, do fapt. Exista speculația că nu Arthur era tatăl.

— Și a fost? nu se putu abține Leo să nu întrebe.

Harry zâmbi cu cinism.

— Știe oare cineva vreodată, în mod cert? Ridică din umeri. În orice caz, până la urmă mama a fugit în Anglia, Cu unul din iubiții ei. Privirea lui Harry era distantă. După asta au mai fost și alți bărbați, așa cred. Mama mea nu era genul care să se înfrâneze. I ra o cățea stricată, foarte îngăduitoare cu ea însăși, dar și foarte frumoasă. Cat seamănă bine cu oa. Făcu o pauză reflectând. Doar că e mai blândă. Mai rafinată. Și, spre deosebire de mama noastră, Cat are o natură amabilă și grijulie.

— De fapt, rosti Leo acru, cu mine n-a fost niciodată amabilă.

— Asta pentru că o îngrozești.

Leo îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— În ce fel aş putea eu să îngrozesc acest mic jandarm? Și să nu mi spui că are aversiune față de toți bărbații, pentru că e perfect amabilă cu Cam și cu Merripen.

— Cu ei se simte în siguranță.

— Și cu mine, de ce nu? întrebă Leo ofensat.

— Cred, rosti Harry gânditor, că e conștientă de tine ca bărbat.

Revelația făcu ca inima lui Leo să tresară. Examină conținutul paharului de coniac cu o plictiseală studiată.

— Ți-a spus ea asta?

— Nu, am văzut eu însumi, în Hampshire. Harry se crispă. Cineva trebuie să fie deosebit de bun observator, în legătură cu Cat. Ea nu vorbește despre ea însăși. Dădu pe gât restul de coniac, puse jos cu grijă paharul și se lăsă pe spătarul scaunului. N-am auzit deloc de mama, după ce a plecat din Buffalo, adăugă el încrucișându-și degetele pe abdomenul plat. Dar când am făcut douăzeci de ani, am primit o scrisoare, prin care eram rugat să vin la ea. Contractase o boală gravă, o formă de cancer. Mi-am dat seama că, înainte de a muri, voia să vadă ce am devenit. Am plecat spre Anglia imediat, dar ea a murit, chiar înainte de a sosi.

— Și atunci ai întâlnit-o pe Marks, sugeră Leo.

— Nu, nu era acolo. În ciuda dorinței lui Cat de a sta cu mama ei, a fost trimisă să stea cu o mătușă și cu bunica din partea tatălui ei. Iar tatăl, aparent nedorind să stea de veghe la patul bolnavei, a părăsit Londra, împreună cu ea.

— Ce tip nobil, rosti Leo.

— O femeie din partea locului a avut grijă de Nicolette în ultima săptămână a vieții ei. Ea a fost cea care mi-a spus de Cat. O clipă mi-a trecut prin minte săn fac o vizită copilei, dar am hotărât că mai bine nu. În viața mea n-aveam loc pentru o soră vitregă ilegală. Avea

aproximativ jumătate vârsta mea și nevoie de îndrumare feminină. Am considerat ca era mai bine pentru ea, să fie îngrijită de mătușă.

— Și presupunerea a fost corectă? se hotărî Leo să întrebe.

Harry îi aruncă o privire impenetrabilă.

— Nu.

O poveste întreagă era cuprinsă în această: ilabă tăioasă. Dar Leo voia să audă mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

— Am hotărât să rămân în Anglia, să-mi încerc norocul în afaceri hoteliere. Așa că i-am trimis lui Cat o scrisoare, spunându-i unde să trimită vorbă, dacă va avea vreodată nevoie de ceva. Câțiva ani mai târziu, când avea cincisprezece ani, mi-a scris cerându-mi ajutorul. Am găsit-o în... niște circumstanțe dificile. Aș fi vrut să fi putut ajunge la ea puțin mai devreme.

Simțind o zvâcnitură de interes inexplicabil, Leo descoperi că îi e imposibil să-și mențină obișnuita lui spoială de nepăsare.

— Ce vrei să spui prin circumstanțe dificile?

Harry clătină din cap.

— Mi-e teamă că asta e tot ce pot eu să-ți spun. I leștul depinde de Cat.

— La dracu', Rutledge, n-o să te oprești tocmai acum. Vreau să știu cum e familia Hahaway implicată în toate astea și de ce am avut eu nenorocul să i. Fârșesc ca angajatorul celei mai băgăcioade guvernante și cu temperamentul cel mai urât, din Anglia.

— Cat n-ar trebui să muncească. E o femeie independentă, cu mijloace materiale, l-am alocat suficienți bani, pentru a-și permite libertatea de a face orice dorește. A mers la o școală-internat timp de patru ani, unde a rămas după aceea să predea, încă doi ani. Până la urmă a venit la mine și mi-a spus că a acceptat postul de guvernantă la familia Hathaway. Cred că pe vremea când tu și Win erați în Franța. Cat s-a prezentat la interviu, Cam și Amelia au plăcut-o, iar Beatrix și Poppy aveau în mod clar nevoie de ea, și nimeni nu părea înclinat să pună în discuție lipsa ei de experiență.

— Sigur că nu, rosti Leo acid. Familia mea nu și-a bătut niciodată capul cu ceva așa de mărunț ca experiența de serviciu. Sunt sigur că au început interviul întrebând-o care era culoarea ei preferată.

Harry încercă fără succes să nu zâmbească.

— Fără îndoială că ai dreptate.

— De ce și-a luat serviciu, dacă nu avea nevoie de bani?

Harry ridică din umeri.

— A vrut să vadă cu ce seamănă o familie, chiar dacă nu făcea parte din ea. Cat crede că nu va avea niciodată o familie a ei proprie.

Sprâncenele lui Leo se încruntară, când încercă să dea un sens celor auzite.

— Nimic nu o oprește, sublinie el.

— Crezi că nu? O undă de batjocură umplu ochii verzi ai lui Harry. Vouă, familiei Hathaway, vă e imposibil să înțelegeți ce înseamnă să fii crescut izolat, de către oameni care nu dau doi bani pe tine. Nu ai altă alternativă, decât să-ți închipui că e vina ta, că tu nu poți fi iubit. Și acest sentiment te împresoară, până devine o închisoare și te trezești baricadând ușile, în fața oricui vrea să intre.

Leo asculta intens, dându-și seama că Harry vorbea atât despre sine, cât și despre Catherine. În tăcere, fu de acord că Harry avea dreptate: chiar și în cea mai cumplită disperare din viața lui, Leo întotdeauna a ștut că familia lui îl iubea.

Pentru prima oară înțelese pe deplin ce făcuse Poppy pentru Harry, cum a reușit să pătrundă în închisoarea invizibilă, pe care o descrisese el.

— Mulțumesc, rosti liniștit Leo. Știu că n-a fost ușor pentru tine să vorbești despre asta.

— Categorie. Și cu o seriozitate absolută, Harry murmură: un lucru trebuie să-ți fie clar, Ramsay. Dacă îi faci vreun rău lui Cat, în orice fel, va trebui să te ucid.

Îmbrăcată în cămașă de noapte, Poppy stătea în pat citind un roman. Auzi pe cineva intrând în elegantul ei apartament și își înălță capul cu un zâmbet, când soțul ei intră în cameră. Pulsul i se accelera plăcut la vederea lui, așa de întunecat și grațios. Harry ora un bărbat enigmatic, periculos, chiar și după părerea celor care îl cunoșteau bine, din relațiile profesionale. Dar cu Poppy, se relaxa și își etala partea lui blândă.

— Ai vorbit cu Leo? întrebă ea.

— Da, iubire. Harry își dădu jos haina, o aranjă pe spătarul unui scaun și se apropie de pat. A vrut să discute despre Cat, așa cum m-am așteptat, l-am spus despre trecutul ei - și al meu - câte am putut.

— Cum vezi situația? Poppy știa că Harry strălucea, când era vorba să discearnă gândurile și motivele altor persoane.

Harry își deznodă cravata, lăsând-o să atârne de gât.

— Ramsay e preocupat de Cat, mai mult decât i-ar plăcea să fie, asta e clar. Și nu-mi place deloc. Dar eu nu mă bag, dacă ea nu-mi cere ajutorul. Întinse mâna până la linia expusă a gâtului ei, plimbându-și încheieturile degetelor peste piele, cu o lentoare sensibilă ce o făcu să i se accelereze respirația. Vârfuriile degetelor lui rămaseră pe zvâcnirea rapidă a pulsului și o mângâie blând. Văzând un val delicat de roz năpădindu-i fața, rosti cu voce joasă:

— Pune cartea jos.

Degetele de la picioarele lui Poppy se strânsură, sub lenjeria de pat.

— Dar am ajuns într-un loc foarte interesant, rosti ea cu sfială tachinându-l.

— Nici pe jumătate atât de interesant, cât e ceea ce e gata să ți se întâmple. Dădu la o parte păturile de pe ea, cu o încetineală deliberată, ce îi tăie răsuflarea. Harry își lăsă trupul peste al ei... și cartea căzu pe dușumea, uitată.

CAPITOLUL 4

Catherine spera că Leo, Lord Ramsay, va sta departe de Hampshire o vreme destul de îndelungată. Poate că dacă va trece suficient timp, vor putea să fie în stare să pretindă că sărutul din grădină n a avut loc niciodată.

Dar între timp, nu se putea abține să nu se întrebe... de ce a făcut el asta?

Motivul cel mai plauzibil era că încercase să se iimuze pe seama ei, căutând o nouă cale de a o ncoate din sărite.

Dacă viața ar fi fost cât de cât corectă, se gândi ea noânduplecată, Leo ar fi trebuit să fie mic și îndesat, ciupit de vărsat și chel. Dar era un bărbat frumos, cu

o constituție robustă, de peste 1,80 m. Avea părul închis la culoare, ochi albaștri deschiși și un zâmbet orbitor. Și partea cea mai rea era că nu arăta deloc ca un derbedeu, ceea ce era de fapt. Arăta înfloritor, curat și onorabil, cel mai plăcut gentleman pe care putea cineva spera să-l întâlnească.

Dar iluzia se risipea imediat ce deschidea gura.

1 Go era un bărbat cu desăvârșire rău, atitudine clară în toate circumstanțele. Lipsa lui de respect nu cruța pe nimeni, nici măcar pe sine însuși. În anul ce trecuse, de când s-au întâlnit pentru prima oară, demonstrase aproape toate defectele inacceptabile, pe care putea să le posedea un bărbat și toate încercările de a-l corecta, nu-l făceau decât și mai rău. Mai ales dacă încercarea era făcută de Catherine.

Leo era un bărbat cu un anumit trecut și nu avea nici măcar decența să încerce să și-l ascundă. Era cinstit în privința acestui trecut de om dezmățat, bețivan, fustangiu și certăreț, comportament autodistructiv, care aproape că provocase catastrofe în familia Hathaway, în mai multe ocazii. Cineva nu putea să concluzioneze decât că, îi plăcea să fie ticălos, sau cel puțin să fie cunoscut ca atare. Juca rolul unui aristocrat scârbit de perfecțiune, ochii lui strălucind cu cinismul unui bărbat care, la vârsta de treizeci de ani, reușise să treacă prin tot.

Catherine nu voia să aibă nimic de a face cu nici un bărbat și mai ales cu cei care iradiu un astfel de farmec periculos. Nimeni nu putea să aibă încredere într-un astfel de om. Și se putea ca zilele lui cele mai întunecate să apară în viitor. Și dacă nu ale lui... era foarte posibil să fie ale ei.

La aproximativ o săptămână după ce Leo a plecat din Hampshire, Catherine petrecu o după-amiază afară, împreună cu Beatrix. Din păcate aceste ieșiri nu erau niciodată felul de plimbări bine organizate,

pe care le prefera Catherine. Beatrix nu se plimba, ea explora. Îi plăcea să pătrundă adânc în pădure, cercetând flora, ciupercile, cuiburile, pânzele de păianjen și găurile din pământ. Nimic nu-i plăcea mai mult celei mai tinere reprezentante a familiei Hathaway decât descoperirea unui triton negru, a cuibului unei șopârie, a unei vizuini de iepuri, sau a urmelor unui bursuc.

Animalele rănite erau prinse, tratate și apoi eliberate, sau, dacă nu puteau să reziste în sălbăticie, deveneau o parte din gospodăria Hathaway. Și familia devenise atât de obișnuită cu animalele lui Beatrix, încât nimeni nu făcea altceva decât clipea, când un arici se plimba prin salon, sau o pereche de inuri țopăiau pe lângă masă, la cină.

Plăcut ostenită după hoinăreala cu Beatrix, Catherine se așeză la măsuța ei de toaletă și își dospeli părul. Își masă craniul cu degetele, apoi le trecu prin valurile blonde eliberate, potolind astfel micile dureri lăsate de împletitura prea strânsă și de agrafe.

Un zgomot vesel se auzi în spatele ei și când se întoarse îl văzu pe sconsul lui Beatrix, Dodger, . Ipârând de sub măsuță. Corpul lui lung și flexibil se arcui grațios când sări spre ea, cu o mână albă în dinți. Neastâmpăratului hoț îi plăcea să șterpelească lucruri de prin sertare, cutii și dulapuri și să le ascundă în locuri doar de el știute. Spre frustrarea Catherinei, lui Dodger îi plăceau în mod deosebit obiectele ce-i aparțineau ei. Devenise un fel de ritual umilitor umblatul prin Casa Ramsay în căutarea jartierelor ei.

— Șoarece supra-dimensionat, i se adresă Catherine, când se înălță cât era de lung și își puse lăbuțele pe marginea scaunului ei. Întinse mâna și mângâie blana lucioasă, gâdilându-i creștetul capului, ca să scoată cu grijă mănua dintre dinți. Ai terminat de furat toate jartierele mele și acum ai trecut la mănuași, nu-i așa? El o privi plin de afecțiune, cu ochii strălucind dintre dungile negre, ce formau masca de pe fața lui. Unde mi-ai ascuns lucrurile? Întrebă ea punând mănua pe măsuța de toaletă. Dacă nu-mi găsec repede jartierele, va trebui sămi prind ciorapii cu bucăți de sfoară. Dodger mișcă din mustăți părând că îi zâmbește, dezvelindu-și dinții mici și ascuțiți. Și dădu din coadă invitând-o. Zâmbind în silă, Catherine luă o perie și începu să și-o treacă prin buclele eliberate.

— Nu, nu am timp să mă joc cu ine. Mă pregătesc pentru cină. Cu o mișcare fluidă și iute ca fulgerul, sconsul sări în poala ei, apucă mănua de pe măsuță și o zbughi nebunește din cameră. Dodger, exclamă Catherine aruncându-se după el. Adu-o înapoi! leși pe culoar, unde cameristele alergau în sus și-n jos, cu o grabă neobișnuită. Dodger dispăruse după colț. Virgie. I se adresă Catherine unei fete, ce se întâmplă?

Fata cu părul negru zâmbi și îi răspunse gâfâind:

— Tocmai a sosit Lord Leo de la Londra, domnișoară, și menajera ne-a poruncit să-i pregătim camera, să mai punem un tacâm pentru cină și să despachetăm bagajul, după ce-l aduc sus valeții.

— Așa curând? Întrebă Catherine simțind cum îi fuge sângele din obraji. Dar n-a trimis nici o vorbă. Nimeni nu l-a așteptat.

Eu nu l-am așteptat, era ceea ce voise să spună.

Virgie ridică din umeri și se grăbi să plece, cu brațul încărcat de lenjerie proaspăt călcată.

Catherine își puse mâna pe stomac, unde nervii începuseră să se zbată, și se retrase în camera ei. Nu era pregătită să-i facă față lui Leo. Nu era corect să se întoarcă așa curând.

Desigur, era proprietatea lui. Totuși...

Se învârti prin cameră și încercă să pună ordine în haosul gândurilor ei. Exista doar o soluție: îl va ovltă. Va pretinde că o doare capul și va rămâne în unmera ei.

În toiul acestei neliniști, se auzi un ciocănit în ușă. Și cineva intră, fără să aștepte răspunsul. Lui Catherine aproape i se opri răsuflarea, când zări familiară siluetă înaltă a lui Leo.

Cum îndrăznești să intri în camera mea fără... Vocea i se frânse, când el închise ușa.

Apoi se întoarse cu fața, privirea rătăcindu-i pe „îi. Era șifonat în urma călătoriei și puțin prăfuit. Părul lui avea nevoie de un periat serios, șuvițele castanii închise erau răvășite și îi cădeau pe frunte. Arata stăpân pe el, dar prudent, cu ironia permanentă din ochii înlocuită de ceva pe care ea nu putea să-l identifice. Ceva nou.

Pumnul lui Catherine i se încheștă pe stomac și începu să se eforturi să-și recapete răsuflarea. Rămase liniștită, în timp ce el se apropie de ea, deși inima îi bubuia, într-un amestec uluitor de frică și emoție.

Leo întinse mâinile de fiecare parte a trupului ei încordat și se apucă de marginea măsuței de toaletă din spatele ei. Era prea aproape, vitalitatea lui masculină înconjurând-o. Mirosea a aer proaspăt, a praf și a cai, ca orice tânăr plin de sănătate. Când se uplecă spre ea, unul din genunchii lui se apăsă lăind peste nenumăratele ei fuste.

— De ce te-ai întors? Întrebă ea slab.

El o privi în ochi.

— Știi de ce. Înainte ca ea să-l poată opri, privirea îi căzu pe contururile ferme ale gurii lui. Cat... trebuie să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat.

— Nu știu despre ce vorbești.

El își aplecă ușor capul.

— N-ai vrea să-ți reamintesc?

— Nu, nu... Clătină din cap emfatic. Nu.

Buzele lui se contractară.

— Un singur „nu” era suficient, draga mea.

Draga mea?

Plină de îngrijorare, Catherine se lupta să-și mențină vocea sigură.

— Am crezut că ți-am făcut cunoscut clar, că vreau să ignor ceea ce s-a întâmplat.

— Și te aștepti să dispară?

— Da, asta se întâmplă cu greșelile, afirmă ea cu dificultate.

Cineva le lasă deoparte și pleacă.

— Adevărat? Întrebă Leo inocent. Greșelile mele sunt de obicei așa de plăcute, încât eu tind să le repet.

Catherine se întreba ce nu era în regulă cu ea, că era gata să zâmbească.

— Aceasta nu se va repeta.

— O, iată vocea guvernantei. Totul condamnat cu severitate. Mă face să mă simt ca un școlar neascultător. Una din mâinile lui se ridică, pentru a-i mângâia obrazul.

Dar ea se retrase, ca urmare a unor impulsuri contradictorii, pielea dorindu-i cu înflăcărare atingerea, instinctele avertizând-o să se depărteze de el. Rezultatul fu o imobilitate năucitoare, fiecare mușchi împietrind.

— Dacă nu pleci imediat din camera mea, se auzi MO spunând, am să fac o scenă.

— Marks, nu există nimic pe lume, care să mă distroze mai mult decât să te privesc făcând o scenă. De (npt, chiar am să te ajut. Cum începem? Leo părea CA se bucură de confuzia ei, de năvala incontrolabilă a culorilor pe fața ei. Cu buricul. Degetului mare atinse pielea fină și moale de sub maxilarul ei, o mișcare persuasivă, care îi făcu capul să se lase pe spate, chiar înainte de a ști ce face. N-am văzut niciodată astfel de ochi, continuă el aproape absent, lini amintesc de Marea Nordului, când am văzut-o pentru prima oară. Vârful degetelor urmări conturul maxilarului ei. Când vântul rostogolea valurile, apa. Ieva aceeași culoare verde-cenușie, ca a ochilor tăi acum... apoi se transforma în albastră, la orizont.

Catherine nu putea să-și închipuie, decât că o ironiza din nou. Se încruntă.

— Ce vrei de la mine?

Lui Leo îi trebui un timp îndelungat pentru a răspunde, degetele lui ajungând la lobul urechii și masându-l ușor.

— Vreau să-ți cunosc secretele. Și, într-un fel sau altul, am să reușesc să ți le smulg.

Asta o făcu să-i înlăture mâna.

— Încetează. Te amuzi pe socoteala mea, ca de obicei. Ești un ticălos ușuratic, un bătăran fără principii și...

— Nu uita „libertin libidinos” rosti el. Îmi place cel mai mult.

— Leși afară!

El se retrase alene de lângă măsuța de toaletă.

— În regulă. Plec. În mod evident ți-e teamă că, dacă rămân, nu vei fi în stare să-ți controlezi dorința pentru mine.

— Singura dorință pe care o am pentru tine, rosti ea, este de mutilare și dezmembrare.

Leo rânji și se îndreptă spre ușă. Oprindu-se pe prag, se uită peste umăr.

— Ochelarii tăi s-au aburit din nou, rosti el adevărul și se strecură pe ușă, înainte ca ea să poată găsi ceva, cu care să arunce după el.

CAPITOLUL 5

— Leo, exclamă Amelia, când acesta intră în camera micului dejun, a doua zi dimineața, trebuie să te însori!

Leo îi aruncă o privire de avertisment. Sora lui știa bine că nu era cazul să înceapă o discuție cu el așa devreme. Prefera să-și înceapă ziua în liniște, în timp ce Ameliei îi plăcea să se arunce în ea cu toată forța. Mai mult, noaptea dormise prost, bântuit de visuri erotice ce o implicau pe Catherine Marks.

— Știi destul de bine că nu o să mă însor niciodată, afirmă el.

Dintr-un colț se auzi vocea lui Marks. Era cocoțată pe un scăunel, cu o rază de soare strălucindu-i în părul blond, care făcea să se zărească particulele de praf ce pluteau în jurul ei.

— Mai ales că nici o femeie rațională nu te-ar vrea.

Leo primi fără ezitare provocarea.

— O femeie rațională... medită cu voce tare. Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva de acest fel.

— De unde să știi dacă ai întâlnit-o? întrebă ea. N-ai fi fost interesat de caracterul ei. Ai fi fost mult prea ocupat examinând...

— Ce anume? o îndemnă el.

— Măsura hainelor ei, rosti ea până la urmă și el râse de pudicitatea ei.

— E chiar așa de imposibil penru tine să spui pe nume unor părți din trup, Marks? Sâni, șolduri, picioare... de ce este așa indecent să vorbești în mod direct despre anatomia umană?

Ochii ei se îngustară.

— Pentru că asta ar duce ia gânduri nepotrivite.

Leo îi zâmbi atoateștiutor.

— Eu am avut deja.

— Ei bine, eu nu, rosti ea. Și aș prefera să rămână așa.

El ridică din sprâncene.

— Tu nu ai gânduri nepotrivite?

— Probabil niciodată.

— Dar când ai, cum sunt? Ea îi aruncă o privire indignată. Am fost vreodată implicat în gândurile tale nepotrivite? insistă el făcând ca fața ei să ia foc.

— Ți-am spus că n-am avut așa ceva, protestă ea.

— Nu, ai spus „probabil niciodată”. Ceea ce înseamnă că unul sau două tot s-au învățat pe aici.

Amelia interveni.

— Leo, încetează să o mai tachinezi.

Leo de abia o auzi, atenția lui fiind fixată pe Catherine.

— N-aș fi gândit deloc rău despre tine, dacă ai fi avut, afirmă el. De fapt, mi-ar fi plăcut mult mai mult de tine din această cauză.

— Fără îndoială că ți-ar fi plăcut, îi aruncă Catherine. Probabil că preferi femeile lipsite total de virtute.

Virtutea la o femeie e ca piperul în supă. Puțin, îl da gust bun. Exagerează și nimeni n-ar mai vrea nimic de la tine.

Strângând din buze, Catherine privi în mod maniist dincolo de el, punând capăt micii dispute.

În tăcerea așternută, Leo deveni conștient că întreaga familie îl privea, cu un amuzament colectiv.

— Am făcut ceva? Întrebă el. Ce se întâmplă? Și i o dracu' citiți voi acolo?

Amelia, Cam și Merripen răspândiseră niște hârtii!”i masă, în timp ce Win și Beatrix păreau să caute ova într-un tom de legi masiv.

— Tocmai ne-a fost înmănată o scrisoare de la avojitul nostru din Londra, domnul Gadwick, îl lămurii Morripen. Se pare că există anumite probleme legale, i. N n-au fost clarificate când ai moștenit proprietatea.

Nu mă surprinde, rosti Leo. Se îndreaptă spre buletul unde era așezat micul dejun. Proprietatea și titlul mi-au fost azvârlite, ca solzii de pe pește. Odată i Il blestemul Ramsay.

— Nu există nici un blestem Ramsay, afirmă Amelia.

— Da? zâmbi întunecat Leo. Atunci de ce ultima lumătate de duzină de lorzi Ramsay au murit într-o succesiune rapidă?

— Pură coincidență, răspunse ea. În mod clar această ramură anume a familiei era formată din noindemânatici proveniți din endogamie, din obiceiul do a se căsători doar între ei. Este o țară frecventă o celor cu sânge albastru.

— Ei bine., evident noi nu avem probleme de genul acesta. Își întoarse atenția spre Merripen. Spulio mi ce probleme legale au apărut. Și folosește cuvinte obișnuite. Nu-mi place să gândesc prea mult la această oră matinală. Îmi provoacă dureri de cap.

Arătând nu prea încântat, Merripen se așeză la masă.

— Casa asta, rosti el, și terenul pe care se află - aproximativ paisprezece acri în total - nu făceau parte din proprietatea originală Ramsay. A fost adăugată mai târziu. În termeni legali, e o parte arendată, o proprietate deosebită față de principala moșie. Și, spre deosebire de restul domeniul, poate fi ipotecată, cumpărată sau vândută conform voinței lordului.

— Buuun! rosti Leo. Pentru că eu sunt lordul și pentru că nu vreau să ipotectez sau să vând nimic, totul e în regulă, nu-i așa?

— Nu.

— Nu? Leo se încrună. Conform normelor legale, întotdeauna lordul stăpânește pământul și conacul. Sunt indivizibile. Și nimic nu poate schimba asta.

— E adevărat, rosti Merripen. Dar tu ești moștenitorul vechiului conac. Cel din colțul de nord-vest al proprietății, unde se întâlnesc cele două cursuri de apă.

Leo puse jos farfuria pe jumătate plină și se uită la el inexpressiv.

— Dar acolo e doar o grămadă de moloz, acoperit cu bălării. A fost construit în timpul lui Edward Confesorul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Adevărat, acceptă Merripen cu ton practic. Dar ăla e căminul tău adevărat.

Devenind din ce în ce mai iritat, Leo zise:

— Nu vreau afurisitele alea de rămășițe. Vreau casa asta. De ce sunt probleme în această privință?

— Pot să-i spun eu? Întrebă Beatrix cu înflăcărare. M-am uitat prin toate legile și știu mai bine decât oricine. Se ridică cu sconsul Dodger pe umăr. Vezi tu, Leo, conacul original a fost lăsat să se ruineze, acum câteva secole. Și unul din foștii lorzi Ramsay a achiziționat această parcelă de paisprezece acri și a construit o nouă casă pe ea. De atunci, Casa Ramsay a fost trecută fiecărui nou viconte, după obiceiul special al feudei. Dar ultimul lord Ramsay – cel dinaintea ta – a găsit un mod de a lăsa toată proprietatea divizibilă, inclusiv cea arendată, văduvei și fiicei lui. Se numește un premiu de naturalizare și e a lor pe viață. Astfel încât, Casa Ramsay și parcela de paisprezece acri pe care se alia, a fost lăsată contesei Ramsay și fiicei ei Vanessa Darwin.

Leo clătină neîncrezător din cap.

— De ce n-am aflat asta înainte?

Amelia interveni cu un ton sumbru:

— Se pare că pe văduvă n-a interesat-o casa asta, pentru că era o ruină. Dar acum, că a fost restaurată așa frumos, l-a informat pe avocatul nostru <: n intenționează să o ia în stăpânire și să se mute în ea.

Leo își ieși din sărite.

— Să fiu al naibii dacă voi lăsa pe cineva să ia Casa Ramsay de la familia Hathaway. Dacă va fi necesar, am să apelez la Cancelaria de la Westminster.

Merripen strânse din ochi obosit.

— Lordul Cancelar nu va accepta cauza.

— De unde știi?

— Avocatul nostru a vorbit cu un specialist în arendări, din cadrul firmei lui. Din păcate, n-a existat niciodată o impunere pe Casa Ramsay, doar pe conacul original.

— Ce spui de cumpărarea de la văduvă?
— A declarat deja că nici o sumă de bani nu o va determina să se despartă de ea.

— Miștile femeilor se schimbă în mod frecvent, rosti Leo. Îi vom face o ofertă.

— Foarte bine. Dar dacă refuză să negocieze, mai există un mod de a reține casa

— De abia aștept să aud care, rosti Leo.

— Ultimul lord Ramsay a pus o clauză, că poți reține pământul luat în arendă, inclusiv casa, dacă te însori și ai un urmaș legitim de sex masculin, în interval de cinci ani de la înnobilare.

— De ce cinci ani?

Răspunse amabilă Win:

— Penru că în ultimile trei decenii, nici un Ramsay n-a reușit să trăiască mai mult de cinci ani de la primirea titlului. Și niciunul n-a avut un fiu legitim.

— Dar noutatea cea bună, Leo, rosti strălucitoare Beatrix, este că sunt doar patru ani de când ai devenit Lord Ramsay. Deci, dacă rămâi în viață încă un an, blestemul familiei va fi anulat.

— Și mai mult, adăugă Amelia, trebuie să te însori și să procreiezi un fiu, cât mai repede posibil.

Leo îi privi inexpresiv pe toți, într-o liniște plină de răbdare. Apoi îi scăpă un hohot neîncrezător.

— Sunteți nebuni cu toții, dacă vă închipuiți că am să fiu forțat să mă însor fără dragoste, doar ca familia să poată să continue să locuiască în Casa Ramsay.

Luând inițiativa, cu un zâmbet pacificator, Win îi înmână o coală de hârtie.

— Sigur că nu te vom forța niciodată să te însori fără dragoste, dragă. Dar am întocmit o listă de potențiale mirese, toate niște fete drăguțe. Nu vrei să-ți arunci ochii și să vezi dacă nu-ți place vreuna din ele?

Hotărât să-i facă pe plac, Leo se uită la listă:

— Marietta Newbury?

— Da, confirmă Amelia. Ce nu e în regulă cu ea?

— Nu-mi plac dinții ei.

— Ce spui de Isabella Charrington?

— Nu-mi place mama ei.

— Lady Blossom Tremaine?

— Nu-mi place numele ei.

— O, pentru numele cerului, Leo, nu e vina ei.

— Nu-mi pasă. Nu pot avea o soție cu numele Blossom. În fiecare noapte m-aș simți, ca și cum aș fi chemat de una dintre vaci. Leo ridică ochii spre înalt. Aș putea tot așa de bine să mă însor cu prima femeie de pe stradă. Dar ar fi mai bine cu Marks.

Toată lumea tăcu.

Încă vârată în colțul camerei, Catherine Marks ridică încet ochii, când își dădu seama că se afla în centrul atenției colective a familiei Hathaway. Ochii îi deveniră uriași în spatele ochelarilor și un val de roșeață îi inundă figura.

— Nu e deloc amuzant, rosti ea tăios.

— E soluția perfectă, rosti Leo cu satisfacția perversă de a o necăji. Ne certăm tot timpul. Nu putem să ne suferim unul pe altul. Parcă am fi căsătoriți deja.

Catherine sări în picioare privindu-l jignită.

— Niciodată n-aș consimți să mă mărit cu tine.

— Perfect, pentru că nu ți-am cerut-o. Dar estimam o situație.

— Nu mă folosi pe mine, pentru a estima situații! Traversă camera, în timp ce Leo se uita după ea.

— Știți, rosti gânditoare Win, ar trebui să dăm un bal.

— Un bal? întrebă nedumerit Merripen.

— Da, și să invităm toate tinerele eligibile, la care putem să ne gândim. E posibil ca una dintre ele să-i stârnească fantezia lui Leo, după care să o curteze.

— Nu intenționez să curtez pe nimeni, interveni Leo.

Toji îl ignorară.

— Îmi place ideea, afirmă Amelia. Un bal-vânătoare de mireasă.

— Ar fi mult mai nimerit, sublinie sec Cam, să-l numim bal-vânătoare de mire: Leo va fi prada.

— E ca în Cenușăreasa, exclamă Beatrix. Doar că fără prințul fermecător.

Hotărând să calmeze sfada ce da în clocot, Cam ridică mâna într-un gest de oprire.

— Ușurel, cu toții. Dacă se întâmplă să pierdem Casa Ramsay - Doamne ferește - putem construi alta, pe porțiunea de proprietate ce ne revine.

— Asta ar lua o veșnicie și costurile ar fi enorme, protestă Amelia. Și nu ar fi același lucru. Am petrecut prea mult timp restaurând locul acesta și punându-ne inimile în el.

— Mai ales Merripen, adăugă blând Win.

Merripen făcu o ușoară mișcare din cap.

— E doar o casă.

Dar cu toții știau că era ceva mai mult decât o structură din cărămizi și mortar... era căminul lor.

Lui lui Cam și al Ameliei se născuse acolo. Win și Merripen se căsătoriseră acolo. Cu tot farmecul ei oarecare, Casa Ramsay era expresia perfectă a iosâși familiei Hathaway.

Și nimeni nu înțelegea asta mai bine ca Leo. Ca arhitect, știa bine că unele clădiri au un caracter intrinsec, ce era mult mai mult decât suma părților lin care erau construite. Casa Ramsay fusese distrusă și

restaurată... se transformase dintr-o carapace părăsită într-un cămin fericit și prosper, totul datorită faptului că familiei i-a păsat de ea. Era o crima ca familia Hathaway să fie dizlocată de acolo de) două femei, care n-au investit nimic în ea și asta datorită nimic mai mult decât unei iuțeli de mână legale.

Înjurând în barbă, Leo își trecu mâna prin păr.

Vreau să arunc o privire asupra ruinelor vechiului conac, rosti el. Merripen, care e cea mai bună cale, pentru a ajunge acolo?

Nu sunt sigur, admise Merripen. Arareori m-am dus așa departe.

— Știu eu, se oferi voluntar Beatrix. Domnișoara Marks și cu mine am călărit până acolo, pentru a tace schița ruinelor. Sunt foarte pitorești.

N-ai vrea să călărești și cu mine, până acolo? întrebă Leo

— Mi-ar plăcea, rosti ea.

Amelia se încruntă.

— De ce vrei să vizitezi ruinele, Leo?

El zâmbi într-un fel care știa că o va deranja.

— De ce, pentru a face măsurători pentru perdele, desigur.

CAPITOLUL 6

— Mii de trăsnete, exclamă Beatrix intrând în bibliotecă, unde o aștepta Leo. Până la urmă, nu pot să merg la ruine cu tine. Tocmai am văzut-o pe Lucky, care e gata să aibă pui. Nu pot să o părăsesc în astfel de clipe.

Leo zâmbi ironic, punând cartea la loc, pe raft.

— Cine e Lucky?

— O, am uitat că nu ai cunoscut-o. E o pisică cu trei picioare, care aparținea brânzarului din sat. Bietul animal și-a strivit laba într-o cursă de șoareci și a trebuit să fie amputată. Și acum, că nu mai e bună de prins șoareci, brânzarul mi-a dat-o mie. Nici măcar nu i-a pus nume, poți să-ți imaginezi?

— Dat fiind ce i s-a întâmplat, numele „Lucky” e cam impropriu, nu-i așa?

— M-am gândit că s-ar putea să-i îmbunătățească norocul.

— Sunt sigur că va reuși, rosti Leo amuzat. Pasiunea lui Beatrix penru ajutorarea ființelor vulnerabile i-a îngrijorat și i-a mișcat întotdeauna pe ceilalți Hathaway, în egală măsură. Toți recunoșteau că Mniitrix e persoana cea mai neconvențională din Imnille.

Hoatrix a căutat să participe întotdeauna la evenimentele sociale londoneze. Era o fată drăguță, i. Icn nu o frumusețe clasică, cu ochi albaștri, păr închis la culoare și o siluetă înaltă și subțire. Domnii fir. Oseră atrași de prospețimea și farmecul ei, mirați i <1 oa arăta același interes răbdător aricilor, șoarecii' „1 de câmp și prepelicarilor cu comportament urât. ',.1 când a sosit vremea pentru o curtare activă, iMibații au părăsit cu părere de rău compania angal. Mtn a lui Beatrix și

s-au întors spre domnișoare în. li convenționale. Cu fiecare Sezon, șansele ei de măritiş se diminuau.

Se pare că ei nu-i păsa. La nouăsprezece ani - npioape douăzeci - ar fi trebuit să se îndrăgosti", iscă. Dar în familia Hathaway era universal Miroat că puțini bărbați vor putea să o înțeleagă, ni să o domine. Era o forță a naturii, neinhibată de mțjulile convenționale.

Du-te și ai grijă de Lucky, i se adresă amabil l no. Nu cred să am nici o dificultate să găsec eu însumi ruinele.

O, nu o să te duci singur, îi spuse ea. Am aran- |iit ca domnișoara Marks să te însoțească.

Așa ai făcut? Și ea a vrut?

Înainte ca Beatrix să poată răspunde, Catherine intra în bibliotecă, cu silueta ei subțire îmbrăcată în i ostum de călărie, cu părul tras la spate, într-o nudă prinsă într-un coc strâns. Ținea un caiet de x. Lițe sub braț. Se opri scurt la vederea lui Leo, are era îmbrăcat cu o haină de călărie, pantaloni strimți și cizme bine lustruite.

Privirea ei se întoarse apoi spre Beatrix.

— De ce nu ți-ai pus costumul de călărie, draga mea?

Beatrix răspunse scuzându-se:

— Regret, domnișoară Marks, până la urmă nu pot să merg.

Lucky are nevoie de mine. Dar e foarte bine - poți să-i arăți tu drumul lui Leo, chiar mai bine decât mine. Zâmbetul ei însorit îi învălui pe amândoi. E o zi frumoasă pentru călărit, nu-i așa? Să aveți o plimbare fructuoasă! Și părăsi biblioteca, cu pași mari și sprinteni.

Sprâncenele subțiri ale lui Catherine coborâră, în timp ce-l privea pe Leo.

— Vrei să vizitezi ruinele?

— Vreau doar să mă uit puțin la ele. La naiba, trebuie să mă justific în fața ta? Pur și simplu, refuză dacă ți-e frică să mergi undeva, singură cu mine.

— Frică de tine? Nici prin gând să nu-ți treacă!

Leo făcu un gest spre ușă, parodiind manierele unui gentleman.

— Atunci, după dumneavoastră!

Ca urmare a importanței porturilor din Southampton și Portsmouth, Hampshire era plin de castele vechi și ruine pitorești ale forturilor și sălașurilor saxone. Deși Leo știa că pe proprietatea Ramsay se aflau rămășițele unui vechi conac, nu avusese încă ocazia să le viziteze. Printre grijile fermei, ținerea registrelor contabile, evidența prețurilor, munca propriu zisă, tăierea copacilor și comenzile de proiectare pe care le primea uneori, nu îi mai rămânea mult timp pentru turismul de plăcere.

Împreună cu Catherine călăriră peste câmpuri de răpită în floare, de grâu și pășuni de trifoi, unde pășteau oi grase și albe. Traversară pădurea din nordvestul domeniului, unde cursuri puternice de apă treceau printre dealuri verzi și piscuri calcaroase. Aici terenul nu era

arabil, mai mult piatră decât humă, dar era așezat astfel încât constituia o poziție solidă de apărare, pentru vechiul conac fortificat.

După ce urcară un deal, Leo îi aruncă o privire furișă Catherinei. Era subțire și grațioasă pe spinarea calului, conducându-l cu economie de mișcări. O femeie desăvârșită, cugetă el. Echilibrată, expresivă, competentă în aproape tot ce făcea. În timp ce altă femeie ar fi făcut paradă de aceste calități, Catherine avea o grijă deosebită să nu atragă atenția asupra ei.

Ajunseră la locul conacului original, unde rămășițe ale zidurilor vechi ieșeau din pământ, ca vertebrele unor creaturi fosilizate. Inegalitățile terenului acoperit de tufișuri marcau locul fostelor acareturi ale conacului. Un inel circular uscat, lat de aproximativ 7,5 m, revela dimensiunile șanțului ce înconjurase înălțimea de 1.800 mp.

După ce a descălecat și și-a priponit calul, Leo se duse să o ajute pe Catherine. Ea își eliberase piciorul drept din oblânc și își scosese laba piciorului din scară, lăsându-l pe el să-i controleze coborârea. Se dădu jos, în fața lui. Fața i se ridică, borul pălăiei de călărie umbrindu-i ochii opalescenți.

Râmaseră față în față, cu mâinile ei pe umerii lui. Obrajii i se împurpuraseră de efort, buzele îi erau depărtate... Și deodată Leo își imaginează cum ar fi fost să facă dragoste cu ea, cu trupul acela ușor și suplu sub al lui, cu respirația ei mângâindu-i gâtul, în timp ce el se mișca între coapsele ei. Ar fi condus-o spre extaz, încet și fără milă, ea s-ar fi încleștat de el, ar fi gemut și i-ar fi suspinat numele...

— Aici e, rosti Catherine. Anticul tău cămin.

Luându-și privirea de ia ea, Leo privi ruinele împrăștiate.

— Fermecător, rosti el. De șters puțin praful, de măurat, și locul va fi ca nou.

— O să aderi la planul familiei de a-ți găsi o mireasă?

— Crezi că ar trebui?

— Nu. Nu cred că ai însușirile unui soț decent. Nu ai o fire potrivită pentru asta.

Leo avea exact aceeași senzație. Exceptând faptul că îl durea să o audă pe ea spunând-o.

— Ce face din tine un judecător adecvat al firii mele? întrebă el.

Ea ridică incomodată din umeri.

— Cineva nu poate să nu audă totul despre faptele tale, când văduvele și matroanele se adună pe ia baluri.

— Așa! Și tu crezi toate bârfele pe care le auzi?

Ea rămase tăcută. Leo se aștepta să argumenteze, sau să îl insulte. Dar spre surpriza lui, ea se uita la el cu ceva ce semăna a părere de rău.

— Ai dreptate. Indiferent dacă bârfele sunt adevărate sau false, e greșit din partea mea să le ascult.

Leo așteaptă să continue, prin proferarea unei insulte usturătoare, dar ea părea cu adevărat spășită. Ceea ce era surprinzător. Îl făcu să realizeze că nu știa prea multe despre ea, despre această tânără solitară și serioasă, care rămăsese pe lângă familia lui de atât de multă vreme.

— Ce spun bârfele despre mine? Întrebă el cu indiferență.

Ea îi aruncă o privire crispată.

— Fapele tale vitejești de amarez sunt foarte lăudate.

— O, ei bine, aceste zvonuri sunt cu desăvârșire adevărate. Pocni din limbă, ca și cum ar fi șocat. Cu adevărat, văduvele și însoțitoarele șușotesc despre astfel de lucruri?

Sprâncenele ei subțiri se arcuiră.

— Dar despre ce îți imaginezi că vorbesc?

— Despre tricotat. Rețete de jeleuri. Clătină din cap și își înăbuși un zâmbet. Ce anoste trebuie să ți se pară aceste lucruri, mai rosti Leo. Să stai într-un colț al salonului, să ascuți bârfele și să-i privești pe ceilalți dansând.

— Nu-mi pasă. Nu-mi place să dansez.

— Ai dansat vreodată cu un bărbat?

— Nu, admise ea.

— Atunci cum poți să fii așa sigură că nu ți-ar plăcea?

— Pot avea o părere despre ceva, chiar dacă nu l-am experimentat.

— Desigur. E mult mai ușor să-ți formezi opinii, fără să fii tulburat de experiența personală. Ea se încruntă, dar rămase tăcută. Mi-ai dat o idee, Marks, adăugă Leo. Intenționez să le permit surorilor mele să organizeze balul pe care l-au menționat mai devreme. Dar numai cu acest scop: să mă duc la tine în toiu balului și să-ți cer să dansezi cu mine. În fața tuturor.

Ea arăta îngrozită.

— Am să refuz.

— Cu toate acestea, am să te invit.

— Ca să-ți bați joc de mine, zise ea. Să părem ca doi nebuni.

— Nu. Vocea lui se împlânzi. Doar să dansăm, Marks.

Privirile lor se încrucișară într-o lungă și fascinantă înlănțuire.

Apoi, spre surpriza lui Leo, Caherine îi zâmbi. Un zâmbet dulce, natural, strălucitor, primul pe care i-l adresa. Leo își simți inima strângându-i-se și se aprinse peste tot, ca și cum un drog euforic tocmai pătrunsese în sistemul lui nervos.

Se simțea fericit.

Își aminti fericirea simțită cu mult timp în urmă. Nu voia să se mai repete. Și totuși, căldura amețitoare continua să se reverse asupra lui, fără o cauză aparentă.

— Mulțumesc, rosti Catherine, zâmbetul încă mai înflorindu-i pe buze. E amabil din partea ta, my lord. Dar n-am să dansez niciodată cu tine.

Ceea ce, desigur, făcu din asta scopul vieții lui.

Catherine se întoarse, pentru a-și scoate din buzunarul șei caietul de schițe și creioanele.

— Nu știam că desenezi, rosti Leo

— Nu sunt prea bună.

El făcu un gest spre caietul din mâinile ei.

— Pot să văd și eu?

— Și să-ți dau astfel motiv să mă ironizezi?

— N-am s-o fac. Promit solemn. Lasă-mă să văd. Încet Leo întinse mâna, cu palma în sus.

Catherine se uită la mâna lui deschisă și apoi la Ința lui. Ezitantă îi dădu caietul.

Deschizându-l, se uită printre schițe. Erau ruinele, prinse din diverse unghiuri, poate prea îngrijite și disciplinate, în locurile unde puțină imprecizie ar fi dat schiței mai multă viață. Dar, în totalitate, erau foarte bine executate.

— Drăguț, rosti el. Ai o înclinație frumoasă spre linii și forme.

Se înroși, părând incomodată de apreciere.

— Am înțeles de la surorile tale că tu ești un artist realizat.

— Poate competent. Pregătirea mea arhitectonică a inclus un număr de cursuri de artă. Leo îi adresă un zâmbet nepăsător. Sunt mai bun la schițarea obiectelor, care stau nemișcate perioade lungi de timp. Clădiri. Stâlpi de iluminat. Răsfoi prin caiet. Ai vreunul din desenele lui Beatrix?

— Pe ultima pagină, îi arată Catherine. Începuse %a schițeze o secțiune dintr-un zid proiectat în afară, cel de acolo, dar a devenit mai interesată de veverița ce continua să țopăie în fundal.

Leo descoperi un portret, perfect redat și detaliat, <il unei veverițe. Clătină din cap.

— Bearix și animalele ei!

Schimbară un zâmbet.

— Mulți oameni vorbesc despre animalele lor de companie, rosti Catherine.

— Da, dar foarte puțini le înțeleg replica. Închizând caietul de schițe, Leo i-l dădu înapoi și începu să se plimbe prin perimetrul din jurul conacului.

Catherine îl urmă, croindu-și drum prin grozama smălțată de flori galbene și de păstăi negre lucioase.

— Poți să estimezi cât de adânc a fost șanțul original?

— Aș bănui că nu mai mult de 2,50 m, în locul unde a tăiat terenul cel mai înalt. Leo își făcu umbră ochilor, în timp ce studia împrejurimile.

— Trebuie că au deviat unul din cursurile de apă, pentru a-l umple. Vezi valul acela de pământ de acolo? Probabil că acolo erau clădirile fermei și locuințele șerbilor, făcute din lut și paie.

— Cu ce semăna conacul principal?

— Clădirea centrală a fost aproape sigur făcută din piatră, cu rosturile din combinații de materiale. Și era probabil plină de oi, capre, câini și șerbi.

— Cunoști istoria stăpânului de atunci? Catherine se așeză pe o porțiune vizibilă de zid și își aranjă fustele.

— Vrei să spui primul viconte Ramsay? Leo se opri pe marginea depresiunii circulare, ce odată fusese un șanț. Privirea lui traversă peisajul. A început ca Thomas Blackmere, cunoscut pentru lipsa lui de milă. Aparent avea talent la prădarea și incendierea satelor. Era privit ca brațul stâng al prințului Edward cel Negru. Cu ei, virtual a fost desființat cavalerismul.

Privind peste umăr, zâmbi la vederea nasului încrețit al lui Catherine. Ședea dreaptă ca o școlăriță, cu caietul de schițe în poală. Lui i-ar fi plăcut să o smulgă de pe perete și să treacă la o prădăciune personală. Reflectând că era o treabă bună faptul că ea nu putea să-i citească gândurile, continuă povestea:

— După ce a luptat în Franța și a fost ținut prizonier patru ani, Thomas a fost eliberat și s-a întors în Anglia. Presupun că și-a închipuit că era timpul să se stabilească undeva, pentru că a călărit până la turnul de aici, l-a ucis pe baronul care îl construise, n pus mâna pe pământurile lui și i-a violat văduva.

Ochii ei erau uriași.

— Biata doamnă!

Leo ridică din umeri.

— Trebuie că totuși a avut o anumită influență asupra lui. Pentru că apoi s-a însurat cu ea și au dat naștere la șase copii.

— Au trăit în timp de pace?

Leo clătină din cap, apropiindu-se de ea tacticos.

— Thomas s-a întors în Franța, unde și-a pus capăt zilelor, la Castillon. Dar francezii erau foarte civilizați în legătură cu asta și i-au ridicat un monument.

— Nu cred că merita vreun omagiu.

— Nu fi prea aspră cu tipul acesta - era doar Inptura creată de vremuri.

— A fost un barbar, rosti ea indignată. Indiferent do vremuri. Vântul smulse o șuviță de păr auriu deschis, scăpată din cocul ei strâns și o aruncă direct pe obrazul ei.

Incapabil să reziste, Leo întinse mâna și îi așeză șuvița după ureche. Pielea ei era fină ca a unui hobeluș și netedă.

— Mulți bărbați sunt așa, rosti el. Doar că acum se supun mai multor reguli. Își scoase pălăria, o puse pe zid și se uită la fața ei

ridicată în sus. Poți să-i pui unui bărbat cravată, să-l înveți bunele maniere și să-l faci să participe la serate, dar cu greu poți spune că vreunul dintre noi e cu adevărat civilizată.

— Din câte îi cunosc eu pe bărbați, zise ea, înclin să fiu de acord. El îi aruncă o privire ironică.

— Ce știi tu despre bărbați?

Ea arăta solemnă, irișii cenușii deschiși aveau acum o nuanță de verde oceanic.

— Știu să nu-am încredere în ei.

— Și eu așa spune asta despre femei. Își scoase haina, o puse pe zid și se îndreptă spre înălțimea din centrul ruinelor. Examinând terenul înconjurător, Leo nu putu să se abțină să nu se întrebe dacă și Thomas Blackmere stătuse în exact acel loc, privindu-și proprietatea. Și acum, cu secole mai târziu, domeniul era al lui Leo, să facă din el ce voia, să-i dea formă și să-l ordoneze. Toți și tot ce se afla pe el erau în responsabilitatea lui.

— Cum se vede de acolo? auzi vocea Catherinei de jos.

— Excepțional. Vino să vezi, dacă vrei.

Ea lăsa caietul de schițe pe zid și începu să urce panta valului de pământ, ridicându-și fustele în ascensiune.

Întorcându-se să o privească, Leo își lăsa ochii să peregrineze peste silueta ei subțire și frumoasă. E norocoasă că vremurile medievale au trecut de mult, gândi el cu un zâmbet intim, pentru că altfel s-ar fi trezit apucată și devorată de vreun lord prădător. Dar urma de amuzament se stinse repede, când își imaginează satisfacția primitivă de a o prinde chiar el, de a o ridica și a o căra pe peticul acela moale de pământ.

Pentru o clipă se lăsa furat de gând... să se apleci” peste trupul ei crispat, să-i sfâșie hainele, să-i. Arute sânii...

Clătină din cap pentru a și-l limpezi, tulburat de direcția luată de gândurile lui. Oricum ar fi fost, nu „ra însă bărbatul care să forțeze o femeie. Și totuși, l. Intezia era prea puternică pentru a o ignora. Cu un nort, își alungă impulsurile barbare.

Catherine era la jumătatea drumului până sus pe (limb, când scoase un mic țipăt și păru că se poticnoște.

Plin de interes, Leo se îndreptă imediat spre ea.

— Te-ai împiedicat? Ești - iad însângerat! Se opri im loc, când văzu că terenul se prăbușise sub ea. () prește-te, Cat. Nu te mișca. Așteaptă.

— Ce se întâmplă? întrebă ea cu fața golită de ninge. E o hazna?

— Mai curând un afurisit de miracol arhitectonic. So pare că stăm pe o porțiune de acoperiș, ce trebuie că a fost ridicat cu cel puțin două secole în urmă. Se aflau la aproximativ cinci metri unul de nitul, Leo fiind mai sus. Cat, rosti el cu multă grijă, lasă-te încet la pământ,

pentru a-și redistribui greutatea pe o suprafață mai mare. Ușor. Da, chiar așa. Acum începe să te târăști înapoi, în josul pantei.

— Poți să mă ajuți? întrebă ea și tremurul din voce îi strânse lui inima.

Răspunse cu o voce groasă, ce nu părea să fie a lui însuși.

— Draga mea, nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar adăugând greutatea mea la a ta, A s-ar putea ca acoperișul să se scufunde cu totul. Încearcă să te ni iști. Dacă asta face să te simți mai bine, cu toate sfărâmăturile de acolo, să știi că nu e prea departe de a se prăbuși.

— De fapt, nu mă face să mă simt deloc mai bine. CU fața albă, se mișca încet pe mâini și genunchi.

Leo rămase pe loc, fără să-și ia privirea de la Catherine. Terenul care părea așa de solid sub picioarele lui era posibil să. Nu fie nimic altceva decât un strat de pământ și cherestea antică și putrezită.

— O să fie bine, rosti el cu un ton liniștitor, în timp ce inima îi palpita de grijă pentru ea. Greutatea ta nu e mai mare decât a unui fluture. Greutatea mea va forța ceea ce a mai rămas din grinzile și îmbinările bolților.

— De aceea nu te miști?

— Da. Dacă provoc o prăbușire, când voi încerca să ies, mi-ar plăcea ca tu să fii în afara oricărei posibilități de vătămare.

Amândoi simțeau terenul mișcându-se sub ei.

— My lord, întrebă Catherine cu ochii mari, crezi că asta are ceva de a face cu blestemul Ramsay?

— Într-adevăr, mi-a trecut și mie prin cap, rosti Leo. Mulțumesc mult că mi l-ai adus din nou în atenție.

Acoperișul se prăbuși și ei se scufundară amân* doi, într-un torent de pământ, piatră și cherestea, în hăul negru de dedesubt.

CAPITOLUL 7

Catherine se agita și tușea. Avea nisip în gură și în ochi și era întinsă pe o suprafață mizerabilă, total lipsită de confort.

— Marks. Îl auzi pe Leo dând la o parte dărâmăturile și croindu-și drum spre ea. Vocea lui era nesigură și imperioasă. Ești rănită? Poți să te miști?

— Da... Sunt întreagă... Se ridică și-și frecă obrazul. Evaluând colecția de dureri și suferințe de pe trupul ei, hotărî că toate erau lipsite de importanță. Sunt doar puțin cam zgâriată. O, dragă. Mi-au dispărut ochelarii.

Îl auzi înjurând.

— Voi încerca să-i gădesc.

Dezorientată, încercă să înțeleagă ce putea din ceea ce o înconjura. În apropiere, căutând prin moloz, silueta subțire a lui Leo era o pată întunecată. Praful îmbâcsise aerul, depunându-se încet. Din

puținul pe care-l putea desluși, se aflau într-o groapă, adâncă probabil cam de doi metri, cu lumina soarelui pătrunzând prin acoperișul spart.

— Ai avut dreptate, my lord. Căderea nu era prea departe. E cumva turnul principal?

Respirația lui Leo se auzi încordată când răspunse.

— Nu sunt sigur. Poate fi un beci de sub turn. Văd acolo rămășițele unui perete despărțitor din piatră... și găuri în peretele lateral, unde îmbinările transversale sprijină...

Cuprinsă de o nouă teroare, Catherine se lansă spre forma lui abia distinctă, trudindu-se să ajungă la el, în penumbră.

— Ce e? Brațele lui Leo se strânseseră în jurul ei.

Gâfâind își îngropă fața pe suprafața solidă a pieptului iui. Erau pe jumătate așezați, pe jumătate întinși printre grămezile de grinzi putrezite, piatră și pământ.

Una din mâinile lui se îndreptă spre capul ei, aplecându-se protector peste craniu.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea ei era înăbușită de cămașa lui.

— Beciul.

O mângâie pe păr și o apăsă și mai aproape de trupul lui protector.

— Da. De ce te înspăimântă?

Ea de abia putea să vorbească trădându-și respirația gâfâită.

— Acesta nu e... locul unde se țin cadavrele?

Întrebarea tremurătoare atârna în aer, în timp ce Leo se chinuia să-și dea seama.

— O, nu. Nu e felul acela de beci. O undă de amuzament melancolic răzbătea din vocea lui și ea simți cum gura îi atinge marginea urechii. Te gândești la una din încăperile de sub bisericile moderne, unde sunt depuși morții. Un beci medieval e altfel. Este doar un depozit aflat sub turn.

Catherine nu se mișcă.

— Și nu sunt schelete acolo?

— Nu. Nici țidve, nici sicrie. Mâna lui continua să o mângâie pe păr. Dragă mititică! E în regulă. Nu e nimic înspăimântător acolo jos. Respiră adânc. Ești în siguranță.

Catherine continuă să zacă în brațele lui, în timp ce și recăpăta respirația. Încercă să conștientizeze faptul că Leo, dușmanul și izvorul suferințelor ei, îi pusese „dragă mititică” și o mângâia. Buzele lui îi ntinseră tâmpla și zăboviră acolo cu blândețe. Rămânând liniștită, absorbea senzația. Nu fusese niciodată atrasă de bărbații de mărimea lui, preferându-i pe cei cu o statură mai puțin intimidantă. Dar el era puternic și reconfortant și părea așa de sincer preocupat, iar vocea lui o învăluia ca o catifea neagră.

Ce uluitor!

Să-i fi spus cineva că într-o zi va fi prinsă în capcană, într-o groapă murdară, alături de Leo, Lord Ramsay, ar fi zis că ar fi fost cel mai urât coșmar al oi. Și iată că ajunsese să fie o experiență chiar agreabilă. Nu era de mirare că Ramsay era așa de căutat de doamnele din Londra... Dacă acesta era modul în care le seducea, cu toată această blândă și liniștită mângâiere, Catherine putea ușor să înteloagă, cum reușea să-și găsească drumul până la ele.

Spre regretul ei, o depărtă de el cu blândețe.

— Marks... Mi-e teamă că n-am să reușesc să-ți Oădesc ochelarii printre resturile astea.

— Mai am o pereche acasă, se aventură ea.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Leo se ridică cu un mormăit de disconfort. Acuma, dacă stăm în picioare pe grămada cea mai înaltă de dărâmături, nu mai rămâne decât o mică distanță până la suprafață. Am să te ridic în sus și am să te scot de aici, apoi tu ai să pleci călare, înapoi ia Casa Ramsay. Cam a dresat calul, așa că nu vei avea nevoie să-l îndrumezi. Își va găsi fără greutate drumul spre casă.

— Tu ce intenționezi să faci? întrebă ea tulburată.

Răspunsul lui fu aproape timid.

— Mi-e teamă că va trebui să aștept aici, până ce vei trimite pe cineva după mine.

— De ce?

— Am o... făcu o pauză căutând cuvântul: țeapă.

Ea era indignată.

— Intenționezi să mă faci să călăresc înapoi singură, fără escortă și aproape oarbă, ca să trimit pe cineva să te salveze? Și totul din cauza unei țepe?

— Una mare, comentă el.

— Unde e? într-un deget? în mână? Poate aș putea să te ajut... O, Dumnezeule! Aceasta, când el îi luă mâna și o duse la umărul lui. Cămașa era udă de sânge și din umăr îi ieșea o așchie groasă de lemn. Asta nu e o țeapă, rosti ea oripilată. Ai fost înjunghiat. Ce pot să fac? Să o trag afară?

— Nu. S-ar putea să fie lângă o arteră. Și n-aș vrea să sângerez aici, jos.

Se târî mai aproape de el și își apropie fața, pentru a-l examina îngrijorată. Chiar și în umbră, se zărea palid și cenușiu și, când își apăsă degetele pe fruntea lui, simți o umezeală rece.

— Nu fi îngrijorată, murmură el. Arată mai rău decât este.

Catherine însă nu era de acord. Din contră, era mai rău decât arăta. Fu cuprinsă de panică, încât se întrebă dacă el nu era gata să intre în stare de șoc, n situație în care inima nu pompează suficient sânge, pentru a susține trupul. Era descrisă ca o „pauză de u clipă în procesul morții”.

Scoțându-și sacoul de călărie, încercă să-l întindă po pieptul lui.

- Ce faci? întrebă el.
- Încerc să-ți mențin temperatura.

Leo dădu la o parte îmbrăcămintea de pe piept și scoase un sunet batjocoritor.

— Nu fi ridicolă. În primul rând, rana nu e chiar așa de gravă. În al doilea rând, obiectul acesta micuț nu o în stare să mențină caldă, nici măcar o parte din mine. Acum, în legătură cu planul meu...

— Evident că e o rană semnificativă, rosti ea, și nu sunt de acord cu planul tău. Am unul mai bun.

— Sigur că ai, răspuse el sardonice. Marks, pentru Dumnezeu nu o să faci niciodată ceea ce îți cer?

— Nu, nu intenționez să te las aici. Am să adun suficiente sfărâməturi, încât amândoi să putem să urcăm până afară.

— Nici măcar nu poți să vezi, fir-ar al naibii. Și nici nu poți mișca grinzile și pietrele astea. Ești prea firavă.

— Nu e nevoie să faci comentarii nefavorabile despre statura mea, rosti ea mergând împleticit și privind cu ochii întredeschiși la ceea ce îi înconjura. Identificând o grămadă înaltă de dărâməturi, se îndreptă spre ea căutând pietrele cele mai potrivite.

— N-a fost nefavorabil. Părea exasperat. Statura ta e absolut perfectă pentru activitatea mea favorită. Dar nu ești clădită să ridici pietre. La naiba, Marks, o să te rănești...

— Stai acolo, rosti tăios Catherine, auzindu-l cum împinge deoparte niște obiecte grele. Ai să-ți agrevezi rana și atunci va fi și mai greu să te scot de aici. Lasă-mă să fac eu toată treaba. Găsind o movilă de blocuri de piatră cioplită, luă una și o trase în sus pe grămadă, încercând să nu calce pe propriile ei fuste.

— Nu ești suficient de puternică, rosti Leo grav și cu respirația tăiată.

— Ce-mi lipsește din punct de vedere al puterii fizice, răspuse ea ducându-se după alt bloc de piatră, completez cu perseverența.

— Ce inspirat! N-am putea să punem deoparte eroica forță morală, pentru un alt afurisit de moment, și să apelăm la niște bun simț?

— N-am să mă cert cu tine, my lord. Trebuie să-mi economisesc răsuflarea pentru... făcu o pauză ca să mai ridice un bloc de piatră... a stivui pietre.

Undeva în mijlocul chinului, Leo hotărî ca prin ceață că nu va trebui să o mai subestimeze niciodată pe Catherine Marks. Pas cu pas, era cea mai nesănătos de îndărătnică persoană pe care o cunoscuse vreodată, târând pietre și rămășițe, pe jumătate oarbă și stânjenită de fustele lungi, traversând sânguincios câmpul lui vizual înainte și înapoi, ca o cârțiță mecanică. Hotărâse să ridice o movilă, pe care să se poată cățăra și să iasă afară, și nimic n-ar fi împiedicat-o.

Din când în când se oprea și-i punea mâna pe frunte sau la gâtul lui, controlându-i temperatura și pulsul. După aceea o lua de la capăt.

Era înnebunitor că nu putea să o ajute – era umilitor să lase o femeie să facă o asemenea treabă înrâ el – dar de fiecare dată când încerca să se ridice, amețea și era dezorientat. Umărul îi ardea și nu putea să-și folosească cum trebuie brațul stâng. Sudoarea rece picura de pe fața lui și îi înțepa ochii.

Trebuie că ațipise câteva minute, pentru că următorul fapt de care fu conștient erau mâinile nerăbdătoare ale Catherinei, ce-l zgâlțâiau pentru a-l trezi.

— Marks, rosti el amețit. Ce faci aici? Avea impresia confuză că e dimineață și ea voia să-l trezească, înainte de ora lui obișnuită.

— Nu dormi, i se adresă ea încruntându-se îngrijorată. Am ridicat o movilă destul de înaltă, așa că acum putem să ne cățărăm pe ea și să ieșim afară. Vino cu mine.

Își simțea corpul parcă ar fi fost înfășurat în plumb, t ra frânt de oboseală.

— Încă câteva minute. Lasă-mă să mai ațipesc puțin.

— Acum, my lord. În mod clar îl bruscă și nu-l slăbi, până când se supuse. Vino cu mine. Sus cu tine! Mișcă-te!

Leo se execută cu un geamăt, clătinându-se până rouși să se stabilizeze pe picioare. O explozie rece de durere îi radia din umăr și braț și îi scăpară câteva înjurături neputincioase, înainte de a se putea opri. Ciudat, Catherine nu-i reproșă.

— Pe aici, rosti ea. Și să nu te împiedici – ești prea greu pentru mine, ca să te prind. Profund iritat, dar conștient că ea încerca să-l ajute, se concentrează punând un picior înaintea celuilalt și menținându-și echilibrul. Leo e prescurtarea de la Leonard? Întrebă ea zăpăcindu-l și mai tare

— Las-o încurcată, Marks. Nu vreau să vorbesc.

— Răspunde-mi, insistă ea.

Realiză că încerca să-l mențină treaz.

— Nu, răspunse respirând cu greutate. Leo și atât. Tatălui meu îi plăceau constelațiile. Leo e... o constelație din mijlocul verii. Cea mai strălucitoare stea îi marchează centrul: Regulus. Făcu o pauză, pentru a se uita cu privirea încețoșată la movila pe care o ridicase ea. Ei bine, ce eficientă ești! Data viitoare când am să primesc o comandă de lucrare arhitectonică... făcu o pauză pentru a-și trage sufletul... am să te recomand, să faci parte din contract.

— Gândește-te dacă aș fi avut ochelarii, rosti ea. Aș fi putut să fac niște trepte ca lumea.

Lui îi scăpă un hohot de râs.

— Du-te tu prima, eu te urmez.

— Ține-te de fustele mele, îl îndemnă ea.

— Vai, Marks, asta e cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Urcară împreună cu trudă, în timp ce sângele lui Leo se transformase în gheață și rana îl durea, iar creierul îi devenise terci. Când ajunse sus și se lăsă pe pământ întinzându-se stângaci pe o parte, era furios pe Catherine că l-a făcut să depună un astfel de efort, când el nu voise decât să stea în groapă și să se odihnească. Soarele era orbitor și îl simți fierbinte și ciudat. O durere atroce i se instală în spatele ochilor.

— Îmi aduc calul, rosti Catherine. O să călărim împreună.

Însăși perspectiva de a se urca pe cal și a călări până la Casa Ramsay era epuizantă. Dar, în fața insistenței ei dure, nu avea de ales, decât să se supună. Foarte bine. Va călări. Va călări al dracului do bine, până când va expia și Catherine va sosi acasă cu cadavrul lui așezat în spate.

Leo rămase acolo fierbând și clocotind, până aduse Catherine calul. Furia îi dădu putere să facă un ultim efort uriaș. Se azvârli în spatele ei, se stabiliza pe cal și își puse brațul sănătos în jurul trupului oi subțire. Se ținea de ea, tremurând de disconfort.

I ra mică dar puternică, cu coloana ca o axă sigură, <: o îi susținea pe amândoi. Acuma, tot ce avea de încut era să îndure. Resentimentele i se evaporară, dispersate de undele de durere.

Auzi vocea Catherinei.

— De ce te-ai hotărât să nu te însori niciodată?

Capul i se bălăbăni mai aproape de urechea ei

— Nu e cinstit să pui întrebări personale, când sunt în pragul delirului. S-ar putea să-ți spun adevărul.

— De ce? insistă ea.

Oare își dădea ea seama că pretinde o parte din ol, din trecutul lui, pe care n-o dăruise niciodată nimănui? Dacă s-ar fi simțit mai puțin distrus, ar fi tospins-o imediat. Dar obișnuita lui autoapărare nu mai era eficientă, mai mult decât zidul de piatră spart ce înconjură rămășițele conacului.

— Din cauza fetei care a murit, nu-i așa? îl făcu Catherine să înlemnească întrebându-l. Ai fost logodit. Și ea a pierit de aceeași boală, ce v-a atins și pe tine și pe Win. Cum o chema...?

— Laura Dillard. Părea imposibil să poată împărtăși asta cu Catherine Marks, dar totodată părea că oa se așepta să o facă. Și într-un fel îi era obligat. O tată frumoasă, continuă el. Îi plăcea să picteze cu acuarele. Puțini oameni sunt experți în așa ceva, le oste prea frică să nu facă greșeli. Nu mai poți să ștergi culoarea, sau să o ascunzi, odată ce ai pus-o. Și apa e imprezibilă – un partener activ în pictură – trebuie să o lași să se comporte așa cum vrea ea. Uneori culoarea se răspândește într-un fel cum nu te-ai așteptat, sau o umbră se transformă în altceva. Asta era frumos cu Laura. Îi plăceau surprizele

oferite de acuarele. Ne-am cunoscut în copilărie. Am plecat doi ani să studiez arhitectura și când m-am întors, ne-am îndrăgostit. Așa de ușor. Nu ne-am certat niciodată – nu exista nimic, pentru care să ne certăm. Nimic nu ne stătea în cale. Părinții mei muriseră amândoi, cu un an înainte. Tatăl meu a suferit un atac de cord. Într-o seară s-a dus la culcare și nu s-a mai trezit. Mama l-a urmat doar după câteva luni. Nu s-a putut opri din jeli. N-am știut până atunci, că unii oameni pot să moară de supărare. Tăcu, după care își continuă amintirile, ca și cum erau frunze și crengi ce pluteau pe apă. Când Laura s-a îmbolnăvit de scarlatină, n-am crezut nici o clipă că e ceva mortal. Am crezut că o iubesc așa de mult, încât puterea iubirii va fi mai mare decât orice boală. Am ținut-o în brațe timp de trei zile și am simțit cum moare, câte puțin în fiecare oră. Ca apa care ți se strecoară printre degete. Am ținut-o în brațe, până ce inima ei s-a oprit să mai bată și pielea i s-a răcit. Boala își făcuse treaba și a părăsit-o.

— Îmi pare rău, rosti Catherine blând, când el tăcu. Îi acoperi mâna sănătoasă cu a ei. Îmi pare rău cu adevărat, eu... o, ce nepotrivit e să spui asta.

— E în regulă, rosti Leo. Exisă unele experiențe în viață, pentru care nu s-au inventat încă cuvintele adecvate.

— Da. Mâna ei se odihnea peste a lui. Și după ce l'aura a murit, rosi ea după un minut, te-ai îmbolnăvit de aceeași boală.

— A fos o ușurare.

— De ce?

— Pentru că voiam să mor. Cu excepția faptului ca Merripen, cu afurisitele lui de leacuri țigănești, nu m-a lăsat. A fost nevoie să treacă mult timp, pentru u l ierta. L-am urât că m-a menținut în viață. Am urât omenirea că se învârtea în continuare, fără ea. M am urât pe mine, pentru că n-am avut curajul să pun capăt suferinței. În fiecare noapte adormeam implorând-o pe Laura să vină la mine. Cred că a lflcut-o, o vreme.

— Vrei să spui... în mintea ta? Sau literalmente, ca o fanomă?

— Amândouă, presupun. Am transformat totul în iad, atât pentru mine, cât și pentru toți din jurul meu, până când în sfârșit am acceptat că a plecat pentru totdeauna.

— Și încă o mai iubești. Vocea Catherinei era inexpresivă. De aceea nu te vei însura niciodată.

— Nu. Am o iubire nemărginită penru memoria ei. Dar asta a fost acum o viață. Și nu pot să mai trec niciodată prin așa ceva. Mă îndrăgostesc ca un nobun.

— S-ar putea să nu mai fie iar la fel.

— Nu, va fi și mai rău. Pentru că, atunci nu eram decât un băiat. Acum, așa cum sunt și ce vreau... e prea al naibii de mult pentru cineva, să suporte. Un t is sardonice îi scăpă din gât. Chiar și eu sunt copleșit.

CAPITOLUL 8

Când au ajuns la depozitul de cherestea, la o mică distanță de Casa Ramsay, Catherine era disperat de îngrijorată. Leo ajunsese să vorbească monosilabic și se sprijinea de ea cu toată greutatea. Tremura și transpira, cu brațul rece și greu atârându-i în față, așa cum se ținea de ea. O parte din rochia ei o înțepa la umăr, acolo unde sângele lui o îmbibase. Văzu ca prin ceață un grup de oameni pregătindu-se să descarce un vagon de cherestea. Te rog, Doamne, fă ca Merripen să fie printre ei.

— Domnul Merripen e cu voi? strigă ea.

Spre ușurarea ei, silueta înaltă și întunecată a lui Merripen apăru dintre ei.

— Da, domnișoară Marks?

— Lord Ramsay a fost rănit, rosti ea disperată. Am căzut - și i-a fost străpuns umărul...

— Adu-l acasă. Ne vedem acolo.

Înainte ca ea să poată răspunde, el deja începuse să alerge mâncând pământul spre casă.

Când Catherine și-a adus calul la intrarea din față, Merripen era deja acolo.

— Am avut un accident la ruine, îi spuse Catherine. Și o așchie dintr-o scândură i s-a înfipt în umăr, de cel puțin o oră. E foarte rece și vorbește fliră noimă.

— Acesta e felul meu obișnuit de a vorbi, rosti Leo din spatele ei. Sunt perfect lucid. Încercă să coboare de pe cal, printr-un jfel de rostogolire. Merripen îl prinse cu îndemânare. Își propti umărul sub al lui Leo și îi așeză brațul sănătos după gâtul lui. Durerea îl (acu pe Leo să tresară și să scoată un mârâit: o, pui de cățea respingător!

— Ești într-adevăr lucid! rosi sec Merripen și se uită la Catherine: Unde e calul lordului Ramsay?

— A rămas la ruine.

Merripen îi aruncă o privire cercetătoare.

— Ești rănită, domnișoară Marks?

— Nu, sir.

— Bun. La calul și du-te să-l găsești pe Cam.

Obișnuiți cu urgențele, cei din familia Hathaway stăpâneau astfel de situații cu o eficiență plină de onergie. Cam și Merripen îl ajutară pe Leo să intre în conac și apoi sus pe scări, sprijinindu-l de o parte și de alta. Deși fusese construită o casă de celibatar alături pe moșie, pentru folosul lui Leo, el insistase ca acolo să locuiască Merripen și Win, subliniind că, în calitate de cuplu căsătorit de curând, aveau nevoie de intimitate mai mult decât el. Astfel încât, când venea în Hampshire, stătea în una din camerele de oaspeți din casa mare.

Cam, Merripen și Leo formau un trio foarte armonios, fiecare cu propria lui arie de responsabilitate. Deși Leo era proprietarul

domeniului, nu obiectase să-și împartă autoritatea. La întoarcerea din Franța, după o absență de doi ani, Leo fu recunoscător să vadă cum au refăcut Cam și Merripen moșia Ramsay, în absența lui. Transformaseră proprietatea dărăpănată într-o întreprindere înfloritoare și prosperă și niciunul dintre ei nu a cerut nimic în schimb. Și Leo a recunoscut că avea multe de învățat de la amândoi.

Administrarea unei moșii cerea mult mai mult, decât să stai în bibliotecă cu un pahar de porto, așa cum făceau aristocrații din romane. Necesita cunoștințe largi de agricultură, economie, creșterea vitelor, construcții, producția de cherestea și fertilizarea pământului. Toate acestea adăugate la responsabilitățile impuse de politică și de Parlament erau mai mult decât putea să ducă un om. Astfel, Merripen și Leo au fost de acord să împartă activitatea ce cuprindea depozitul de cherestea și agricultura, în timp ce Cam se ocupa de economie și de investițiile moșiei.

Cu urgențele medicale, deși Merripen era competent în materie, se însărcina Cam de obicei. Învățând arta vindecării de la bunica lui țigancă, Cam era relativ experimentat în tratarea bolilor și a rănilor. A fost deci mai bine, chiar mai sigur, să fie lăsat să facă tot ce putea pentru Leo, mai curând decât să trimită după un doctor.

Practica stabilită de medicina modernă era ca doctorii să ia pacienților sânge pentru orice indispoziție imaginabilă, în ciuda controverselor din cadrul comunității medicale. Statisticienii începuseră să se ocupe de istoria cazurilor, pentru a demonstra că luarea de sânge nu făcea, bine, totuși procedeele persista. Uneori se lua sânge și pentru a irata hemoragiile, conform credinței că era mai bine să faci ceva, decât nimic.

— Amelia, rosti Cam în timp ce Merripen îl așeza pe Leo în pat, avem nevoie să ni se trimită de la bucătărie vase cu apă fierbinte și toate ștergarele (le care vă puteți dispensa. Și Win, poate tu și cu Beatrix ați putea să o duceți pe domnișoara Marks în camera ei și să o ajutați?

— O, nu, protestă Catherine, mulțumesc, dar nu am nevoie de ajutor. Pot să mă spăl singură și...

Totuși, obiecțiile ei nu fură luate în seamă. Win și Beatrix nu se potoliră până când n-o văzură făcând baie și o ajutară să-și spele părul și să se schimbe într-o rochie curată. Fu găsită perechea de ochelari de rezervă și Catherine fu ușurată să aibă vizibilitatea restabilită. Win insistă să-i îngrijească mâinile, să-i aplice pe degete alifie și să le bandajeze.

Până la urmă, Catherinei i se dădu voie să meargă în camera lui Leo, în timp ce Win și Beatrix coborâră să aștepte la parter. Catherine îi găsi pe Amelia, Cam și Merripen adunați în jurul patului. Leo era fără cămașă și acoperit cu o mulțime de pături. N-ar fi trebuit să o surprindă că se certa cu toți trei deodată.

— N-avem nevoie de aprobarea lui, i se adresa Merripen lui Cam. Am sa i-o torn pe gat, daca e nevoie.

— Sa mi-o torni, pe dracu', mârâi Leo. Te ucid dacă încerci...

— Nimeni nu intenționează să te forțeze să o iei, îl întrerupse Cam pârând exasperat. Dar trebuie să-mi explici motivele, frai, deoarece ești lipsit total de rațiune.

— Nu trebuie să explic. Tu și Merripen puteți lua mizeria asta și să vi-o vârâți...

— Ce e? întrebă Catherine din ușă. E vreo problemă?

Amelia ieși pe hol, cu fața încordată de îngrijorare și supărare.

— Da, problema e că fratele meu e un idiot încăpățânat, rosti ea destul de tare ca să o audă și Leo. Se întoarse spre Catherine și își scăzu vocea: Cam și Merripen spun că rana nu e serioasă, dar poate deveni chiar foarte gravă, dacă nu o curăță cum trebuie. Bucata de scândură a pătruns între claviculă și încheietura umărului și nu e chip să știm cât de adânc a intrat. Trebuie să irigheze rana, să scoată țepele și fibrele de tot felul, sau se va infecta. Cu alte cuvinte, se pare că va fi o treabă sângeroasă. Și Leo refuză să ia laudanum.

Catherine o privi încurcată.

— Dar... trebuie să ia ceva, să-și aline durerile.

— Da. Dar el nu vrea. Continuă să-i spună lui Cam să-i trateze rana fără să ia nimic. Ca și cum cineva ar putea să facă o astfel de treabă dureroasă, când un om urlă în agonie.

— L-am spus că n-am să urlu, replică Leo din dormitor. Fac asta doar când Marks începe să-și recite versurile.

În ciuda consternării, Catherine aproape zâmbi.

Aruncându-și privirea din ușă, văzu culorile lui Leo ce deveniseră oribile, tenul său bronzat se albise, ajungând de o paloare cenușie. Tremura ca un câine plouat. Când privirea lui o întâlni pe a ei, arăta așa de sfidător, epuizat și mizerabil, încât Catherine nu se putu opri să nu-l întrebe:

— Aș avea o vorbă cu tine, my lord, pot?

— Prin orice mijloace, sosi răspunsul lui posac. Mi-ar plăcea așa de mult să am pe altcineva cu care t. A mă cert.

Ea intră în cameră, în timp ce Cam și Merripen se dădură la o parte. Cu o expresie de scuză, ea le coru:

— Dacă aș putea să am un moment de intimitate cu Lord Ramsay...?

Cam îi aruncă o privire ironică, în mod clar întrehindu-se ce influență credea ea că ar putea să aibă asupra lui Leo.

— Fă tot ce poți să-l convingi să bea medicamentul acela de pe noptieră.

— Și dacă asta nu funcționează, adăugă Merripen, încearcă să-i tragi una în cap cu vâtraiul ăla de la!; omineu.

Cei doi ieșiră pe culoar.

Lăsată singură cu Leo, Catherine se apropie de pat. Clipi la vederea așchiei înfipite în umărul lui, cu carnea sfâșiată încă mai sângerând. Pentru că nu exista nici un scaun în apropiere să se așeze, se linsă cu grijă pe marginea somierei. Se uită la el cu hotărâre, dar cu vocea înmuiată de îngrijorare.

— De ce nu vrei să iei laudanum?

— La dracu', Marks... Scoase un suspin puternic. Nu pot. Crede-mă. Știu ce va însemna fără el, dar iui am de ales. E... Se opri și se uită dincolo de ea, linsându-și maxilarul pradă unui nou val de tremurături

— De ce? Catherine dorea așa de mult să ajungă la el, să-l înțeleagă, încât se trezi atingându-i mâna. Cum nu întâmpină nici o rezistență, aceasta o încurajă și își strecură degetele bandajate sub palma lui rece. Spune-mi, insistă ea. Te rog.

Mâna lui Leo se răsuci și o cuprinse pe a ei într-o strânsoare plină de grijă, care îi transmise un răspuns prin tot trupul. Senzația era una de ușurare, un sentiment de ceva ce se potrivea exact în acel loc. Amândoi își priviră mâinile unite, ce adunau căldură în palme și în degete.

— După ce Laura a murit, îl auzi ea rostind cu voce îngroșată, m-am comportat foarte urât. Mai urât decât acuma, dacă poți să-ți imaginezi. Dar indiferent ce făceam, nimic nu-mi oferea uitarea de care aveam nevoie. Într-o noapte m-am dus în East End cu câțiva din prietenii mei cei mai depravați, într-un bârlog unde se fuma opiu. Făcu o pauză, când simți mâna Catherinei strângându-l. Puteai să simți mirosul fumului pe întreaga alee. Aerul era cafeniu din cauza asta. M-au dus într-o cameră plină de bărbați și de femei, toți întinși unul peste altul pe paturi și pe perne, mormăind și visând. Felul în care pipele cu opiu luceau... erau duzine de ochișori roșii clipind în întuneric.

— Pare o viziune de iad, șopti Catherine.

— Da. Și iadul era exact locul unde voiam eu să fiu. Cineva mi-a adus o pipă. De la prima inhalare, m-am simțit mult mai bine, încât îmi venea să plâng.

— Cum se simțea? întrebă ea și îl strânse și mai tare de mână.

— Într-o clipită, totul pe lume era perfect și nimic, indiferent cât de întunecat sau dureros, nu putea să schimbe asta. Imaginează-ți toată vina, frica și furia pe care le-ai simțit vreodată, zburând departe, ca un fulg în vânt.

Poate cândva Catherine l-ar fi judecat sever pentru că s-a complăcut în asemenea ticăloșie. Dar acum nu simțea decât compasiune. Înțelese durerea <; are-l făcuse să decadă așa de mult.

— Dar senzația n-a durat, murmură ea.

El clătină din cap.

— Nu. Și după ce dispărea, te simțea mai rău decât înainte. Nu poți obține plăcere din nimic. Oamenii pe care-i iubești nu mai

contează. La tot ce poți să to gândești este să fumezi din nou opiu și când termini să o iei de la capăt.

Catherine se uită la profilul lui pe jumătate întors, hra greu să ți se pară posibil că e același om, pe care în ultimul an îl disprețuise și îl respinsese. I se păruse că nimic nu conta pentru el – că era cu dosăvârșire superficial și tolerant cu el însuși. Când în realitate, totul conta foarte mult pentru el.

— Ce te-a făcut să încetezi? întrebă ea blând.

— Am atins punctul când gândul de a continua era alurisit de epuizant. Țineam un pistol în mână. Cam a fost cel care m-a oprit. Mi-a spus că țiganul crede ca. Dacă bocești prea mult, transformi spiritul decedatului în fantomă. Trebuie să o lași pe Laura să plece, mi-a spus el. Pentru binele ei. Leo se uită la Catherine, cu ochii deveniți albaștri. Și așa am făcut. A trebuit. Am jurat să mă las de opiu și de atunci nu m-am mai atins niciodată de mizeria asta. Bunule Cristoase, Cat, nu știi cât de greu a fost. Am luat tot ce a trebuit, pentru a mă schimba. Și dacă mă întorc înapoi, la asta, o singură dată... S-ar putea să mă trezesc în fundul unei râpe, de unde să nu mai pot ieși niciodată. Nu pot să-mi iau acest risc. Nu vreau.

— Leo... îl văzu clipind surprins. Era penru prima oară când îi spunea pe nume. Ia laudanum. Și nam să te las eu să cazi din nou. Nam să te las să te transformi într-un degenerat.

Gura lui se strâmbă.

— Te oferi să devii răspunzătoare de siguranța mea.

— Da.

— Va fi o răspundere prea mare pentru tine, ca să reușești.

— Nu, rosti hotărâtă Catherine, nu-i adevărat.

El râse melancolic, urmat de o lungă privire curioasă. Ca și cum ea era cineva pe care îl știa, dar nu reușea să îl localizeze.

Lui Catherine îi venea cu greu să creadă că stătea pe marginea patului, ținând de mână un bărbat cu care se luptase așa de sălbatic și de atâta vreme. Nu-și imaginase niciodată că ar putea să se dezvăluie de bunăvoie așa de vulnerabil în fața ei.

— Ai încredere în mine, îl îndemnă ea.

— Dă-mi un motiv bun.

— Pentru că poți.

Leo dădu ușor din cap susținându-i privirea. La început a crezut că o refuză. Dar se dovedi că a clătinat din cap minunându-se îndurerat de propriile lui acțiuni. Făcu un gest spre pahărelul cu lichid de pe noptieră.

— Dă-mi-l, murmură el. Jnainte de a avea ocazia să mă gândesc mai bine. Îi dădu paharul și el îl goli cu câteva înghițituri. Un fior de repulsie îl zgudui, când îi dădu paharul gol înapoi.

Amândoi așteptară ca medicamentul să-și facă efectul.

— Mâinile tale... rosti Leo apucând degetele bandajate. Își trecu blând vârful degetului mare peste unghiile ei.

— Nu e mare lucru, șopti ea. Doar câteva zgârietururi.

Ochii albaștri deveniră încețoșați și cu privirea lui focalizată, iar el îi închise. Cutele de durere de pe tuta lui începură să se relaxeze.

— Ți-am mulțumit oare, întrebă el, că m-ai scos dintre ruine?

— Nu e nevoie de nici o mulțumire.

— Totuși... mulțumesc. Ridicând una din mâinile ei îl lipi palma de obrazul lui, în timp ce ochii îi răinâneau închiși. Îngerul meu păzitor, rosi el, cuvintele începând să fie neclare. Nu cred că am avut vreodată unul, până acum.

— Dacă ai avut, afirmă ea, probabil că ai fugit la roa repede, ca el să poată ține pasul cu tine.

El scoase un sunet blând amuzat.

Senzația obrazului lui ras sub palma ei o umplu de o tandrețe surprinzătoare. Trebuia să-și amintească faptul că era sub influența opiului. Sentimentele acestea intervenite între ei nu erau reale. I 'firea că ceva nou a izvorât din rămășițele vechiului lor conflict. Un fior de intimitate o străbătu, când îi 'l. Imți sub maxilar valul provocat de înghițire.

Rămaseră așa, până când un zgomot de la ușă o lăcu pe Catherine să tresară.

Cam intră în cameră, se uită la paharul gol și îi Meu un semn de aprobare Catherinei.

— Bine lucrat, rosti el. Asta îi va ușura mult situa- (id lui Ramsay. Și, mai important, și mie.

— Nemernicule, interveni Leo blajin, crăpând ochii când Cam și Merripen se apropiară de pat. Amelia îi urma, cu brațele încărcate de cârpe curate și prosoape. Cu părere de rău, Catherine plecă de lângă Leo, retrăgându-se lângă ușă.

Cam se uită la cumnatul lui, cu un amestec de îngrijorare și afecțiune. Lumina puternică a soarelui, ce răzbătea prin fereastră, aluneca peste șuvițele negre, strălucitoare ale părului său.

— Pot să mă ocup eu de asta, frai. Dar putem trimite și după un docor gagio, dacă preferi.

— Dumnezeu, nu. Orice ar face el ar fi mult mai rău decât greșelile tale. Și ar începe cu afurisitul lui borcan de lipitori.

— Aici nu există lipitori, afirmă Cam în timp ce scotea pernele de la spatele lui Leo. Mi-e groază de ele.

— Adevărat? Înnebă Amelia. Nu șiam asta.

Cam îl ajută pe Leo să se întindă pe pat. Când eram copil, și încă mai locuiam cu tribul meu, am trecut prin vadul unei ape, împreună cu alți câțiva copii. Cu toții am ieșit la mal cu lipitori agățate de picioare. Pot să spun că am țipat ca o fată, doar că fetele au fost mult mai tăcute.

— Bietul Cam, rosti Amelia zâmbind.
— Bietul Cam? repetă Leo părând indignat. Dar de mine ce spui?
— Nu am chef să-ți arăt prea multă compasiune, răspunse Amelia, suspectând că ai făcut asta, doar pentru a scăpa de semănatul rapiței.

Leo răspunse cu două vorbe alese, care o făcură pe ea să râdă. Trăgând lenjeria de pe pat, până la talia fratelui ei, Amelia înghesui cu grijă prosoape sub umărul rănit.

Vederea torsului lui fără urmă de grăsime și cu mușchi netezi - și a părului aceuia prăfuit și uluitor de pe piept - făcu stomacul Catherinei să zvâcnească, cu o mică fluturare ciudată. Se retrase și mai mult în spatele ușii, nevoind să plece și totodată; știind că nu era cazul să rămână.

Cam depuse un sărut pe capul soției lui și o împinse de lângă pat.

— Așteapă acolo, monișa - avem nevoie de spațiu. Se întoarse spre tavă cu instrumente din apropiere.

Catherine păli când auzi zgomotul cuțitelor și obiectelor metalice.

— Intenționezi să sacrifici o capră, sau să execuți un dans tribal? întrebă Leo amețit. Cel puțin, cântă ceva.

— Bine, rosti Cam. Îi întinse lui Leo o bucată de curea de piele. Ține-o între dinți. Și încearcă să nu laci prea mult zgomot, cât timp ne ocupăm de tine.

I lul meu trage un pui de somn.

— Înainte de a-mi băga asta în gură, zise Leo, trebuie să-mi spui ultimul loc unde a fost. Făcu o pauză. În al doilea rând... nu contează. Nu vreau să-ți; tiu. Își băgă cureaua între dinți, apoi o scoase puțin pentru a adăuga: sper să nu amputezi nimic.

— Dacă o să o facem, interveni Merripen tamponind cu grijă în jurul umărului rănit, nu va fi cu Intenție.

— Gata, frai? îl auzi pe Cam întrebând blând. Ține-l nemișcat, Merripen. În regulă. Când ajung la trei.

Amelia i se alătură Catherinei pe hol, cu fața încordată. Îi înconjură mijlocul cu brațele.

Auziră geamătul stins al lui Leo, urmat de un fluviu de vorbe țigănești schimbate între Cam și Merripen. Limba străină era energică, dar liniștitoare.

Era clar că, în ciuda efectelor opiului, procedeu era greu de suportat. De fiecare dată când Catherine auzea un mormăit sau un sunet de durere din partea lui Leo, se încorda toată și-și strângea degetele.

După ce trecură două sau trei minute, Amelia se uită după ușă.

— S-a rupt? întrebă ea.

— Numai puțin, monișă, veni răspunsul lui Cam. S-ar fi putut să fie mult mai rău, dar... Făcu o pauză la un sunet înfundat scos de Leo. Lartă-mă, frai. Merripen, ia penseta și – da, în partea asta, de aici.

Fața Ameliei era palidă, când se întoarse la Catherine. Și o surprinse pe aceasta întinzând mâna și trăgând-o mai aproape, ca și cum le-ar fi îmbrățișat pe Win, pe Poppy, sau pe Beatrix. Catherine înțepeni ușor, dar nu de aversiune, ci de stânjeneală.

— Sunt așa încântată că n-ai fost rănită, Catherine, rosti Amelia. Mulțumesc că ai avut grijă de Lord Ramsay.

Catherine dădu ușor din cap.

Retrăgându-se puțin, Amelia îi zâmbi.

— Va fi bine, să știi. Are mai multe vieți decât o pisică.

— Sper, rosti sobră Catherine. Sper să nu fie consecința blestemului Ramsay.

— Nu cred în blesteme, sau vrăji, sau orice altceva de acest fel. Singurul blestem căruia îi face față fratele meu este cel impus de el însuși.

— Vrei... vrei să spui, din cauza supărării pentru Laura Dillard? Ochii Ameliei se rotunjiră.

— Ți-a vorbit de ea? Catherine dădu aprobator din cap. Amelia părea lipsită de apărare. Luând brațul Catherinei o conduse mai departe pe hol, unde riscau mai puțin să fie auzite: ce ți-a spus?

— Că îi plăcea să picteze cu acuarele, răspunse Catherine ezitant. Că erau logodiți, apoi ea s-a îmbolnăvit de scarlatină și a murit în brațele lui. Și că...

I u urmărit o vreme. Literalmente. Dar nu se putea „? a fie adevărat... nu-i așa?

Amelia rămase tăcută o bună jumătate de minut.

— Cred că s-ar putea, rosti ea cu un calm remarcabil. N-aș admite-o în fața multora – mă face să par nebună. Un zâmbet crispat îi traversă buzele. Totuși, ui locuit cu familia Hathaway destul de mult, pentru a ști cu siguranță că sânem cu adevărat un grup de nebuni. Făcu o pauză. Catherine.

— Da?

— Fratele meu n-a discutat niciodată cu nimeni despre Laura Dillard. Niciodată.

Catherine clipi.

— Avea dureri. Pierduse mult sânge.

— Nu cred că acesta e motivul pentru care ți-a tăcut confidențe.

— Dar ce alt motiv ar fi putut să aibă? întrebă (Catherine cu dificultate.

Trebuie că se vedea pe fața ei, cât de mult o mspăimânta răspunsul.

Amelia o privi mai de aproape, apoi ridică din umeri cu un zâmbet trist.

— Am vorbit deja prea mult. Lartă-mă. Asta numai l'ontru că doresc așa de mult fericirea fratelui meu.

I acu o pauză, apoi adăugă cu sinceritate: și a ta.

— Te asigur, doamnă, că una nu are nimic de a face cu cealaltă.

— Desigur, murmură Amelia și se întoarse în ușă să-și continue așteptarea.

CAPITOLUL 9

După ce rana a fost curățată și bandajată, Leo a irtrnas epuizat și cu fața cenușie. A dormit tot restul/lloi, trezindu-se doar din când în când, pentru a descoperi că i se turna pe gât supă sau ceai. Familia era nomiloasă în eforturile ei de a avea grijă de el.

Așa cum se așteptse, opiul îl cufundase în coșmaruri, pline de creaturi ce ieșeau din pământ penlui a-l agăța și a trage de el, sau a-l târî dedesubt, unde ochi roșii strălucitori clipeau în întuneric. Prizoninr în capcana halucinațiilor narcoticului, Leo nu se putu trezi complet din vis, luptând doar înfierbântat și mi/erabil, apoi căzând din nou în și mai multe viziuni oribile. Singurul răgaz a fost când o pânză răcoroasă ll ora pusă pe frunte și o prezență blândă și reconfortanta se apleca spre el.

— Amelia? Win? murmură confuz.

— Șșșșt...

— E fierbinte, rosti el cu un suspin dureros.

— Stai liniștit.

Și-a dat vag seama de cele două sau trei ori, când plnza i-a fost schimbată... de răcoarea milostivă aplicată pe frunte... de mâna ușoară așezată pe obrazul lui.

Când se trezi dimineața, era obosit, febril și bântuit de o tristețe profundă. Era efectul ulterior al opiului, desigur, dar această cunoaștere nu ajuta să înlătore melancolia copleșitoare.

— Ai puțină febră, îi spuse Cam dimineața. Ai nevoie să bei mai mult ceai de coada șoricelului, pentru a scădea. Dar nu există semne de infecție. Astăzi te odihnești și mă aștept ca până mâine să te simți mult mai bine.

— Ceaiul ăsta are gust de apă stătută, bombăni Leo. Și nu intenționez să stau în pat toată ziua.

Cam era plin de simpatie.

— Înțeleg, frai Nu te simți destul de bolnav penru a te odihni, dar nu ești nici suficient de bine pentru a face ceva. Oricum, trebuie să-ți oferi șansa de a te vindeca, sau...

— Cobor la parter, pentru un mic dejun adecvat.

— Micul dejun s-a terminat. Deja a fost golit bufetul.

Leo se încruntă și-și frecă fața, cutremurându-se când umărul i se mișcă arzându-l.

— Merripen a venit? Vreau să vorbesc cu el.

— E afară cu arendașii, ocupați cu sămânța de rapiță.

— Unde e Amelia?

— Are grijă de copil. Îi ies dinții.

— Dar cu Win ce e?

— E cu menajera, inventariază proviziile și fac comenzi. Beatrix a plecat cu niște coșuri la casele unor bătrâni din oraș. Și eu trebuie să vizitez un arendaș, care a întârziat două luni cu plata arendei.

Mi-e teamă că nu e nimeni disponibil să se întrețină cu tine.

Leo îi primi declarația cu o tăcere ursuză. Apoi se hotărî să întrebe de persoana pe care o voia cu adevărat. Persoana care nu și-a bătut capul să se intereseze de el, sau să întrebe care era situația și usta după ce promisese să-l protejeze.

— Unde e Marks?

— Ultima oară când am văzut-o, era ocupată cu cirpitui. Se pare că reparațiile s-au îngrămadit și...

— Poate să o facă și aici.

Figura lui Cam fu menținută cu grijă inexpressivă.

— Vrei ca domnișoara Marks să cârpească în camera ta?

— Da, trimite-o aici.

— Am s-o întreb dacă vrea, rosti Cam părând plin de îndoială.

După ce Leo s-a spălat și și-a pus pe el un halat,. A băgat înapoi în pat. Era suferind și supărător de nosigur pe picioare. O cameristă aduse o tavă mică ni o singură felie de pune prăjită și o ceașcă de ceai.

I o mănca micul dejun privind îmbufnat ușa goală.

Unde era Marks? Și-a dat osteneala Cam să-i „pună că e dorită” în caz afirmativ, în mod evident liotârâse să-i ignore chemarea.

Zgripturoaică împietrită și cu inima rece! Și asta după ce promisese să răspundă de siguranța lui. Îl convinsese să ia laudanum, apoi îl părăsise.

Ei bine, nu o mai voia nici el. Dacă va hotărî să upară până la urmă, o va trimite înapoi. Va râde disprețuitor și îi va spune că e mai bine să nu aibă nici o companie, decât pe ea. Va...

— My lord?

Inima lui făcu un salt, când o văzu în ușă, îmbrăcată într-o rochie bleumarin, cu părul de aur luminos prins în agrafe și strâns sever, ca de obicei.

Ținea o carte într-o mână și un pahar cu un lichid incolor în cealaltă.

— Cum te simți în dimineața asta?

— Plictisit dincolo de rațiune, rosti Leo încruntat. De ce ți-a luat atâta timp, pentru a veni să mă vezi?

— Am crezut că dormi încă. Intrând în cameră, Catherine lăsă ușa larg deschisă. Silueta lungă și îmblănită a lui Dodger-sconcsul sosi în urma ei țopăind. După ce s-a ridicat în două picioare pentru a vedea totul în jur, Dodger fugi sub măsuța de toaletă. Catherine se uită suspicioasă la el. Probabil că e unul din noile lui ascunzișuri, rosti ea și

oftă. Li adusese lui Leo un pahar cu un lichid tulbure și i-l dădu. Bea, te rog, asta.

— Ce e?

— Ceai din scoarță de salcie, împoriva febrei. Am pus în el și puțină lămâie și zahăr, pentru a-l îmbunătăți gustul.

Leo înghiți băutura amară, privind-o pe Catherine mișcându-se prin cameră. Deschise încă o fereastră, pentru a lăsa să intre mai mult aer. Scoțând tava micului dejun afară pe hol, o dădu unei cameriste care trecea pe acolo. Când se întoarse la Leo, își puse degetele pe fruntea lui pentru a-i lua temperatura.

Leo o prinse de încheietură, oprind mișcarea. Se uită la ea, cu un început de recunoaștere.

— Tu erai, rosti el. Tu ai venit azi noapte la mine.

— Pardon?

— Tu mi-ai schimbat compresa de pe frunte. Mai mult de o dată.

Degetele Catherinei se strânseseră ușor în jurul illogetelor lui. Vocea ei era foarte blândă.

Ca și cum aș fi putut să intru în dormitorul unui bnrbat, în mijlocul nopții!

Dar amândoi știau că așa a făcut. Povara melannlei se risipi considerabil, în special când Leo văzu mtoresul din ochii ei.

Ce mai fac mâinile tale? întrebă el răsucindu-i ilngetele zgâriate, pentru a le vedea mai bine.

Se vindecă frumos, mulțumesc. Făcu o pauză. Mi s-a spus că ai nevoie de companie.

Da, rosti el prompt. Și o să o am alături de tine.

Buzele ei se curbară.

Foarte bine. Ar fi vrut să o tragă la el și să-i inhaleze parfumul. Mirosea ușor și curat, a ceai, a inie și lavandă. Vei să-ți citesc? întrebă ea. Am adus un roman. Îți place Balzac?

Rapid, ziua devenea din ce în ce mai frumoasă.

Cui nu-i place?

Catherine se așeză pe scaunul de lângă pat.

Face prea multe digresiuni, după gustul meu. L'inler romanele cu mai multă acțiune.

Dar lui Balzac, rosti Leo, trebuie să i te aban- „lunozi în totalitate. Trebuie să înoți și să pătrunzi în limbaj... Făcând o pauză se uită mai îndeaproape la litiu ei mică ovală. Era palidă și avea cearcăne la „i hi, fără îndoială ca urmare a faptului că a venit la „l do atât de multe ori noaptea trecută. Arăți obosită, ' mtl el direct. Din cauza mea. Lartă-mă.

O, deloc, nu e vorba de tine. Am avut coșmaruri.

— În legătură cu ce? Expresia ei deveni atentă. Teritoriu interzis. Și totuși Leo nu se putu abține să nu o îndemne. Ai coșmaruri legate de trecutul tău? Despre situația aceea în care te-a găsit Rutledge?

Inhalând cu putere, Catherine se ridică părând înțepenită și ușor bolnavă.

— Poate că ar trebui să plec.

— Nu, rosti repede Leo făcând un gest de stopare cu mâna. Nu pleca. Am nevoie de companie – sufăr încă de efectele laudandumului, pe care tu m-ai convins să-l iau. Văzând ezitrea ei continuă, adăugă: și am febră.

— Puțină.

— Termină, Marks, tu ești însoțitoare, rosti încruntat. Fă-ți meseria, dacă ești bună.

Ea arată indignată o clipă, apoi izbucni în râs, în ciuda eforturilor ei de a se abține.

— Sunt însoțitoarea lui Beatrix, sublinie ea. Nu a ta

— Astăzi ești a mea. Așează-te și apucă-te de citit.

Spre surpriza lui, abordarea aceasta de stăpân chiar a funcționat. Catherine își relua locul și deschise cartea la prima pagină. Obişnuia să-și împingă ochelarii la loc pe nas cu degetul arătător – un mic gest meticulos, pe care el îl adora. „Un Hommo d'Affaires” citi ea. „Un om de afaceri. Capitolul unu.”

— Așteaptă.

Catherine îl privi așteptând.

Leo își alese cuvintele cu grijă.

— Există vreo latură din trecutul tău, despre care ai vrea să discutăm?

— În ce scop?

— Sunt curios, în legătură cu tot ce te privește.

— Nu-mi place să vorbesc despre mine.

— Vezi, asta demonstrează ce interesantă ești. Nu există nimic mai plictisitor decât oamenii cărora le place să vorbească despre ei înșiși. Eu sunt un oxemplu perfect.

Ea se uită la carte, în timp ce încerca cu greu să își concentreze asupra paginii. Dar, după doar câteva secunde, ridică ochii cu un zâmbet ce părea că-i dizolvă lui coloana vertebrală.

— Ești în multe feluri, my lord. Dar plictisitor, nu e unul dintre ele. În timp ce Leo o privea, simți același inexplicabil flux de căldură, de fericire, cu care se confruntase cu o zi în urmă, înainte de nenorocirea lor de la ruine. Ce ai dori să știi? mai întrebă Catherine.

— Când ai aflat pentru prima oară că ai nevoie de ochelari?

— Aveam cinci sau șase ani. Părinții mei și cu mine locuim în Holborn, într-o casă închiriată de pe l'otpool Lane. Pentru că fetele nu puteau să meargă la școală pe vremea aceea, o vecină a încercat să ne predea, câtorva dintre noi. Ea i-a spus mamei că aveam o memorie foarte bună, dar eram extrem de înceată, când se ajungea la citit și la scris. Într-o zi mama m-a trimis să-i aduc un pachet de la măcelar.

I ra numai la două străzi depărtare, dar m-am rătăcit. Totul era ca în ceață. Am fost găsită rătăcind și plângând, doar la câteva străzi depărtare și cineva m-a condus până la măcelărie. Un zâmbet îi înflori pe buze. Ce om minunat era! Când i-am spus că nu cred că-mi pot găsi drumul spre casă, mi-a zis că are o idee. Și m-a pus să încerc ochelarii soției lui. Nu mi-a venit să cred cum arăta lumea din jurul meu. Magică. Puteam să văd forma cărămizilor de pe perete, și păsările în zbor, și chiar țesătura șorțului măcelarului. Asta e problema ta, mi-a spus el. De asta nu vedeam. Și de atunci a trebuit să port ochelari.

— Părinții tăi n-au fost ușurați să descopere că fiica lor nu e înceată la minte, la urma urmei?

— Din contră. S-au certat zile întregi, din ce parte a familiei provenea slăbiciunea ochilor mei. Mama era chiar abătută, spunea că ochelarii îmi vor strica aspectul.

— Ce prostie!

Catherine părea îndurerată.

— Mama mea nu avea ceea ce se poate numi profunzime de caracter.

— În lumina acțiunilor ei - abandonarea unui soț și a fiicei, ca și plecarea în Anglia cu iubitul ei - nici nu m-aș fi așteptat la un exces de principialitate.

— Bănuiesc că s-au căsătorit când eram copil, spuse ea.

— A existat dragoste între ei?

Gândindu-se la asta, își mușcă buza inferioară, atrăgându-i astfel lui atenția spre moliciunea ispititoare a gurii ei.

— Au fost atrași unul de altul din punct de vedere fizic, admise ea. Dar asta nu e dragoste, nu-i așa?

— Nu, rosti el blând. Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— Mai bine n-aș discuta despre asta.

— La urma urmei, eu am avut încredere în tine. Îi aruncă o privire muștrătoare. Fii cinstită, Marks. Nu poate fi mult mai dificil pentru tine, decât a fost pentru mine.

— În regulă. Catherine inspiră profund. Când mama mea s-a îmbolnăvit, tatăl meu a considerat că e

o povară prea grea pentru el. A plătit o femeie să mbâ grijă de ea până la sfârșit, iar pe mine m-a trimis „o locuiesc la mătușa și bunica mea, și de atunci nrrn mai auzit nimic de el. S-ar putea să fie mort, după câte îmi dau seama.

Regret, rosti Leo. Și chiar așa era. Un regret Adevărat și dorința de a putea într-un fel să se întoarcă în timp, penru a reconforta o fetiță cu ochelnri, care fusese abandonată de omul care trebuia HA o protejeze. Nu toți bărbații sunt așa, simți el novoia să sublinieze.

— Știu. N-ar fi cinstit din partea mea să acuz întreaga populație masculină, din cauza păcatelor totalui meu.

Leo deveni inconfortabil de conștient că însuși comportamentul lui nu fusese mai bun decât al tatălui ei, că se legănase în propria lui tristețe amară, până pe punctul de a-și abandona surorile.

— Nu e de mirare că m-ai urât întotdeauna, rosti

1 Trebuie că-ți aminteam de el.

Mi-am abandonat surorile, când aveau mai mare nevoie de mine.

Catherine îl privi cu ochii ei luminoși, nici cu milă, nici acuzator, doar... estimativ.

— Nu, rosti sinceră. Nu ești deloc ca el. Te-ai întors la familia ta. Ai muncit pentru ei, ți-a păsat de oi. Nu te-am urât niciodată.

Leo o privi îndeaproape, mai mult decât surprins de această revelație.

— Nu m-ai urât?

— Nu, De fapt... Se întrerupse brusc.

— De fapt? o îndemnă Leo. Ce ai intenționat să spui?

— Nimic.

— Ba da. Ceva asemănător cu faptul că m-ai plăcut, contrar voinței tale.

— Categorie nu. Catherine spuse aceasta strâmbând din nas, dar Leo văzu pe buzele ei urma unui zâmbet.

— Irezistibil atrasă de aspectul meu minunat? sugeră el. De conversația mea fascinantă?

— Nu și nu.

— Sedusă de ochiadele mele gânditoare? însoți întrebarea cu o mișcare mucalită a sprâncenelor, care în final o făcu să râdă.

— Da, trebuie că asta a fost.

Lăsându-se înapoi pe perne, Leo o privea cu satisfacție.

Ce râs minunat avea, ușor din gât, parcă băuse șampanie.

Și ce problemă ar fi putut să devină această dorință nebunește de nepotrivity pentru ea. Pentru el devenise deodată reală, dimensională, vulnerabilă, într-un mod pe care nu și-l Imaginase niciodată.

În timp ce Catherine citea cu glas tare, sconcsul ieși de sub măsuța de toaletă și se cățăără în poala ei. Apoi adormi, încolăcit cu burtica în sus și cu gura deschisă. Leo nu-l acuza nici cât negru sub unghie. Poala Catherinei arăta ca cel mai adorabil loc, pentru a-și odihni cineva capul.

Leo se prefăcu interesat de narațiunea complexă și amănunțită, în timp ce mintea lui se întreba: cum putea oare să arate goală. Părea o tragedie că n-a reușit să o vadă așa.

Dar, chiar și în codul etic defectuos al lui Leo, un bărbat nu posedă o virgină dacă n-are intenții uorioase. Încercase odată, ceea ce l-a făcut să se îndrăgostească nebunește, apoi ca rezultat, aproape că a pierdut totul.

Și există unele riscuri, pe care un bărbat nu și le poate asuma a doua oară.

CAPITOLUL 10

Trecuse de miezul nopții. Catherine se trezi la sunetul unui plâns de bebeluș. Micuțului Rye îi creșteau dinții și, deși era un îngerăș cu o natură așa de dulce, în ultima vreme fusese irascibil.

Catherine privi în întuneric fără să vadă, dădu la o parte de pe picioare lenjeria de pat și încercă să găsească o poziție mai confortabilă, în care să adoarmă. Pe o parte. Pe burtă. Nimic nu ajuta.

După câteva minute, plânsul copilului încetă. Fără îndoială, fusese liniștit de atenta lui mamă.

Dar Catherine rămase trează. Singură, chinându-se. Cel mai rău mod de a te trezi.

Încercă să se ocupe de vechile cuvinte celtice pentru numărarea oilor, încă folosite de fermieri, în locul numerelor moderne... yan, tan, tehera, pethera... Puteai auzi ecoul secolelor în anticele silabe. Setheră, methera, hoveră, coveră...

Mintea ei evoca imaginea unor anumiți ochi albaștri, cu striații luminoase și întunecate, ca panglicile cerului și ale oceanului. Leo o privise în timp ce ea i-a citit și a cusut. Și cu toate persiflările lor și nparența lui relaxată, ea își dăduse seama că o voia. Yan, tan, tethera...

Poate că în această clipă și Leo era treaz. Febră fiu mai avea, încă de cu seară devreme, dar trebu- 1" că i-a revenit. S-ar putea să aibă nevoie de apă.

O compresă răcoroasă.

Catherine coborî din pat și își apucă halatul, înainte de a se gândi de două ori. Găsindu-și ochelarii pe măsuța de toaletă, îl puse cu precizie pe nas.

Picioarele goale traversară podeaua de lemn a holului, în timp ce se îndrepta spre misiunea ei caritabilă.

Ușa de la camera lui era întredeschisă. Se strecura înăuntru fără să facă zgomot, ca un hoț, merylnd în vârful picioarelor până la pat, așa cum făcuse ou o noapte înainte. Întunericul camerei era străpuns de câteva șuvițe de lumină de la fereastra deschisă, ca și cum umbrele erau ciuruite. Putea să nudă fluviul blând și constant al respirației lui Leo.

Croindu-și drum până lângă el, Catherine încercă un întindă mâna, cu inima ticăind când își puse degetele pe fruntea lui. Nu avea febră. Doar o temperatură blândă, sănătoasă.

Respirația lui Leo se opri trezindu-se.

— Cat? Vocea era somnoroasă. Ce faci?

N-ar fi trebuit să vină. Orice scuză ar fi oferit, ar fi minat fals și ridicol, deoarece nu exista nici un motiv

1 nțional pentru a-l deranja.

Murmură stângace:

— Eu... am venit să văd dacă... Vocea i se stinse.

Încercă să se retragă, dar el o apucă de încheietura mâinii, cu o dexteritate remarcabilă, având în vedere că era noapte și că de abia se trezise.

Rămaseră amândoi liniștiți, în timp ce ea stătea prinsă în echilibru deasupra lui, cu încheietura prizonieră în strânsoarea lui.

Leo își extinse presiunea pe brațul ei, forțând-o să se aplece mai mult peste el, mai mult, până când echilibrul îi fu compromis și căzu peste el, într-o rostogolire înceată. Terifiată că l-a rănit, se strădui să-și sprijine brațele de saltea, dar el folosi fiecare mișcare; pentru a o lipi și mai tare de trupul lui. Începu să vorbească, atunci când întâlni pielea lui goală, mușchii și pieptul acoperit de o blăniță moale și ondulată.

— My lord, șopti ea. Eu nu am...

Mâna lui lungă se încolăci după ceafa ei și îi trase gura în jos, spre a lui.

A fost un sărut, a fost o luare în posesiune. O luă în întregime, limba lui pătrunzând în ea, secând-o de voință și de gânduri. Savoarea masculină a pielii lui îi umplu nările. Erotic. Delicios. Prea multe senzații primite deodată... mătasea fierbinte a gurii lui, strânsoarea sigură a mâinilor lui, contururile tari masculine ale trupului lui.

Lumea începu să se învâртеască, atunci când Leo se întoarse cu ea în brațe, fixând-o aproape de pat. Sărutările lui erau aspre și dulci, sărutări care impli-' cau buze și dinți și limbă. Cu răsuflarea tăiată, ea îi înconjură gâtul și umărul bandajat. El se mișcă peste ea, mare și întunecat, sărutând-o parcă ar fi vrut să o devoreze.

Faldurile halatului ei se desfăcură, tivul cămășii de noapte i se ridică până la genunchi. Gura lui Leo se desprinse de a ei și începu o cercetare seducătoare a gâtului, urmând tandru calea spre locul unde gâtul se întâlnea cu umărul. Degetele lui acționau în partea din față a cămășii ei de noapte, doscheind nasturii, depărtând pânza subțire.

Capul lui se aplecă, buzele accesând încet panta tremurătoare a sânelui, până când ajunse în vârf.

Îl tiându-l în gură, încălzi bobocul rece cu tatonări jucăușe ale limbii. Gemete aspre i se ridicară din gât, amestecate cu rafalele respirației lui. Leo se lăsă mai greu între coapsele ei, apăsând-o până când nlmți lungimea lui tare presând-o intim. Îi supse și eolălal sân, apucându-i vârful în gură, trăgând umed (Jo el și creând valuri de plăcere.

Cu fiecare mișcare, fură descoperite noi senzații. Buzele moi ale excitației ei dispărând într-o ume-/oală minunată. Leo îi posedă gura cu sărutări lungi, amețitoare, în timp ce mai jos începu ritmul subtil, împingând și alunecând, folosindu-se pe el însuși pentru a o stârni. Ea se răsuci sub el, încer- (ind disperată să urmeze duritatea aceea ațâțăloare. Trupurile lor se striveau împreună, ca paginil” unei cărți

închise și se simțeau așa de bine, așa sălbăticit de plăcere, încât se sperie.

— Nu, gâfâi ea împingându-l. Așteaptă. Te rog...

Una din mâinile ei se lăsa neatentă pe umărul lui mnit și Leo se rostogoli de pe ea cu o înjurătură.

— My lord? Coborî din pat și rămase în picioare, tromurând din toate încheieturile. Îmi pare rău. Te-am lovit? Ce pot...

— Pleacă.

— Da, dar...

— Acum, Marks. Vocea lui era joasă și guturală. Sau vino înapoi în pat și lasă-mă să termin.

Ea zbură de acolo.

CAPITOLUL 11

După o noapte jalnică, Catherine băjbâi după ochelari și realizează că îi pierduse cândva, în timpul vizitei în camera lui Leo. Oftând, stătea la măsura de toaletă și își îngropă fața în mâini.

Un impuls stupid, cugetă ea plictisită. Un moment de nebunie. Nu ar fi trebuit să se lase niciodată antrenată în așa ceva.

Nu putea să acuze pe nimeni, decât pe ea însăși.

Ce motivație remarcabilă îi oferise lui Leo. O va tortura cu această realitate. Se va folosi de fiecare ocazie pentru a o umili. Îl cunoștea destul de bine, ca să nu aibă nici o îndoială.

Umorul în suferință al Catherinei nu fu deloc ajutat de apariția lui Dodger, care ieși de sub pat, dintr-o cutie pentru papuci. Sconcsul deschise capacul cu capul, bălmăji niște saluturi vesele și scoase papucul afară din cutie. Cerul știe unde intenționa să-l ducă.

— Încetează, Dodger, rosti ea obosită, culcându-și capul pe brațe, în timp ce-l privea.

Totul era încețoșat. Avea nevoie de ochelari. Și era îngrozitor de greu să meargă să-i caute, când nu putea să vadă la mai mult de o jumătate de metru, în față. Mai mult, dacă una din cameriste găsea ochelarii în camera lui Leo, sau, Dumnezeu să o njute, în patul lui, toată lumea va afla.

Abandonându-i papucul, Dodger se îndreptă spre na și se așeză pe picioarele din spate, lipindu-și corpul lung și subțire de genunchiul ei. Tremura, ceea ce Beatrix i-a spus că e ceva normal la sconcsi. Temperatura sconcsului coboară când doarme și tremuratul e modul lui de a se încălzi, când se trezește. Catherine întinse mâna și-l mângâie. Când încercă să se ridice în poală, totuși, îl împinse deoparte.

— Nu mă simt bine, i se adresă ea cu jale, deși fi/ic nu avea nimic.

Chițcăind plictisit de respingerea ei, Dodger se întoarse și ieși din cameră.

Catherine continuă să zacă cu capul pe masă, f. Imțindu-se prea tristă și rușinată pentru a se mișca.

Adormise târziu. Acum putea să audă sunetele de pași și conversația înăbușită de la etajele inferioare. () are Leo coborâse la micul dejun?

Îi era imposibil să-i facă față.

Mintea i se întoarse la minutele arzătoare ale nopții trecute. Un val proaspăt de dorință se rostogolea prin ea, când se gândi la felul în care o sărutase, la felul cum îi simțise gura, pe locurile intime ale trupului ei.

Îl auzi pe sconcs întoreându-se din nou în încăpere, cârâind și țopăind, așa cum făcea de câte ori ora îneântat de ceva.

— Pleacă, Dodger, rosti ea plictisită.

Dar el insistă, apropiindu-se de ea și rămânând din nou în două picioare, cu trupul ca un cilindru alungit. Privindu-l, Catherine văzu că ținea cu grijă ceva în dinții din față. Clipi. Încet întinse mâna și îi luă obiectul.

Ochelarii ei.

Era uimită ce mult bine poate face cuiva un mic gest de amabilitate.

— Mulțumesc, șopti ea, lacrimi ivindu-i-se în ochi când îi mângâie căpșorul micuț. Te iubesc, nevăstuică dezgustătoare.

Cățărându-se în poala ei, Dodger se răsturnă cu picioarele în sus și oftă.

Catherine se îmbracă cu mare grijă, prinzându-și părul cu agrafe suplimentare, strângând cordonul rochiei cenușii mai tare ca de obicei, legând de două ori șireturile ghetelor înalte până la gleznă. Ca și cum ar fi putut să se stăpânească pe sine însăși atât de bine, încât nimic să nu poată rățăci în voie. Nici chiar gândurile. Intrând în camera micului dejun, o văzu pe Amelia la masă. Îi dădea pâine prăjită bebelușului Rye, care saliva copios.

— Bună dimineața, murmură Catherine ducându-se la samovar să-și toarne o ceașcă de ceai. Bietul micuț... l-am auzit piângând azi noapte. Noul dinte încă n-a apărut?

— Nu încă, rosti Amelia mâhnită. Regret că ți-a tulburat somnul, Catherine.

— O, nu mi-a păsat. Eram deja trează. A fost o noapte lipsită de odihnă.

— Trebuie că așa a fost și pentru Lord Ramsay, remarcă Amelia.

Catherine îi aruncă o privire rapidă, dar slavă Domnului, părea să nu existe nici o semnificație vicleană în comentariul ei. Încercă să-și mențină o expresie neutră.

— Adevărat? Sper că în dimineața asta e bine.

— Pare destul de bine, dar e neobișnuit de tăcut. Preocupat. Amelia se strâmbă.

Presupun că dispoziția lui nu se va îmbunătăți, când am să-i spun că programăm organizarea balului peste o lună.

Mestecând cu mare grijă zahărul în ceai, Catherine întrebă:

— O să le spui oamenilor că evenimentul are loc cu scopul de a-i găsi mireasă Lordului Ramsay?

Amelia zâmbi.

— Nu, nici chiar eu nu sunt așa lipsită de delicatețe. Totuși, va fi evident că vor fi invitate o mulțime de tinere eligibile. Și desigur, fratele meu e o țintă matrimonială de primă mână.

— Nu știi sigur de ce, bombăni Catherine încercînd să sune nepăsător, când în sufletul ei era disperată.

Își dăduse seama că nu va putea să mai rămână în familia Hathaway, dacă sau când se va însura Leo. Pur și simplu, nu va putea să suporte să-l vadă cu altă femeie. Mai ales dacă aceasta îl făcea fericit.

— O, e simplu, rosti Amelia îndrăcită. Lord Ramsay o nobil, cu păr pe cap, are toți dinții și e încă la virata de procreare. Și, dacă n-ar fi fratele meu, presupun că aș considera că nu arată rău deloc.

— E foarte frumos, protestă Catherine fără să se Oândească și roși când Amelia îi aruncă o privire vicleană.

Se apucă să-și bea ceaiul, de-abia ciugulind din chifla de la micul dejun, apoi plecă să o caute pe Beatrix. Venise timpul studiilor de dimineață.

Catherine și Beatrix ședeau pe o bancă, începându-și lecțiile cu câteva minute de probleme de etichetă și eleganță socială și apoi petrecând restul dimineții cu subiecte ca: istorie, filosofie, și chiar știință. Beatrix își însușise de mult subiectele „la modă”, ce se predau tinerelor doamne, mai ales în scopul de a le face niște soții și mame coresponzătoare. Acum Catherine simțea că ea și cu Beatrix deveniseră colge de studiu.

Deși Catherine nu avusese niciodată privilegiul de a-i întâlni pe părinții Hathaway, considera că amândoi, și în deosebi domnul Hathaway, ar fi fost încântat de realizările copiilor lui. Familia Hathaway era o familie de intelectuali, fiind cu toții în stare să discute cu ușurință un subiect sau o problemă de nivel abstract. Și mai era ceva ce împărtășeau cu toții - o abilitate de a face salturi și legături imaginare între diferite subiecte.

Într-o seară, de exemplu, discuția de la cină se concentrase pe informațiile privind o navă aeriană cu aburi, proiectată de un fabricant de țevi cu numele John Stringfellow. ^ N-a funcționat desigur, dar ideea era fascinantă. În timpul dezbaterilor, dacă un om va putea vreodată sau nu să zboare într-o invenție mecanică, familia Hathaway evocă mitologia greacă, fizica, zmele chinezești, regatul animalelor, filosofia franceză și invențiile lui Leonardo da Vinci. Să încerci să urmărești discuția era aproape năucitor.

În particular, Catherine se întrebese dacă astfel de conversații scilicet nu îi vor înlătura pe potențialii pretendenți ai lui Poppy și ai

lui Beatrix. Și în cazul lui Poppy, s-a dovedit într-adevăr că a fost o problemă. Cel puțin până când l-a întâlnit pe Harry.

Totuși, când mai de mult Catherine a încercat să ridice delicat problema cu Cam Rohan, el a răspuns foarte hotărât:

— Nu, domnișoară Marks, nu încerca să o nchimbi pe Poppy, sau pe Beatrix. N-ar funcționa și lo-ar face doar nefericite. Ajută-le să învețe numai cum să se comporte în societate și cum să discute despre nimicuri, așa cum fac gagii.

— Cu alte cuvinte, rosti Catherine confuză, vrei să uibâ un aspect de curățenie, dar nu vrei să devină roalmene curate?

Cam fusese încântat de intuiția ei.

— Exact.

Acum, Catherine înțelegea câtă dreptate avusese Cam. Nimeni din familia Hathaway nu va fi niciodată ca ceilalți membrii ai societății londoneze și nici ea nu voia să fie.

Se duse la bibliotecă, pentru a lua unele cărți necesare studiilor cu Beatrix. Intrând în încăpere, se opri găfâind, când îl văzu pe Leo aplecat peste lungă masă a bibliotecii, scriind ceva pe un set de desene răspândite pe ea.

Leo întoarse capul și o privi cu ochi pătrunzători. Pe ea o trecură călduri și frig. Țeasta îi pulsa, în locurile unde își prinsese prea strâns părul cu agrafele.

— Bună dimineața, rosti ea cu răsuflarea tăiată, lacând un pas înapoi. N-am intenționat să deranjez.

— Nu deranjezi.

— Unde? îi aruncă o privire ce vorbea de ia sine. Vrei să spui... O roșeață rebelă o învălui, când în sfârșit înțelese. Ei bine, nu-mi pasă dacă te doare acolo. Eram îngrijorată doar de rana ta!

— E mult mai bine, o asigură Leo, cu ochii strălucind de veselie. Iar în ce privește cealaltă durere...

— Asta nu are nimic de a face cu mine, afirmă ea repede.

— Sunt de altă părere.

Demnitatea Catherinei fu transformată în nimic, în mod clar, nu exista altă opțiune, decât să se retragă.

— Acum te las.

— Ce e cu cărțile pe care le voiai?

— Am să le iau mai târziu.

Când se întoarse să plece, totuși, capătul mânecii ei sub formă de clopot se agăță de teancul de desene, pe care tocmai le aranjase, și se împrăștiară pe podea.

— O, Doamne! Imediat se lăsă pe mâini și genunchi adunând hârtiile.

— Lasă-le, îl auzi pe Leo spunând. Mă ocup eu.

— Nu. Eu sunt cea care...

Catherine se opri, când văzu ceva printre proiectele de diverse structuri, peisaje și pagini cu note. O schiță în creion a unei femei... o femeie goală stând întinsă pe o parte, cu părul luminos răspândit peste tot. O coapsă se odihnea sfioasă peste cealaltă, ascunzând parțial umbra delicată a triumphiului feminin.

Și mai exista și o pereche de ochelari mult-preafamiliari, în echilibru pe nasul ei.

Catherine luă schița cu o mână tremurândă, în timp ce inima ei se zbătea, sub bătăile puternice dintre coaste. A trebuit să încerce de mai multe ori, înainte de a putea vorbi, cu voce ridicată și lipsită de aer:

— Asta sunt eu. Leo se lăsase pe covor, alături de na. Dădu din cap, părând trist. Și culorile lui se accentuaseră, până când ochii îi deveniră surprinzător de albaștri, prin contrast. De ce? șopti ea.

— N-a vrut să fie ceva degradant, rosti el. Am lăsat-o doar pentru ochii mei, nu ai altcuiva.

Ea depuse efort pentru a se uita din nou la desen, ulmindu-se oribil de expusă. De fapt, nu era mai puțin stânjenită, decât dacă fi văzut-o goală cu adevărat. Și totuși, imaginea era departe de a fi crudă sau nefavorabilă. Femeia fusese desenată cu linii lungi, grațioase, artistice. Senzuale.

— Tu... nu m-ai văzut niciodată așa, reuși ea să f. Pună, înainte de a adăuga fără vlagă: m-ai văzut?

Un zâmbet autocritic îi înflori pe buze.

— Nu. Încă n-am coborât până acolo, încât să devin voyeur. Apoi făcu o pauză. Te-am prins corect? Nu o ușor să ghicești cum arăți, sub toate rândurile acel...a de haine.

Un chicotit nervos răzbi prin mortificarea simțită de ea.

— Dacă m-ai prins corect, în mod cert n-aș admito. Puse. Schița deasupra grămezii, cu fața în jos. Mina îi tremura. Ai desenat și alte femei în felul ăsta? întrebă timidă.

Leo clătină din cap.

— Am început cu tine și până acuma n-am continuat.

Îmbujorarea ei se accentuă.

— Ai mai făcut și alte schițe ca asta? Cu mine dezbrăcată?

— Una sau două. Încearcă să arate plin de remușcări.

— O, te rog, te rog, distruge-le.

— Categorical. Dar cinstit, asta mă obligă să-ți spun că probabil voi mai face și altele. E hobby-ul meu favorit, să te desenez goală.

Catherine gemu și-și îngropă fața în palme. Vocea ei se strecură prin filtrul tensionat al degetelor:

— Aș vrea să te apuci să colecționezi altceva, în loc de asta.

Îi auzi râsul aspru.

— Cat. Draga mea. Pot să te determin să te uiți la mine? Nu? Ea înțepeni, dar nu se mișcă, atunci când îl simți cuprinzând-o cu brațele.

Nu făceam decât să te necăjesc. N-am să te mai desenez așa. Leo continuă să o țină în brațe, punându-i cu grijă fața pe umărul lui sănătos. Ești furioasă? Ea clătină din cap. Înfricoșată?

— Nu. Inhală tremurat. Numai surprinsă, că mă vezi în felul acesta.

— De ce?

— Pentru că nu seamănă cu mine.

El înțelese ce voia să spună.

— Nimeni nu se vede pe el însuși - sau pe ea însăși - cu o perfectă acuratețe.

— Sunt sigură că niciodată n-am stat tolănită așa, complet goală!

— Asta, interveni el, e un mare păcat. Luă o gură de aer. Trebuie să știi că întotdeauna te-am dorit, Cat. Am avut fantezii așa de grozave cu tine, că ar putea să ne trimită pe amândoi direct în iad, dacă ți le-aș spune. Și felul în care te-am dorit nu are nimic de a face cu culoarea părului tău, sau modul îngrozitor urn te îmbraci. Mâna lui îi atinse blând creștetul, i. Itherine Marks, sau indiferent cine ești... am cea mai profană dorință să mă culc cu tine timp de... o, snptămână, cel puțin... comițând fiecare păcat mortal cunoscut de un bărbat. Mi-ar plăcea să fac mai mult ilocât să te schițez goală. Aș vrea să desenez direct po tine cu pana și cerneala... flori în jurul sânilor, viruri de stele pe coapsele tale. Îi mângâie marginea urechii cu buzele lui calde. Vreau să fac o hartă a trupului tău, să fixez nordul, sudul, estul și vestul Mu. Aș vrea...

— Încetează, rosti ea abia reușind să respire.

Un râs trist îi scăpă lui.

— Ți-am spus. Direct în iad.

— Asta e vina mea. Își apăsă fața fierbinte de umărul lui. N-ar fi trebuit să intru la tine astă noapte. Nu știu de ce am făcut-o.

— Cred că știi. Gura lui îi atinse ușor creștetul capului. Nu mai veni în camera mea la noapte, Marks. Pentru că, dacă se va întâmpla din nou, n-am „A pot să mă stăpânesc.

Îmbrățișarea lui slăbi și îi dădu drumul, pentru a nu ridica de pe podea. Luând-o de mână o trase în ușa la el. Teancul hârtiilor căzute fu adunat și Leo ildică desenul ce o reprezenta. Hârtia fu ruptă în două, bucățile adunate împreună și rupte din nou. Apoi îi dădu ei bucățelele de hârtie și îi închise pumnul peste ele.

— Am să le distrug și pe celelalte.

Catherine rămase fără să se miște, când el părăsi încăperea. Și degetele ei se strânsură și mai tare poște bucățile de hârtie, mototolindu-le într-un cocoloș umed.

CAPITOLUL 12

Luna următoare, Leo căută intenționat să fie foarte ocupat, ca să nu o mai poată vedea prea des pe Catherine. Două noi ferme ale arendașilor necesitau proiecte de irigații. Era un subiect în care Leo

avea o importantă experiență, în timp ce Cam se ocupa de cai, iar Merripen supraveghea aprovizionarea cu cherestea. Leo a desenat câmpurile irigate cu pâraie și canale, alimentate cu apă din râurile alăturate. Într-un loc unde canalul urca prea mult pentru a fi alimentat natural, a fost nevoie de o roată de apă. Roata, prevăzută cu găleți, ridica apa necesară și o trimitea de-a lungul canalului săpat de ei.

Fără cămașă și transpirând sub vâlvătaia blândă a soarelui din Hampshire, Leo și arendașii săpau șanțuri și canale de drenaj, mutau pietre și transportau pământul. La sfârșitul zilei, pe Leo îl durea fiecare mușchi, a fost aproape prea obosit pentru a rămâne treaz în timpul cinei. Trupul iui se bronză și deveni așa de subțire, încât fu obligat să împrumute pantaloni de la Cam, în timp ce croitorul satului îi modifica îmbrăcămintea.

— Cel puțin munca te ține departe de vicii, îl zeflemisi Win într-o seară, înainte de cină, trăgându-l cu afecțiune de păr, când el i se alătură în salon.

— Se întâmplă să-mi placă viciile mele, îi spuse Leo. De asta dau de necazuri, când le dobândesc.

— Ce ai tu nevoie să dobândești, rosti Win calmă, o o soție. Și nu spun asta lipsită de interes, Leo.

El îi zâmbi, cea mai blândă dintre surori, care a purtat așa de multe bătălii personale, în numele iubirii.

— Tu nu posezi nici măcar o moleculă de interes personal, Win. Dar, conform felului cum e primit sfatul tău de obicei, nu intenționez să-l urmez.

— Ar trebui. Ai nevoie de o familie a ta proprie.

— Am mai mult decât o familie, cu care să mă lupt. 'i sunt lucruri pe care aș vrea mult mai mult să le fac, decât să mă însor.

— Cum ar fi?

— O, să-mi tai limba și să mă alătur lui Trappist Monks... să mă rostogolesc gol în melasă și rapiță pe un mușuroi de furnici... Să continui?

— Nu e nevoie, rosti Win zâmbind. Totuși, cândva tot te vei însura, Leo. Atât Cam cât și Merripen au tipus că ai în palmă o linie a căsătoriei foarte bine marcată.

Amuzat, Leo se uită la palma lui.

— E o crăpătură de la modul cum țin creionul.

— E linia căsătoriei. Și e așa de lungă, că practic înconjoară mâna pe ambele părți. Ceea ce înseamnă oă într-o zi te vei însura cu iubirea ce ți-e ursită. Win îi ridică semnificativ sprâncenele deschise la culoare, ca și cum ar fi spus, Ce părere ai de asta?

— Țigarii nu cred cu adevărat în cititul în palmă, o informă Leo. E un nonsens. Fac asta doar pentru a scoate bani de la proști și petrecăreți.

Înainte ca Win să poată răspunde, în salon intră Merripen.

— Categoric, gagii știu cum să complice lucrurile, afirmă el înmânându-i lui Leo o scrisoare și așezându* se pe divan.

— Ce e asta? întrebă Leo uitându-se la semnătura de la sfârșit. Încă o scrisoare de la avocat? Am crezut că încearcă să nu complice lucrurile, pentru noi.

— Cu cât explică mai mult, rosti Merripen, cu atât mai confuz e totul. Ca țigan, încă mai am necazuri cu înțelegerea conceptului de proprietatea pământului. Dar moșia Ramsay... Clătină dezgustat din cap. E un nod gordian al acordurilor, donațiilor, convențiilor, excepțiilor, codicilurilor și arendelor.

— Asta din cauză că proprietatea e așa de veche, rosti cu înțelepciune Win. Cu cât e mai antic conacul, cu atât complicațiile au avut timp să se adune. Îl privi pe Leo. Apropo, tocmai am aflat că, contesa Ramsay și fiica ei, domnișoara Darwin, doresc să vină în vizită. Am primit o scrisoare de la ele, astăzi mai devreme.

— La dracu cu ceea ce spui! Leo era grav jignit. În ce scop? Să inspecteze cu lăcomie proprietatea? Să facă un inventar? Mai am un an, înainte ca ele să poată pretinde locul.

— Poate că vor să facă pace și au găsit o soluție acceptabilă pentru toți, sugeră Win.

Era întotdeauna înclinată să gândească numai bine despre oameni și să creadă în bunătatea fundamentală a naturii umane.

Leo nu avea astfel de probleme.

— Să facă pace, pe dracu', mormăi el. Pe l) umnezeul meu, sunt tentat să mă însor, doar ca să lo fac în ciudă acestor două vrăjitoare.

— Ai în minte vreo candidată? întrebă Win.

— Nu una. Dar dacă mă voi însura vreodată, va fi cu o femeie, pe care voi fi sigur că n-am să o iubesc niciodată.

Îi atrase atenția o mișcare la ușă și se uită pe furiș cum intra Catherine în cameră. Ea îi adresă grupului un zâmbet neutru, evitând cu grijă privirea lui Leo, și se îndreptă spre un scaun din colț. Plictisit, l) o observă că slăbise. Sâni îi erau mai mici și mijlocul era subțire ca o trestie, iar fața era palidă. Evită intenționat să se hrănească cum trebuie? Ce i-a cauzat lipsa apetitului? O să se îmbolnăvească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marks, rosti el iritat, ai ajuns la fel de uscată ca o creangă de mesteacăn.

— Leo, protestă Win.

Catherine îi aruncă o privire jignită.

— Nu eu sunt cea ai cărui pantaloni sunt strâmțați.

— Arăți pe jumătate moartă de malnutriție, continuă Leo furios. Ce e cu tine? De ce nu mănânci?

— Ramsay, murmură Merripen hotărând desigur ca s-au depășit limitele.

Catherine se ridică de pe scaun și se uită la Leo.

— Ești un certăreț, un ipocrit și nu ai dreptul să-mi critici aspectul, așa că... așa... căută cu sălbăticie fraza corectă. Pederastule! Și ieși ca o furtună din salon, cu fustele foșnind furioase.

Merripen și Win se uitau cu gurile căscate.

— De unde ai învățat cuvântul ăsta? o întrebă Leo urmărind-o.

— De la tine, răspunse ea vehement, peste umăr.

— Măcar știi ce înseamnă?

— Nu, și nu-mi pasă. Stai departe de mine!

Și pe când băntuia prin casă, cu Leo pe urmele ei, lui îi trecu prin cap că își dorea o ceartă cu ea, sau orice alt fel de interacțiune.

Ea ieși afară și rătăci în jurul casei, astfel că în curând se treziră în grădina bucătăriei. Aerul era greu de parfumul verdețurilor încălzite de soare.

— Marks, rosti el exasperat. Am să te urmăresc și prin pătrunjel, dacă insiști, dar am putea totuși să ne oprim aici.

Ea se răsuci pentru a-i face față, cu umbre strălucitor colorate pe obraji.

— Nu e nimic de discutat. De abia mi-ai adresat un cuvânt zile întregi, ca apoi să faci remarci personale jignitoare...

— Nu am intenționat să te jignesc. Mai curând am spus...

— Nu sunt uscată, mocofan de disprețuit ce ești! Pentru tine sunt mai puțin decât o ființă, dacă îndrăznești să mă tratezi cu un astfel de dispreț. Ești cel mai...

— Lartă-mă. Catherine rămase tăcută, de abia răsuflând. Nu ți-aș fi vorbit în felul acesta, rosti Leo supărat. Și pentru mine nu ești mai puțin decât o ființă, ești o persoană de a cărei bunăstare îmi pasă. Aș fi furios pe oricine, care nu te-ar trata bine - și în cazul acesta se întâmplă să fii chiar tu. Nu ai grijă de tine însăși.

— Nici tu nu ai. Leo deschise gura să răspundă, dar nu putea să se gândească cum să nege eficient.

Închise gura la loc. În fiecare zi muncești până la opuiizare, continuă Catherine. Ai desființat aproape jumătate dintr-un deal, cel puțin.

— Noile ferme au nevoie de sisteme de irigație. Sunt cel mai calificat să le proiectez și să le construiesc.

— Nu trebuie să sapi șanțuri și să muți pietre.

— Ba da.

— De ce?

Leo o privi, întrebându-se dacă să-i spună adevărul, sau nu. Hotărî să fie direct.

— Pentru că muncind până la epuizare, e singurul mod de a mă opri să nu vin la tine noaptea și să te itoduc.

Catherine căscă ochii mari. Deschise și închise gura, la fel cum făcuse și el, doar cu puțin înainte.

Leo se uita la ea cu un amestec de amuzament prudent, încălzindu-se din ce în ce mai mult. Nu mai putea nega, că nu găsea nimic pe lume mai antrenant decât să vorbească cu ea. Sau măcar să fie aproape de ea. Supărăcioasă, încăpățânată, fascinantă creatură... cu totul neasemănătoare cu fostel-> lui iubite. Și în astfel de momente, era atrăgătoare ca un arici sălbatic, ce se cerea mângâiat.

Dar îl provoca, îl trata ca pe un egal, într-un fel în care nici o altă femeie nu o făcuse vreodată. O dorea dincolo de orice rațiune.

— Nu poți să mă seduci, rosti Catherine îndărătnică.

Rămaseră nemișcați și privirile li se încrucișară.

— Negi atracția dintre noi? Vocea lui Leo era mai '. Căzută decât de obicei. Văzu cum o străbate un fior, înainte de a-și împinge maxilarul înainte, cu fermitate.

— Neg că o voință rațională poate fi anulată de senzații fizice, rosti ea. Creierul are întotdeauna această sarcină.

Leo nu putu să-și stăpânească zâmbetul ironic, ce-i înflorea pe buze.

— Dumnezeule mare, Marks. E clar că n-ai participat niciodată la acest act, altfel ai ști că organul principal însărcinat cu totul nu e creierul. De fapt, creierul încetează să mai funcționeze.

— E ușor de crezut că cel al unui bărbat funcționează în felul acesta.

— Creierul unei femei nu e mai puțin primitiv decât al unui bărbat, mai ales când se ajunge la nebunia aceea fizică.

— Sunt sigură că îți face plăcere să gândești așa.

— Pot să ți-o dovedesc?

Gura delicată a Catherinei se strâmbă sceptică. Apoi, ca și cum n-ar fi putut rezista, întrebă:

— Cum?

Luând-o de braț, Leo o trase într-un loc mai izolat al grădinii bucătăriei, în spatele unei perechi de pergole, acoperite cu fasole stacojie cățărătoare. Stăteau lângă o seră de sticlă pentru forțarea creșterii, folosită să silească plantele să înflorească înainte de termen. O astfel de seră permitea unui grădinar să crească plante și flori făcând abstracție de starea predominantă a vremii.

Leo se uită în jur pentru a se asigura că nu erau văzuți.

— Lată o provocare pentru funcționarea superioară a creierului tău. În primul rând, am să te sărut. Apoi am să-ți pun o întrebare simplă. Dacă răspunzi corect, voi aproba argumentația.

Catherine se încruntă și se uită în altă parte.

— E ridicol, rosti ea către nimeni în mod deosebit.

— Desigur, ai dreptul să refuzi, mai spuse Leo. Iar ou voi considera că ai pierdut.

Încrucișându-și brațele pe piept, Catherine îl privi cu ochii îngustați.

— Un sărut?

Leo întinse mâinile cu palmele în sus, ca și cum voia să arate că nu avea nimic de ascuns. Privirea lui nu o părea.

— Un sărut, o întrebare.

Încet brațele ei slăbiră strânsoarea și se lăsară în jos. Stătea în fața lui nesigură.

De fapt, Leo nu se așteptase ca ea să fie de acord cu provocarea. Își simți inima începând să palpate cu lătar mai puternice. Când pași mai aproape de ea, anticiparea i se strânse în noduri, în interiorul lui.

— Îmi dai voie? întrebă întinzând mâna după ochelari și luându-i de pe nas.

Ea clipi, dar nu opuse rezistență.

Leo strânse ochelarii și îi băgă în buzunarul hainoi. Foarte blând îi ridică fața în sus cu ambele mâini. () făcuse nervoasă. Bun, gândi el întunecat.

— Ești gata? mai întrebă.

Ea dădu din cap între palmele lui grijulii, cu bu-/ole tremurând.

Leo își puse gura ușor pe a ei, sărutând-o cu tirijă, cu o apăsare moderată. Buzele ei erau reci și dulci. Desfăcându-le, își aprofundă sărutul. Brațele îi alunecară în jurul ei, aducând-o complet lipită de el.

Îi ra subțire dar densă, cu trupul la fel de suplu ca al unei pisici. O simți începând să se identifice cu el, o relaxare înceată și neajutorată. Concentrându-se asupra gurii ei, o exploră cu un foc tandru cercetând cu limba, până când simți vibrația geamătului ei moale între buzele lor.

Ridicând capul, Leo se uită la fața ei îmbujorată. Era așa de fascinat de ochii ei blânzi verzi-cenușii, încât trebui să lupte pentru a-și aminti ce intenționase să o întrebe.

— Întrebarea, își aduse aminte cu glas tare și scutură din cap pentru a și-l limpezi, lat-o. Un fermier avea douăsprezece oi. Toate, în afară de șapte, au murit. Câte au mai rămas?

— Cinci, răspunse ea prompt.

— Șapte. Un rânjet se răspândi pe fața lui, când se uită la mirarea ei.

Catherine se încruntă.

— A fost un truc. Pune-mi altă întrebare.

— Nu aceasta a fost înțelegerea, rosti el.

— Încă una, insistă ea.

Lui îi scăpă un hohot răgușit.

— Doamne, ești o încăpățânată. În regulă. Întinse mâna și îi înălță capul, în timp ce ea înlemni.

— Ce faci?

— Un sărut, o întrebare, îi aminti el.

Catherine părea mortificată. Dar cedă, capul el lăsându-se pe spate, în timp ce el o trăgea din nou lângă el. De data această nu a făcut-o de probă. Sărutul a fost ferm și impetuos, limba scufundându-i-

se în interiorul dulce și cald al gurii ei. Brațele ei i se încolăciră în jurul gâtului, degetele îngropându-i-se delicat în păr.

Leo era amețit de dorință și plăcere. Nu putea să-i tragă trupul destul de aproape, avea nevoie de unele părți din ea, pe care nu le putea ajunge.

Mâinile îi tremurau de dorința de a găsi pielea dulce și palidă, de sub materialul greu al corsajului. El continua să încerce să simtă mai mult din ea, să o urtrute și mai adânc și instinctiv ea încerca să-l ajute, uugându-i limba cu un ușor zgomot de plăcere. Părul

lo pe ceafa lui se ridică, atunci când un val de lăncere i se urcă pe spinare, până la baza capului.

Înterupse sărutul gâfâind.

— Pune-mi întrebarea, îi aminti ea cu voce îngroșată.

Leo de abia putea să-și amintească pe moment Mim îl cheamă. Tot ce voia era să se concentreze asupra felului în care se potriva ea cu el. Dar până la urmă o satisfăcu:

— Unele luni au treizeci și una de zile, unele trei-/oci. Câte luni au douăzeci și opt de zile?

O cută perplexă se ivi între sprâncenele ei fine.

— Una.

— Toate, veni răspunsul lui calm. Încercă să-i trate simpatie, când îi văzu mina incredulă.

— Întreabă-mă încă una, rosti Catherine furioasă r. L hotărâtă.

Leo clătină din cap, cu răsuflarea tăiată de răs.

— Nu pot să mă gândesc la mai multe. Creierul IMGU e golit de sânge. Acceptă, Marks, ai pierdut...

Ea îl apucă de reverele hainei și îl trase înapoi la o. I și gura lui se lipi de a ei, înainte de a ști ce face. Amuzamentul dispăru. Clătinându-se înainte cu ea în brațe, el puse o mână să se sprijine de sticla casei pentru forțarea creșterii. Și îi posedă buzele cu duritate, cu ardoarea întregii inimi, savurând senzația trupului ei arcuindu-se lipit de al lui. Murea de dorință, cu carnea grea și dureroasă gata să o posede.

O sărută fără reținere, sugând, aproape mușcând, pipăindu-i interiorul gurii într-un fel prea delicios pentru a mai suporta.

Înainte de a pierde tot ce mai rămăsese din auto* controlul lui, Leo își dezlipi buzele de ale ei și o ținu strâns lipită de piept.

Încă o întrebare, gândi el vag și își forță restul ce îi mai rămăsese din minte, să apară cu ceva.

Vocea lui era răgușită, ca și cum tocmai încercase să respire prin foc.

— Câte animale din fiecare specie a luat Moise în arca lui?

Răspunsul ei fu înăbușit de haina lui.

— Două.

— Niciuna, reuși Leo să spună. Era vorba de Noe, nu de Moise.

Dar nu mai găsi jocul amuzant, iar Catherinei nu mai părea să-i pese cine e câștigătorul. Stăteau împreună, strâns lipiți. Trupurile lor aruncau o singură umbră ce se întindea de-alungul cărării grădinei.

— Să-i zicem egalitate, murmură Leo.

Catherine clătină din cap.

— Nu, ai avut dreptate, rosti ea slab. Nu pot și gândesc deloc.

Mai așteptară puțin, în timp ce ea se alinia la ritmul sălbatic al inimii lui. Erau amândoi amețiți, ocuți păși reciproc cu o întrebare pe care nu puteau să o pună. Un răspuns care nu putea fi dat.

Scoțând un suspin nesigur, Leo o depărta de ei. Se dădu înapoi când materialul pantalonilor îi atinși carnea excitată. Mulțumesc lui Dumnezeu că haina e destul de lungă pentru a masca problema!

Scoțându-i ochelarii din buzunar, îi puse cu grijă pe nasul ei.

Apoi îi oferi brațul, într-o invitație tăcută – un nrmistițiu – și Catherine îl luă.

— Ce înseamnă pederast? întrebă ea nesigură, în timp ce el o conducea afară din grădina bucătăriei.

— Dacă îți spun, rosti el, asta va duce la niște gânduri necorespunzătoare. Și știi cât de mult le urăști.

Leo petrecu cea mai mare parte a zilei următoare la un pârâu din partea de vest a proprietății, alegând cel mai bun loc pentru construcția roții de apă, marcând zona. Roata avea aproximativ 50 m în diametru, dotată cu un șir de găleți ce se goleau într-o albie, din care apa se revărsa de-alungul unei serii de jgheaburi din lemn. Leo estima că sistemul va iriga aproximativ 150 acri, sau zece ferme mari ale arendașilor.

După ce a fixat locul împreună cu arendașii și muncitorii, a bătut țărugi de lemn în pământ și s-a târât prin apa rece și noroioasă, Leo s-a întors la Casa Ramsay. Era târziu după-amiază, cu un soare galben arzător și cu câmpia lipsită de orice adiere. Leo ora obosit, ud de transpirație și sâcâit de tăuni. Gândea confuz că toți poeții romantici, care cântaseră ode despre traiul în natură, în mod sigur n-au fost niciodată implicați într-un proiect de irigații.

Cizmele îi erau murdare de noroi, când ajunse la Intrarea în bucătărie, așa că le lăsă la ușă și rămase în ciorapi. Bucătăreasa și o fată în casă erau ocupate cu tăiatul merelor și frământatul aluatului, în timp ce Win și Beatrix stăteau la masa de lucru și frecau argintăria.

— Bună, Leo, rosti veselă Beatrix.

— Cerule, ce aspect ai! exclamă Win.

Leo le zâmbi la amândouă, apoi își încreți nasul, când detectă în aer o duhoare amară.

— N-am crezut că ar fi posibil ca vreun miros să-l eclipseze pe al meu, în acest moment. Ce e? Soluție de curățat metale?

— Nu, de fapt e... Win părea în gardă. Ei bine, e un fel de vopsea.

— De haine?

— De păr, rosti Beatrix. Vezi tu, domnișoara Marks a vrut să-și vopsească părul o culoare mai închisă, înainte de bal, dar i-a fost frică să folosească vopseaua de la farmacie, de când i-a greșito data trecută. Așa că bucătăreasa i-a dat o rețetă, pe care o folosea mama ei. Fierbi coji de nucă și coajă de cassia în oțet și...

— De ce își vopsește Marks părul? întrebă Leo străduindu-se să-și mențină tonul obișnuit, chiar dacă ființa lui se revolta împotriva ideii. Părul acela frumos, aur sclipitor și ambră palidă, acoperit de o culoare neagră, fără strălucire.

Win răspunse prudentă:

— Cred că vrea să fie mai puțin... remarcată... la bal, cu așa de mulți oaspeți. Nu am forțat-o să-mi răspundă, pentru că am considerat că are dreptul la intimitate. Leo, te rog, nu o face să sufere legându-te de asta.

— Nimeni nu găsește că e ciudat să avem o slujnică care insistă să se deghizeze? întrebă Leo. Familia asta e așa de afurisit de excentrică, încât acceptăm tot felul de ciudățenii, fără măcar să punem întrebări?

— Nu e nici o ciudățenie, rosti Beatrix. Multe animale își schimbă culoarea. Sepia, de exemplu, sau „numite specii de broaște și desigur cameleonii...

— Scuzați-mă, rosti Leo strângând din dinți. Părăsi bucătăria cu pași hotărâți, în timp ce Win și Beatrix no uitau după el.

— Am fost îndreptată spre unele fapte foarte interesante în legătură cu cameleonii, rosti Beatrix.

— Bea, iubito, murmură Win, poate că ar fi mai bine să te duci la grajduri, să-l cauți pe Cam.

Catherine se afla la măsuța de toaletă, contemplându-și în oglindă propria imagine tensionată. În lata ei erau aranjate în ordine mai multe articole: un prosop împăturit, un pieptăn, o cană cu un lighean ol un recipient plin de un fel de zaț negru, care arăta ca o cremă de ghete. Cu materia aceea, își vopsise o singură șuviță de păr și aștepta să vadă efectul, *. N vadă ce culoare reușise. După ultimul dezastru cu vopseaua, când părul i se colorase în verde, nu voia să mai riște.

Cu balul Hathaway la o distanță de numai două/ile, Catherine nu avea de ales, decât să-și creieze tiu aspect cât mai cenușiu posibil. Vor participa oaspeți din împrejurimi, ca și familii din Londra. Și, ca de obicei, îi era frică să nu fie recunoscută. Totuși, atâta timp cât își masca aparențele și stătea prin colțuri, nimeni nu o va observa niciodată. Cel mai adesea, însoțitoarele erau fete bătrâne sau văduve, lomei nedorite, cărora le fusese încredințată sarcina de a veghea asupra fetelor tinere, care încă mai aveau înaintea lor cei mai buni ani. Catherine era mai în vârstă decât aceste fete, dar se simțea ca și cum între ea și ele erau zeci de ani diferență.

Știa că într-o zi, trecutul ei o va da de gol. Și, când se va întâmpla, timpul petrecut cu familia Hathaway va lua sfârșit. Fusese singura perioadă de fericire reală, din viața ei.

Va suferi să-i piardă.

Pe toți.

Ușa fu dată de perete, spulberând contemplațiile liniștite ale Catherinei. Se întoarse în scaun și îl văzu pe Leo în mare neorânduială. Era transpirat, ciufulit și murdar și stătea acolo în ciorapi.

Sări în sus pentru a-i face față, amintindu-și prea târziu, că nu era îmbrăcată cu nimic altceva, decât cu o cămașă șifonată.

Privirea lui grea se plimbă peste ea, fără să piardă nici un amănunt și ea deveni roșie de stânjeneală.

— Ce faci? strigă la el. Ai înnebunit? Ieși din camera mea, în clipa asta!

CAPITOLUL 13

Leo închise ușa, ajunse la Catherine din. Doi pași || o trase cu forța spre cană și lighean.

— Încetează, țipă ea lovindu-l cu pumnii, în timp ce el îi împingea capul deasupra ligheanului și îi turna apă peste șuvița de păr, pe care o saturase de vopsea. Îngăimă furioasă: Ce nu e în regulă cu tine? O, e faci?

— Spăl mâlul ăsta din părul tău. Și îi turnă restul do apă pe cap.

Catherine scâncea și se zvârcolea, reușind să verse apă și pe el, până când pe dușumea se strânse o băltoacă, iar covorul fu udat. Se luptară, până când Catherine se trezi pe covorul de lână ud, ce acoperă dușumeaua. Ochelarii îi zburaseră, lăsând camera în ceață. Dar fața lui Leo era numai la câțiva centimetri deasupra ei, ochii lui fierbinți și albaștri privind în ai ei. O supuse fără efort, ținându-i încheieturile și torsul, ca și cum nu mai avea nici o substanță în ea, doar un articol de îmbrăcăminte fâltâind pe o frânghie de rufe. Atârna foarte greu pe ea, mușchi, masivitate și masculinitate, toate suportate în leagănul coapselor ei.

Se răsucea neajutorată. Voia să o lase să plece, dar în același timp ar fi vrut să rămână peste ea pentru totdeauna, să o apese cu coapsele lui și mal tare, și mai cu forță. Ochii ei se umeziră.

— Te rog, se sufocă ea. Te rog dă-mi drumul la mână.

Auzindu-i nota de groază din voce, fața lui se schimbă. Îi dădu drumul imediat. Era înghesuită în el, cu capul ud lipit de umărul lui.

— Nu, murmură el, nu-ți fie frică de mine. Niciodată n-aș... îl simți sărutându-o pe obraz, pe marginea maxilarului, acționând febril pe gâtul ei. Valuri de căldură se răspândiră peste ea, senzația ivindu-se în locurile unde o apăsa. Își desfăcu brațele moi pe dușumea, iar cu genunchii îi strângea trupul, ținându-l astfel din instinct.

— Ce contează pentru tine? Întrebă ea lipită de camașa lui udă. Ce-ți pasă ce culoare are p... părul meu? Simți netezimea fermă a

pieptului lui sub cămașă și ar fi vrut să se îngroape sub hainele lui, să-și frece gura și obrajii de blănița întunecată de pe piept. Vocea lui era blândă dar nestăpânită.

— Pentru că nu ești tu. Nu e corect. De ce te ascunzi?

Ea clătină încet din cap, cu ochii înotând în lacrimi.

— Nu pot să explic. E prea mult... nu pot. Dacă vei ști, va trebui să plec. Și vreau să rămân cu tine. Doar încă puțin. Un suspin îi scăpă din piept. Nu cu tine, vreau să spun, cu familia ta.

— Poți rămâne. Dar spune-mi, ca să te pot proteja.

Ea își înghiți încă un suspin. Pe fața ei se vedea o dâră fierbinte, iritantă. O lacrimă îi alunecase în păr. Ridică o mână să și-o șteargă, dar el își pusese deja gura pe ea, sorbind cu buzele urma udă și „arată. Mâna ei tremurătoare îi înconjură capul. Nu intenționase să-l încurajeze, dar el o luă ca atare, ynsindu-i înfometat gura. Și ea gemu, pierdută într-o rovârsare de senzații imperioase.

El îi strecură un braț după ceafă, sprijinind-o în timp ce o săruta. Ea simți excitarea lui, o auzi în rogușala respirației lui, când o căută, o gustă și o linse profund. Își ridică greutatea de pe ea, cu mâna fierbinte pe materialul ud ce-i acoperea abdomenul. Cu cât o acoperea cămașa, ar fi putut să fie și goală, ufârcurile ridicându-i-se tari sub pânza transparentă, fcl o sărută prin muselina udă, gura lui închizându-se poște bobocul trandafiriu camuflat în felul acesta. Plin de pasiune, trase de șnurul cămășii ei și o desfăcu, dând la iveală forma sânilor, înalți, mici și rotunzi.

— Cat... Asprimea respirației lui pe pielea umedă o făcu să tremure. Aș putea să mor de dorință, ești ușa drăguță... dulce... Dumnezeule... Luă în gură un boboc îmbujorat, înconjurându-l cu limba, trăgând blând de el. În același timp degetele lui coborâră în carnea ei intimă, lărgind delicat despicătura și mânQâind-o, până când fu total deschisă și udă. Ea simți trecerea blândă a degetului lui peste locul acela de o sensibilitate deosebită, mângâierea transmițându-i toc până la baza gâtului. Coapsele i se ridicară într-o ntingere blândă și el o ațâță ușor, tandru, până când plăcerea umezi totul în ea și apăru extraordinara promisiune a ușurării, dincolo de posibilitatea de a o ajunge.

Atingerea lui se adânci, un deget forțând intrarea în trupul ei. Invazia blândă îi cauză o contractare de retragere, provocată de surpriză. Doar că se afla pe spate, pe podea, și nu avea loc unde să se retragă. Din reflex, ea coborî mâna, îndreptându-se spre a lul Leo îi amușină o parte a gâtului.

— Iubită inocentă! Relaxează-te și lasă-mă să te ating, lasă-mă... Ea simți acțiunea complexă a oaselor și tendoanelor de pe dosul mâinii lui, în timp ce degetul îi aluneca mai adânc în moliciunea fluidă. Ea își reținu răsuflarea, trupul ei strângând fără voie in* vazia grijulie. Genele grele ale lui Leo se lăsară peste ochii arzători, culoarea lor albastră

deschia arzând înflăcărat. Roșeața îi acoperi obraji și nasul. Vreau să fiu în tine, rosti el cu vocea îngroșată, mângâind-o. Aici... și mai adânc...

Un sunet incoerent se auzi în pieptul ei, în timp ce subtila acțiune internă făcu ca genunchii ei să se ridice și degetele să i se chircească. Era scaldată într-o fierbințeală disperată, râvnind lucruri pentru care nici nu avea cuvinte. Trăgându-i capul în jos spre ea, îl sărută frenetic, simțind nevoia apăsării voluptoase a gurii lui și a pătrunderii limbii lui.

O serie de bătăi hotărâte în ușa invadară prin ceața înflăcărată a senzațiilor. Leo înjură și își scoa* se mâna dintre coapsele ei, înghesuindu-i trupul sub al lui. Cat scânci, cu inima bătând nebunește.

— Cine e? întrebă el cu bruschețe.

— Rohan.

— Dacă deschizi ușa aia, am să te omor. Amenin* țarea era rostită cu sinceritatea răutăcioasă a unul bărbat, care fusese împins până la limitele suporta* bilității. Aparent fu destul, pentru a-l face pe Cam Rohan să se oprească.

Dar după un lung moment, zise:

— Am o vorbă cu tine.

— Acum?

— Categorie că acum, veni răspunsul inexorabil.

Închizând ochii, Leo inspiră sălbatic și expiră lent.

— Jos, în bibliotecă.

— Cinci minute? insistă Cam.

Leo privi ușa închisă cu o expresie incredibilă de furie.

— Pleacă, Rohan.

Când pașii lui Cam se depărtară, Leo o privi pe Catherine. Părea că nu e în stare să-și stăpânească crisparea și tremurul, cu nervii vibrând de agitație. Murmurând încet, el o ținu lângă el și o mângâie în cercuri pe spate și pe coapse.

— Încet, iubito. Lasă-mă să te țin în brațe. Gradat nevoia frenetică se diminuează și ea rămase liniștită în brațele lui, cu obrazul lipit de al lui.

Leo se sculă și o ridică cu ușurință, ducând-o în pat. Îi puse corpul pe jumătat gol pe pat. În timp ce ea se așeza la marginea patului și bâjbâia să tragă cuvertura în jurul ei, el îi căuta ochelarii. Găsindu-i într-un colț al camerei, îi aduse.

Ochelarii au început să arate prea rău pentru a fi purtați, gândi ea cu regret, îndreptând rama de sârmă îndoită și ștergând lentilele cu un colț al cuverturii.

— Ce intenționezi să-i spui domnului Rohan? întrebă ea ezitantă, punându-și ochelarii.

— Încă nu știu. Dar pentru următoarele două zile, până după afurisitul ăla de bal, am să pun o anumită distanță între noi. Deoarece relația noastră pare să fi devenit puțin cam prea inflamabilă, pentru ca

vreunul dintre noi să se poată descurca. Totuși, după aceea, tu și cu mine vom sta de vorbă. Fără eschivări, fără minciuni.

— De ce? Întrebă ea cu buzele uscate.

— Trebuie să luăm niște hotărâri.

Ce fel de hotărâri? Intenționa să o concedieze? Sau să-i facă un fel de propunere indecentă?

— Poate că ar trebui să plec din Hampshire, rosti ea cu dificultate.

Ochii lui Leo sclipiră periculos. Luându-i capul în mâini, îl aplecă pentru a-i șopti la ureche, ceva ce putea să fie ori o promisiune, ori o amenințare.

— Indiferent unde ai să te duci, am să te gălesc. Se îndreptă spre ușă, dar se opri înainte de a ieși. Fiindcă veni vorba, continuă el. Când am făcut desenele alea cu tine, nu am început să-ți fac și dreptate.

După ce Leo se spală și își puse un costum decent, se duse în biblioteca imensă. Cam aștepta, arătând nu mult mai fericit decât părea Leo. Chiar și așa, exista un fel de calm în ființa lui, o însușire de toleranță relaxată, ce ajută la diminuarea dispoziției proaste a lui Leo. Nu exista alt om pe pământ, în care să se încreadă mai mult.

Când s-au întâlnit pentru prima oară, Leo n-ar fi ales pentru Amelia un om precum Cam Rohan. Nu se făcea. Cam era țigan și nimeni nu putea să spună că proveniența țigănească era un avantaj în societatea engleză. Dar temperamentul omului, răbdarea, umorul și decența congenitală, erau imposibil de negat.

Într-un timp relativ scurt, Cam devenise frate pentru Leo. Îl văzuse pe Leo sub aspectele cele mai rele și îi oferise un sprijin permanent, în timp ce Leo lupta să se împace cu o viață lipsită de inocență, sau speranță. Și într-un fel, în ultimii câțiva ani, Leo n redobândit puțin din amândouă.

Stând la fereastră, Cam ridică la el o privire vicleană.

Fără un cuvânt, Leo se îndreptă spre bufet, își turnă un coniac și lăsă paharul să se încălzească în palmă. Spre surpriza lui, descoperi că mâna nu-i era prea fermă.

— Am fost chemat de la grajduri, rosti Cam, și lemn găsit pe surorile tale îngrijorate și pe cameriste Isterizate, pentru că ai hotărât să te închizi într-un dormitor, cu domnișoara Marks. Nu poți să profiți de o femeie, care se află în serviciul tău. Știi asta.

— Înainte de a te aventura pe terenul moralei superioare, rosti Leo, să nu uităm că ai sedus-o pe Amelia, înainte de a te însura cu ea. Sau, e acceptabil să corupi o inocentă, atâta timp cât nu muncește pentru tine?

O sclipire de plictiseală apăru în ochii migdalați ai lui Cam.

— Când am făcut-o, știam că am să mă însor cu oa. Poți spune și tu același lucru?

— Nu m-am culcat cu Marks. Încă. Dar în ritmul Asta, până la sfârșitul săptămânii, o să o duc în patul meu. Se pare că nu mă pot stăpâni. Ridică privirea spre cer. Dumnezeu, pedepsește-mă, te rog. Când se dovedi că de la Atotputernicul nu venea nici un răspuns, mai bău o înghițitură de coniac. Acesta îi coborî pe gât, într-un râu de foc agreabil.

— Crezi că dacă o iei, ar fi o greșeală, afirmă Cam.

— Da, asta cred, zise Leo și mai luă o înghițitură de tărie.

— Uneori trebuie să faci o greșeală, pentru a evita să faci una și mai mare. Cam zâmbi ușor, când văzu expresia tristă a lui Leo.

— Acesta era planul. Și am reușit destul de bine, până de curând.

— Ești un bărbat în floarea vârstei. E natural să vrei să ai propria ta femeie. Și mai mult, ai un titlu de respectat. Și din ceea ce am înțeles eu în privința nobleții, prima ta responsabilitate este să procreezi și alții asemănători ție.

— Doamne Sfinte, ne-am întors din nou aici? Încruntându-se, Leo își termină coniacul și puse paharul jos. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să concep copii.

Cam ridică o sprinceană părând amuzat.

— Ce e rău în legătură cu copiii?

— Sunt cleioși. Te întrerup. Plâng, când nu-i lași să facă ce vor. Dacă vreau genul acesta de companie, îi am pe prietenii mei.

Așezându-se pe un scaun, Cam își întinse picioarele lungi și îl privi pe Leo cu o nepăsare înșelătoare.

— Trebuie să faci ceva în legătură cu domnișoara Marks. Deoarece, așa nu poate continua. Chiar și pentru familia Hathaway, este... Ezită căutând cuvântul.

—... ceva indecent, termină fraza Leo. Se plimba prin cameră, în sus și-n jos. Opindu-se la căminul rece și întunecat, își propti mâinile pe polița de deasupra și-și lăsă capul în jos. Rohan, rosti el cu grijă. Ai văzut cum ajunsesem, după Laura.

— Da. Cam făcu o pauză. S-ar spune că ai bocit prea mult. Ai prins în cursă sufletul iubitei tale.

— Sau asta, sau am înnebunit.

— Iubirea e o formă de nebunie, nu-i așa? Întrebă Cam prozaic.

Leo scoase un chicotit lipsit de umor.

— În ce mă privește, e de netăgăduit.

Rămaseră amândoi tăcuți. Apoi Cam murmură:

— Laura se află încă cu tine, frai?

— Nu. Leo privi în șemineul gol. Am acceptat că a plecat. Nu mai visez cu ea. Dar îmi amintesc cum a (ost, încercând să trăiesc când sufletul meu era mort. Acum ar putea să fie și mai rău. Nu pot să mai trec o dată prin asta.

— Se pare că-ți închipui că ai de ales, rosti Cam. Dar ai lăsat-o în urmă. Dragostea a hotărât. Umbra se mișcă așa cum comandă soarele.

— Ce mult îmi plac mie zicalele țigănești, se minună Leo. Și tu știi așa de multe.

Ridicându-se de pe scaun, Cam se îndreptă spre bufet și își turnă un coniac.

— Sper că nu te amuzi gândindu-te să o faci amanta ta, rosti el practic. Rutledge te-ar distruge, te-ar face bucățele, chiar dacă ești cumnatul lui.

— Nu, n-aș face-o, în nici un caz. Făcându-mi-o amantă, mi-ar crea mai multe probleme, decât aș putea eu să rezolv.

— Dacă nu poți să o lași în pace, dacă nu poți să ți-o faci amantă, dacă nu te însori cu ea, singura opțiune e să o trimiți de aici.

— Cea mai rațională opțiune, fu de acord întunecat Leo. Și de asemenea cea mai puțin preferată de mine.

— Domnișoara Marks a spus ce vrea?

Leo clătină din cap.

— E îngrozită să facă față situației. Pentru că, Dumnezeu să o ajute, ar fi posibil să mă vrea.

CAPITOLUL 14 în următoarele două zile, gospodăria Hathaway a fost implicată în diverse activități, ca un stup. Fură aduse mari cantități de hrană și de flori, mobilierul fu temporar transferat în magazii, ușile fură scoase din balamale, covoarele rulate și dușumelele date cu ceară și lustruite.

Participau la bal oaspeți din Hampshire și din împrejurimi, ca și familii distinse din Londra. Spre nemulțumirea lui Leo, invitațiile fuseseră cu nerăbdare acceptate de o mulțime de nobili cu fiice de măritat. Și în calitate de stăpân al feudei, datoria lui era să acționeze ca o gazdă și să danseze cu cât mai multe femei posibil.

— Acesta e cel mai mare rău, pe care mi l-ai făcut vreodată, i se adresă el Ameliei.

— O, nu, deloc, sunt sigură că ți-am făcut unele și mai rele.

Leo se gândi, parcurgând în minte lista lungă a ofenselor pe care și le amintea.

— Nu contează, ai dreptate. Dar să-ți fie clar... tolerez asta doar pentru a-ți face plăcere.

— Da, știu. Și sper să-mi faci și în continuare plăcere găsind pe cineva cu care să te însori, astfel încât să poți avea un moștenitor, înainte ca Vanessa Darwin și mama ei să pună mâna pe căminul nostru.

El îi aruncă surorii lui o privire, cu ochii îngustați.

— De aici, cineva poate să deducă faptul că această casă înseamnă pentru tine, mai mult decât fericirea mea viitoare.

— Nu, deloc. Viitoarea ta fericire înseamnă cel puțin tot atât de mult pentru mine, ca și casa.

— Mulțumesc, rosti el sec.

— Dar totodată se întâmplă să cred că vei fi mult mai fericit, când te vei îndrăgosti și te vei însura.

— Dacă am să mă îndrăgostesc vreodată de cineva, replică el, în mod sigur n-am să o distrug însurându-mă cu ea.

Oaspeții începură să sosească seara devreme. Femeile erau îmbrăcate în mătasuri și taftale, la gât le sclipeau bijuterii, mâinile erau înmănușate până la încheietură. Multe brațe feminine erau împodobite cu brățări asortate, după noua modă.

Bărbații, în schimb, erau îmbrăcați cu o simplitate sobră, în haine negre, pantaloni asortați fără dungă și cravate albe, sau negre. Hainele erau croite cu o linie mai largă, binevenită, făcând astfel mișcările naturale mult mai ușoare, decât fuseseră în îmbrăcămintea strâmtă, din trecutul recent.

Muzica plutea prin camerele decorate cu flori din abundență. Mesele acoperite cu satin auriu aproape se prăbușeau sub piramidele de fructe și platourile cu brânzeturi, legume coapte, momițe, budinci, sortimente de carne, pește afumat și fripturi de pasăre. Valetii se mișcau prin camere, oferind trabuce și lichior bărbaților, în bibliotecă, sau vin și șampanie, în camerele de joc.

Salonul de recepție era aglomerat, cu grupuri de oameni pe lângă pereți și perechi care dansau în centru. Leo trebui să admită, erau prezente un număr neobișnuit de tinere atractive. Toate arătau plăcut, normale și proaspete. Toate arătau la fel. Și el reuși să danseze cu cât mai multe dintre ele, având grijă să includă și fete nedansate până atunci și chiar să convingă o văduvă sau două să facă un tur cu el.

Și tot timpul era în căutarea privirilor lui Catherine Marks.

Ea era îmbrăcată cu o rochie de culoarea levănțicăi, aceeași pe care o îmbrăcase la nunta lui Poppy. Părul îi era prins la ceafă într-un coc neted și strâns. O supraveghea pe Beatrix, rămânând discretă în fundal.

Leo o văzuse pe Catherine făcând același lucru de nenumărate ori înainte, stând liniștită printre văduve și însoțitoare, în timp ce fetele cu doar puțin mai tinere decât ea flirtau, râdeau și dansau. Era absurd ca ea să nu poată fi observată. Era egală cu oricare femeie de acolo, fie afurisit fundalul!

Într-un fel, Catherine trebuie că a simțit privirea lui. Se întoarse și se uită la el și se pare că nu-și mai putu lua privirea de la el, cum nici el nu-și putea lua privirea de la ea.

O văduvă i-a atras Catherinei atenția, punând o întrebare despre ceva și ea s-a întors.

În aceeași clipă, Amelia veni lângă Leo și îl trase de mânecă.

— My lord, rosti ea tensionată. Avem o situație. Și nu una bună.

Privindu-și sora brusc îngrijorat, Leo văzu că <tvea pe figură un zâmbet fals, destinat celor care îiir fi privit.

— Mi-am pierdut speranța că ceva interesant se va întâmpla în seara asta, rosti el.

Ce e?

— Domnișoara Darwin și contesa Ramsay sunt aici.

Fața lui Leo deveni inexpresivă.

— Aici? Acum?

— Cam, Win și Merripen stau de vorbă cu ele, în hol.

— Cine dracu' le-a invitat?

— Nimeni. Au profitat de niște cunoștințe comune – familia

Ulstercare ie-a adus ca oaspeți ai lor. Și nu puteam să le respingem.

— De ce nu? Nu sunt dorite.

— Pe cât de nepotrivit a fost, că au venit fără a fi invitate, ar fi și mai rău pentru noi să le respingem. Ar face să părem exagerat de lipsiți de amabilitate și lipsiți cel puțin de maniere.

— Destul de des, reflectă Leo cu glas tare, bunele maniere sunt în strictă contradicție cu ceea ce vreau eu să fac.

— Cunoscut foarte bine acest sentiment.

Schimbară un zâmbet nemilos.

— Ce presupui că vor? Întrebă Amelia.

— Hai să aflăm, rosti concis Leo. Oferindu-i brațul, o escortă afară din salon, spre holul de la intrare.

Nu puține priviri curioase îi așteptau, când se alăturară celorlalți Hathaway, care vorbeau cu două femei îmbrăcate în somptuoase toalete de bal.

Cea mai în vârstă, probabil contesa Ramsay, era o femeie cu un aspect oarecare, puțin cam plină, nici atractivă, nici simplă. Femeia mai tânără, domnișoara Vanessa Darwin, era de o frumusețe nebună, înaltă, cu o siluetă elegantă și un piept generos, totul expus frumos într-o rochie albastrăverde, garnisită cu pene de păun. Părul ei ca miezul nopții era aranjat într-un coc de bucle perfect. Gura era mică și plină, de culoarea unei prune coapte și ochii erau arzători, întunecați și cu gene dese.

Totul în legătură cu Vanessa Darwin anunța o siguranță sexuală, despre care Leo în mod cert nu fusese niciodată împotriva să existe la o femeie, cu excepția faptului că la această fată surprindea neplăcut. Poate pentru că se uita la el, ca și cum se aștepta să-i cadă la picioare și să înceapă să gâfâie, ca un câine mops cu dificultăți de respirație.

Cu Amelia la brațul său, Leo se apropie de cele două. Fu făcută introducerea și el se înclină cu o politețe impecabilă.

— Bun venit în Casa Ramsay, my lady. Și domnișoară Darwin. Ce surpriză plăcută!

Contesa făcu o reverență

— Sper că sosirea noastră neașteptată nu constituie un inconvenient pentru voi, my lord. Totuși, când lordul și lady Ulster ne-a făcut cunoscut că dați un bal – primul la Casa Ramsay după restaurare – am fost convinse că nu v-ar deranja compania celor mai apropiate rude ale voastre.

— Rude? întrebă Amelia inexpresiv. Înrudirea dintre familiile Hathaway și Darwin era așa de îndepărtată, încât cu greu putea fi folosit un astfel de cuvânt.

Contesa Ramsay continuă să zâmbescă.

— Suntem veri, nu-i așa? Și când bietul meu soț s-a stins, Dumnezeu să-l odihnească, am găsit consolare în faptul că moșia va intra într-o administrare așa de capabilă, ca a voastră. Cu toate că... Privirea ei se întoarse spre Cam și Merripen. Nu neutri așteptat la o varietate de rude prin alianță așa colorată, cum se pare că ați reușit voi.

Înțelegând pe deplin aluzia deloc subtilă la faptul că atât Cam cât și Merripen erau pe jumătate țigani, Amelia se încruntă în mod evident.

— Vedeți că...

— Ce reconfortant e, o întrerupse Leo încercând să împiedice o explozie, să poți în sfârșit să comunici, fără intervenția avocaților.

— Sunt de acord, my lord, răspuse contesa Ramsay. Avocații au făcut ca situația privind Casa Ramsay să fie destul de complicată, nu-i așa? Dar noi suntem doar femei și deci multe din ce au relatat ei au trecut pe lângă urechile noastre. Nu-i așa, Vanessa?

— Da, maman, veni răspunsul afectat.

Obrajii cu pilozități ai contesei Ramsay etalară un nou zâmbet. Privirea ei cuprinse întregul grup.

— Ceea ce contează cel mai mult este legătura croată de afecțiunea familială.

— Asta înseamnă că ați hotărât să nu ne luați casa? întrebă Amelia direct.

Cam înconjură mijlocul soției sale cu o mână, ntrângând-o ca un avertisment.

Arătând surprinsă, contesa Ramsay o privi pe Amelia cu ochii larg deschiși.

— Dumnezeule! Nu sunt deloc în stare să discut probleme de legalitate - bietul meu creier cedează cu desăvârșire când încerc.

— Totuși, rosti Vanessa Darwin cu o voce numai mătase, am înțeles că există o șansă să nu avem dreptul la Casa Ramsay, dacă lordul Ramsay se căsătorește și concepe un urmaș în interval de un an. Privirea ei alunecă impertinentă peste Leo, sturduindu-l din cap până în picioare. Și pare bine dotat, pentru a face așa ceva.

Leo ridică o sprinceană, amuzat de accentul delicat pe care îl pusese ea pe cuvintele „bine dotat”.

Cam interveni, înainte ca Amelia să dea un răspuns usturător.

— My lady, aveți nevoie de cazare pe perioada șederii în Hampshire?

— Mulțumesc pentru amabilul tău interes, răspuse Vanessa Darwin, dar stăm la reședința lordului și a ladyei. Ulster.

— Totuși ceva răcoritor ar fi binevenit, sugeră contesa Ramsay strălucitoare. Cred că un pahar de șampanie m-ar revigora foarte bine.

— Negreșit, rosti Leo. Pot să vă însoțesc la mesele cu aperitive?

— Ce plăcut, rosti contesa făcând o reverență. Mulțumesc, my lord. Înaintă pentru a-l lua de braț, iar Vanessa se duse de cealaltă parte. Folosind un zâmbet încântător, Leo luă de acolo perechea.

— Ce ființe îngrozitoare, rosti Amelia cu asprime. Probabil că se află aici pentru a inspecta casa. Și îl vor monopoliza pe Leo toată seara, când ar trebui să stea de vorbă și să danseze cu tinere eligibile.

— Domnișoara Darwin este și ea o tânără eligibilă, rosi Win părănd tulburată.

— Ceruri, Win! Crezi că au venit pentru ca domnișoara Darwin să-l poată întâlni pe Leo? Crezi că și-a pus ochii pe el?

— Ar fi niște avantaje pentru ambele părți dacă se căsătoresc, afirmă Win. Domnișoara Darwin ar <1”veni lady Ramsay și ar câștiga toată moșia, în loc doar de stăpânirea condiționată de cărțile domeniului feudal. Și am putea să locuim aici cu toții, indiferent dacă Leo va deveni sau nu tatăl unui copil.

— Gândul de a avea o cumnată ca domnișoara Darwin e de netolerat.

— Nu poate fi judecată de la prima întâlnire, adăugă Win. Poate că în sinea ei e o persoană drăguță.

— Mă îndoiesc, rosti Amelia. Femeile care arată așa nu vor putea să fie niciodată drăguțe în sufletul lor. Observând că Merripen și Cam discutau pe țigănește, își întrebă soțul: despre ce vorbiți?

— Are pene de păun pe rochie, spuse Cam, cu același ton pe care l-ar fi folosit dacă ar fi spus: are fx) rochie păianjeni otrăvitori și carnivori.

— E de un efect izbitor. Amelia îl privi zeflemitor. Nu-ți plac penele de păun?

— Pentru țigani, rosti Merripen cumpătat, o pană de păun e un semn al diavolului.

— Și ea poartă duzine, adăugă Cam.

Îl privi pe Leo mergând alături de Vanessa Darwin, do parcă se îndrepta spre o groapă plină cu vipere.

Leo o escortă pe Vanessa Darwin spre salonul principal, în timp ce contesa Ramsay rămase lângă mesele cu aperitive, alături de lordul și lady Ulster. După câteva minute de conversație cu Vanessa, doveni evident că era o tânără cu o inteligență corespunzătoare și un temperament înclinat spre flirt. Leo umoscuse și se culcase cu femeia ca Vanessa. Nu îl prea interesa. Totuși, putea să fie în beneficiul familiei Hathaway, să se înțeleagă cu Vanessa Darwin și MI mama ei, măcar pentru a afla care le sunt planurile.

Pălăvrăgind ușuratic, Vanessa mărturisi ce îngrozitor de trist a fost să petreacă un an de doliu, după moartea tatălui ei și ce

nerăbdătoare era să participe în sfârșit la un Sezon în Londra, anul viitor.

— Și ce încântătoare e proprietatea aceasta, exclamă ea. Îmi amintesc că am vizitat-o odată, când tatăl meu purta titlul. Era o grămadă de gunoaie, iar grădinile erau aride. Acum e o nestemată.

— Mulțumită domnilor Rohan și Merripen, rosti Leo.

Transformarea s-a datorat în întregime eforturilor lor, Vanessa părea uluită.

— Ei bine. Nimeni n-ar fi ghicit, niciodată. Neamul lor nu e de obicei așa harnic.

— De fapt, țișanii sunt foarte harnici. Doar că sunt nomazi, ceea ce limitează interesul lor pentru agricultură.

— Dar cumnații tăi nu sunt nomazi, se pare.

— Ei au găsit fiecare un bun motiv să rămână în Hampshire.

Vanessa ridică din umeri.

— Dau impresia că sunt gentlemen, ceea ce presupun că e tot ce poate pretinde cineva.

Leo era plictisit de tonul ei batjocoritor.

— Amândoi au legături cu nobilimea, și de fapt sunt doar pe jumătate țigani. Merripen va moșteni într-o zi titlul de conte.

— Am auzit ceva de genul acesta. Dar... nobilimea irlandeză, rosti ea cu o mică strâmbătură de dispreț.

— Îi consideri pe irlandezi inferiori? Întrebă Leo alene.

— Tu nu?

— Da. Întotdeauna am găsit că e o prostie ca oamenii să refuze să fie englezi.

Vanessa hotărî să ignore comentariul, sau să-l troacă cu vederea. Exclamă de plăcere, când se apropiară de salon, cu șirurile de geamuri strălucitoare, interiorul vopsit în crem și tavanul în casete.

— Ce drăguț. Cred că îmi va face plăcere să locuiesc aici.

— Așa cum ai remarcat mai devreme, sublinie I oo, s-ar putea să nu ai ocazia. Am la dispoziție un. M, pentru a mă însura și a procrea.

— Ai o reputație de celibatar, pe care nu te poți hlzui, astfel că e îndoielnic că vei reuși să rezolvi prima parte. Un licăr provocator apăru în ochii ei negri. În i o privește partea a doua, sunt sigură că ești bun pentru așa ceva.

— N-am ridicat niciodată această pretenție, rosti I oo prietenos.

— Nici nu trebuie, my lord. Pretenția a fost adesea indicată în numele tău. O negi?

Era o întrebare pe care nimeni nu s-ar fi așteptat un fie pusă de o domnișoară binecrescută, chiar de lu prima întâlnire. Leo își dădu seama că se aștepta ca el să fie impresionat de îndrăzneala ei. Totuși, după participarea la un număr infinit de astfel de conversații în saloanele londoneze, nu mai găsi șocunte aceste remarci.

La Londra, puțină sinceritate era mult mai șocantă, decât îndrăzneala.

— Nu pot pretinde că sunt desăvârșit în dormitor, țoști el. Mai curând competent. Și femeile de obicei nu cunosc diferența.

Vanessa chicoti.

— Ce face pe cineva să fie desăvârșit în dormitor, my lord?

Leo o privi fără să zâmbească.

— Dragostea, desigur. Fără ea, toată afacerea este mai curând o problemă de tehnică.

Ea păru deconcertată, dar masca flirtului reapăru repede.

— O, dragostea e o treabă trecătoare. S-ar putea să fiu tânără, dar cu greu pot fi considerată naivă.

— Așa am dedus și eu, rosti el. Dorești să dansezi, domnișoară Darwin?

— Depinde, my lord.

— De ce?

— Dacă ești competent sau desăvârșit în treaba asta.

— Touche, rosti Leo zâmbind în ciuda lui însuși.

CAPITOLUL 15

Făcându-i-se cunoscută de către Amelia sosirea neanticipată a contesei Ramsy și a Vanesei Darwin, Catherine era plină de curiozitate.

Urmată în curând după aceea de întristare.

Stând într-un colț al încăperii, ea și Beatrix se uitau la Leo valsând cu domnișoara Darwin.

Erau o pereche frapantă. Frumusețea întunecată a lui Leo, în perfect echilibru cu frumusețea vibrantă a domnișoarei Darwin. Leo era un dansator excelent, părând mai mult athletic decât grațios, așa cum își conducea partenera în jurul salonului. Și fustele rochiei albastră-verde a domnișoarei Darwin se roteau frumos, un pliu al fustelor înfășurând din când în când picioarele lui, datorită figurilor valsului.

Domnișoara Darwin era frumoasă, cu ochi negri strălucitori și un păr bogat și negru. Murmură ceva ce îi smulse lui Leo un zâmbet. Părea fermecat de ea. Absolut fermecat.

În timp ce-i privea, Catherine simți în stomac o senzație oribilă, ca și cum ar fi înghițit un pumn de monezi de zece penny. Beatrix stătea lângă ea și îi atinse ușor spatele, ca pentru a o reconforta.

Catherine simți cum rolurile lor obișnuite se inversaseră, că în loc să fie însoțitoarea înțeleaptă și mai în vârstă, ea avea acum nevoie de siguranță și îndrumare.

Încercă să-și modeleze trăsăturile, să pară cât mai indiferente.

— Ce atractivă e domnișoara Dan/in, comentă ea.

— Presupun că da, rosti Beatrix nepăsătoare.

— De fapt, adăugă Catherine cu un ton sumbru, e încântătoare.

Beatrix îi privea pe Leo și pe domnișoara Darwin cu ochi albaștri gânditori, în timp ce executau o piruetă perfectă.

— N-aș spune încântătoare...

— Nu pot să îi văd nici un defect.

— Eu pot. Are coatele noduroase.

Privind fix prin ochelari, Catherine cugetă că probabil Beatrix are dreptate. Erau puțin cam noduroase.

— Adevărat, zise ea simțindu-se puțin mai bine. Și nu ți se pare că are gâtul puțin cam lung?

— E ca o girafă, zise Beatrix cu un semn emfatic al capului.

Catherine se întinse să-i vadă expresia lui Leo, întrebându-se dacă el observase lungimea anormală a gâtului domnișoarei Darwin. Se pare că nu.

— Fratele tău pare atras de ea, murmură Catherine.

— Sunt sigură că vrea mai ales să fie politicos.

— Nu e niciodată politicos.

— Este, atunci când vrea ceva, concluzionă Beatrix.

Dar asta nu reuși decât să o facă pe Catherine să simtă o tristețe și mai profundă. Deoarece, întrebarea ro ar putea să vrea Leo de la frumusețea aceea cu pnrul negru, nu avea un răspuns plăcut.

Un tânăr veni să o invite pe Beatrix la dans și Catherine îi dădu permisiunea. Oftnd, se rezemă iar do perete și își lăsă gândurile să hoinărească.

Balul era un succes desăvârșit. Toți petreceau de minune, muzica era încântătoare, mâncarea delicioasă, seara nici prea caldă nici prea rece.

Iar Catherine se simțea mizerabil.

Totuși, nu intenționa să se lase frântă, ca o prăjitură uscată pentru ceai. Forțându-se să afișeze pe figură o expresie plăcută, se întoarse pentru a Kta de vorbă cu două femei mai în vârstă, care stăteau lângă ea. Acestea erau implicate într-o discuție animată, despre meritele comparate ale unei împunsături în laț sau a unei împunsături sparte, la broderia cu contur. Încercând să asculte cu atenție, Catherine stătea cu degetele înmănușate încrucișate.

— Domnișoară Marks. Se întoarse auzind o voce lamiliară masculină. Leo era acolo, de-ți tăia răsuflarea în ținuta aceea de seară oficială alb cu negru, cu ochii albaștri sclipind diavolește. Îmi faci onoarea? întrebă el făcând un gest spre vârtejul perechilor care valsau. O invita la dans. Așa cum promisese odată.

Catherine păli când își dădu seama de multitudinea de priviri fixate pe ei. Era ceva ca gazda serii să discute cu însoțitoarea surorii lui. Dar era altceva să danseze cu ea. El știa asta, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Pleacă, rosti ea cu o șoaptă șuierătoare și cu Inima bătând sălbatic.

Un zâmbet slab atinse buzele lui.

— Nu pot. Toată lumea se uită. Intenționezi să mă pui la punct în public?

Nu putea să-l pună într-o astfel de situație stânjenitoare. Era o violare a etichetei, să refuzi invitația la dans a unui bărbat și putea fi interpretat că nu voia să danseze cu el din motive personale. Și totuși, să fie în centrul atenției... să dea apă la moară limbilor ascuțite... era împotriva oricărui instinct de conservare.

— O, dar de ce faci asta? șopti ea din nou, disperată și furioasă... și totuși undeva prin ceața tumultului ei interior, exista și o urmă de plăcere.

— Pentru că așa vreau eu, rosti el și zâmbi larg. Și tu, de asemenea.

Era de o aroganță de neiertat.

Și totuși, se întâmpla să aibă dreptate.

Ceea ce făcu din ea o idioată. Dacă spunea da, merita tot ce i se va mai întâmpla mai târziu.

— Da. Mușcându-și buzele, îl luă de braț și îi permise să o conducă în mijlocul încăperii.

— Ai putea să încerci să zâmbești, sugeră Leo. Arăți ca un prizonier dus la spânzurătoare.

— Mă simt mai mult ca dusă la eșafod, zise ea.

— E doar un dans, Marks.

— Ar fi trebuit să valsezi din nou cu domnișoara Darwin, zise ea dându-se înapoi în sinea ei, când auzi nota supărată din propria ei voce.

Leo râse calm.

— O dată a fost deajuns. Nu doresc să repet experiența.

Catherine încercă, fără succes, să domolească fiorul de plăcere ce o străbătu.

— Nu te-ai descurcat?

— O, ne-am descurcat de minune, atât timp cât nu no-am depărtat de un subiect de maxim interes.

— Proprietatea?

— Nu, persoana ei.

— Sunt sigură că odată cu maturitatea, domnișoara Darwin se va implica mai puțin. Poate. Pentru mine n-are nici o importanță.

Leo o luă în brațe, ținând-o ferm și sprijinind-o inexplicabil de corect. Și astfel, o seară ce păruse ușa de îngrozitoare cu numai o clipă înainte, deveni utât de minunată, încât Catherine plutea.

El își puse mâna dreaptă pe omoplatul ei și cu mâna stângă o ținea de mână. Chiar și prin materialul mânușilor, ea simți fiorul contactului.

Dansul începu.

În vals, bărbatul controla cu scrupulozitate timpul, secvența pașilor. Și Leo nu-i dădu Catherinei ocazia să șovăie. Era ușor să-l urmezi, cu fiecare mișcare lipsită de ezitare. Existară momente când păreau gata să-și ia zborul, înainte de a intra într-o altă serie de noi piruete. Muzica era o chemare de dor sonoră. Catherine rămase tăcută, înfricoșată să nu întrerupă vraja, concentrându-se doar pe ochii albaștri aplecați asupra ei. Și pentru prima oară în viață, fu cu desăvârșire fericită.

Dansul dură trei minute, poate patru. Catherine încercă să adune fiecare secundă și să o transforme în amintire, astfel încât pe viitor să poată închide ochii; i să le rememoreze. Când valsul se termină, pe o notă dulce și înaltă, ea se trezi reținându-și răsuflarea, în dorința de a continua măcar încă puțin.

Leo se înclină și îi oferi brațul.

— Mulțumesc, my lord. A fost minunat.

— Ți-ar plăcea să dansezi din nou?

— Mi-e teamă că nu. Ar fi scandalos. La urma urmei, nu sunt musafir.

— Faci parte din familie, rosti Leo.

— Ești foarte amabil, my lord, dar știi bine că nu e adevărat. Sunt o însoțitoare cu plată, ceea ce înseamnă...

Se întrerupse, când conștientiză că cineva, un bărbat, o privea. Uitându-se în direcția lui, văzu fața care o urmărise în toate coșmarurile ei.

Vederea lui, o figură din trecutul din care reușise de mult să evadeze, înlătură orice urmă de calm și o aruncă într-o panică la scară mare. Doar pentru că era atârnată de brațul lui Leo, nu ajunsese să se îndoiaie, ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac. Încercă să inspire, dar nu reuși decât să horcăie.

— Marks? Leo se opri și o întoarse cu fața la el, uitându-se îngrijorat la figura ei albă. Ce e?

— O amețeață, reuși ea să spună. Trebuie că a fost efortul dansului.

— Dă-mi voie să te ajut să te așezi pe un scaun...

— Nu.

Omul continua să se uite la ea, recunoașterea oglindindu-se în trăsăturile lui. Trebuia să plece de acolo, înainte ca el să o contacteze. Înghiți cu greutate, împotriva presiunii lacrimilor ce îi biciuiau ochii și gâtul.

Ceea ce păruse că e cea mai fericită noapte din viața ei, devenise deodată cea mai cumplită.

S-a terminat, se gândi ea cu o tristețe amară. Viața alături de familia Hathaway ajunsese la final. Voia să moară.

— Eu ce pot să fac? întrebă Leo încet.

— Te rog, dacă o vezi pe Beatrix... spune-i...

Nu putu să termine. Scuturând din cap orbește, inși afară din salon, cât de repede putu.

Efortul dansului, pe naiba, se gândi Leo înnegui”t. Asta era femeia care ridicase o movilă de pietre, pontru ca el să poată ieși dintr-o groapă? Indiferent r: o o supăra, nu avea nimic de a face cu amețeala dansului. Privind în jurul camerei cu ochii îngustați, I GO sesiză tăcerea invitaților, care până atunci pălăvrăgiseră unii cu alții.

Guy, Lord Latimer, o privea pe Catherine Marks, lot atât de intens ca Leo. Și când ea ieși din salon, I atimer începu să-și croiască și el drum spre ușă.

Leo se încruntă, hotărând iritat că, data viitoare, ind familia lui va plănui un bal sau o serată, să verilice personal lista invitaților. Dacă ar fi știut că I atimer va fi invitat, ar fi tras o linie peste numele lui, cu cea mai neagră cerneală.

Latimer, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, ajunsese la un stadiu al vieții, când un bărbat nu mai putea fi numit crai, ceea ce implica o anumită imatuiltate ce ținea de tinerețe. În loc de asta era un destrăbălat, cu specifiul indecenței vârstei mijlocii.

Următorul pe linie de moștenire a unui titlu de lord, Latimer nu prea avea cu ce să se ocupe, altceva decât să aștepte ca tatăl lui să moară. Intre timp uf) abandonase viciului și perversiunii. Și se aștepta cu alții să curețe mizeria de pe urma lui, neavând grijă de confortul nimănui, decât de al lui propriu. Locul din piepul lui, unde ar fi trebuit să fie inima, era gol ca o tigvă. Era viclean, inteligent și calculat, toate în serviciul satisfacerii propriilor lui nevoi fără limite.

Și Leo, în disperarea profundă după Laura Dillard, încercase tot ce putuse pentru a-l întrece.

Reamintindu-și escapadele, în care fusese implicat alături de Latimer și ceata lui de aristocrați dezmațați, Leo se simți cu desăvârșire murdar. De la înapoierea lui din Franța, îl evitase pe Latimer în mod scrupulos. Totuși, familia lui era din ținutul învecinat Wiltshire și a fi fost imposibil să-l ocolească pentru totdeauna.

Văzând-o pe Beatrix lângă unul din pereții salonului, Leo o ajunse din câțiva pași mari și nerăbdători și o luă de braț.

— De acum, nici un alt dans, Bea, șopti el aproape de urechea ei. Marks nu e disponibilă, pentru a veghea asupra ta.

— De ce nu?

— Intenționez să aflu. Între timp, încearcă să nu dai de necaz.

— Ce trebuie să fac?

— Nu știu. Du-te la mesele cu aperitive și mănâncă ceva.

— Nu mi-e foame, scoase Beatrix un suspin. Dat presupun că cineva nu are nevoie să fie flămând, pentru a mânca.

— Ce fată bună, murmură el și părăsi în grăbi încăperea.

CAPITOLUL 16

— Stop! Oprește-te chiar acum!

Catherine ignoră somația, ținându-și capul plecat și grăbindu-se de-a lungul holului, spre scara de serviciu. Era copleșită de rușine și frică. Dar era și înfuriată, gândindu-se ce monstruos de nedrept era, ca acest bărbat să continue să-i distrugă viața, iar și iar. Știse că se va întâmpla așa ceva, cândva. Cu toate că Latimer și familia Hathaway făceau parte din cercuri diferite, era inevitabil să se întâlnească. Dar meritase să riște să fie cu familia Hathaway, să simtă, chiar și pentru puțin timp, că făcea parte dintr-o familie.

Latimer o apucă de braț, cu o forță gata să o rănească. Catherine se răsuci pentru a-i face față, tremurând din tot trupul.

O surprinse să vadă cât de mult îmbătrânise, cu trăsăturile ruinate de traiul pe care-l ducea. Era mai greu, avea talia mai groasă, iar părul brun-roșcat se subțiasse. Altfel spus, fața lui căpătase aspectul ofilit al năravului lui de neînfrânat.

— Nu te cunosc, sir, rosti ea rece. Ești supărător.

Latimer nu-i dădu drumul la braț. Privirea lui devoratoare o făcu să se simtă pângărită și bolnavă.

— Nu te-am uitat niciodată. Te-am căutat ani întregi. Te-ai îndreptat spre alt protector, nu-i așa? Scoase limba pentru a-și umezi buzele, ca și cum se pregătea să o muște și să o înghită în întregime. Am vrut să fiu primul tău bărbat. Am plătit o avere pentru asta.

Catherine inspiră tremurând.

— Dă-mi drumul imediat, sau am să...

— Ce faci aici, îmbrăcată ca o fată bătrână?

Ea se uită în altă parte, luptând împotriva lacrimilor.

— Am fost angajată de familia Hathaway. De lordul Ramsay.

— Asta pot să cred. Spune-mi, ce servicii îi oferi lui Ramsay?

— Lasă-mă în pace. Vocea ei era joasă și încordată.

— Pentru nimic în lume. Latimer îi trase trupul împietrit și mai aproape, respirația lui duhnind a vin izbind-o în față. Răzbunarea, rosti el încet, e acțiunea unui caracter vrednic de dispreț și meschin. Fără îndoială, din această cauză mi-a făcut întotdeauna plăcere.

— Pentru ce vrei să te răzbuni? întrebă Catherine disprețuindu-l din adâncul sufletului. Nu ai pierdut nimic din cauza mea. Cu excepția poate a fleacului acela de mândrie, pe care poți să ți-l permiți ușor.

Latimer zâmbi.

— Aici greșești. Mândria e tot ce am. Sunt foarte sensibil în legătură cu ea, realmente. Și nu am să fiu satisfăcut, până nu-mi va fi redată, cu profit. Opt ani de mândrie călcată în picioare, e o cifră considerabilă, n-ai spune?

Catherine îl privi cu răceală. Ultima oară când îl văzuse, era o fată de cincisprezece ani, fără resurse și cu nimeni care să o protejeze. Și Latimer nu avea idee că Harry Rutledge e fratele ei. Și nici nu părea să-i treacă prin minte, că ar putea exista și alți bărbați, care să îndrăznească să stea între el și ceea ce dorea.

— Afemeiat dezgustător, rosti ea. Presupun că singurul fel în care poți avea o femeie e să o cumperi. Cu excepția faptului că eu nu sunt de vânzare.

— Ai fost odată, nu-i așa? Întrebă el alene. Ai fost o bucătică scumpă și am fost asigurat că meriți. În mod evident, nu mai ești virgină, dacă ești în serviciul lui Ramsay, dar tot mi-ar plăcea o mostră, din ceva pentru care am plătit.

— Nu-ți datorez nimic! Lasă-mă în pace!

Latimer o șocă zâmbindu-i cu fața îmblânzită.

— Haide, îți faci un deserviciu. Nu sunt un tip așa rau. Pot fi generos. Cu cât te-a plătit Ramsay? Triplez. Nu va fi așa de dificil să-mi împărți așternutul. Știu un lucru sau două, despre modul de a-i face plăcere unei femei.

— Sunt sigură că știi o mulțime de moduri de a-i face plăcere unei femei, rosti ea răsucindu-se în strânsoarea lui. Lasă-mă!

— Nu te mai zbate, ai să mă faci să te rănesc.

Amândoi erau așa de implicați în conflict, încât nici unul din ei nu observă apropierea unei a treia persoane.

— Latimer. Era vocea lui Leo ce sfâșie aerul, ca arcul tăcut al unui tăiș de oțel. Dacă există cineva care să-mi molesteze angajații, Latimer, acela sunt eu. Și în mod cert n-am să-ți solicit ajutorul.

Spre ușurarea nemăsurată a Catherinei, strânsoarea brutală slăbi și apoi dispăru. Se dădu înapoi așa de repede, încât aproape căzu. Dar Leo se repezi imediat la ea și îi puse o mână pe umăr, pentru a o opri. Ușurința strânsorii lui, a uni bărbat conștient de fragilitatea ei, era în contrast puternic cu a lui Latimer.

Nu îl văzuse niciodată pe Leo cu o astfel de expresie pe figură, cu o lucire ucigașă în ochi. Nu mai era același bărbat care dansase cu ea, doar cu câteva minute înainte.

— Te simți bine? o întrebă el.

Catherine dădu din cap privind-l cu o tristețe uimită. Cât de bine se cunoștea el cu lordul Latimer? Dumnezeule mare, era posibil să fie prieteni? Și în acest caz... dacă ar fi avut ocazia, oare Leo i-ar fi făcut același lucru, pe care i l-a făcut Latimer, cu atâția ani în urmă?

— Lasă-ne, murmură Leo luându-și mâna de pe umărul ei.

Uitându-se la Latimer, Catherine se înfioră de repulsie și fugi de lângă cei doi, în timp ce viața începu să se năruie în jurul ei.

Leo se uită după Catherine, rezistând nevoii de a o urma. Se va duce la ea mai târziu și va încerca să potolească, sau să repare răul făcut. Și era un rău considerabil - văzuse asta în ochii ei.

Întorcându-se spre Latimer, Leo fu puternic tentat să-l ucidă pe ticălos, chiar acolo. În loc de asta, își compuse o figură implacabilă.

— N-am avut idee că ai fost invitat, rosti el, altfel lo aș fi sfătuit pe cameriste să se ascundă. Healmente, Latimer, trebuie să folosești

forța împotriva femeilor, care nu te doresc, în ciuda tuturor ncelora dispuse să fie luate de tine?

— De cât timp o ai?

— Dacă te referi la perioada de angajare a domnitoarei Marks, e cu familia mea cam de trei ani.

— Nu e nevoie să pretinzi în continuare că e o „ingajată, rosti Latimer. Deștept băiat, să-ți instalezi metresele în gospodăria familiei, pentru propria ta ușurință. O vreau. Doar pentru o noapte.

Leo descoperi că îi era din ce în ce mai greu să r. E stăpânească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce te face să crezi că e metresa mea?

— Ea e fata, Ramsay. Cea despre care ți-am povestit! Nu-ți amintești?

— Nu, rosti Leo tăios.

— Eram tocmai asupra unui pahar, recunosc Latimer. Dar am crezut că mi-ai dat atenție.

— Spre binele tău, Latimer, ești? relevant și plictisitor. De ce ar fi trebuit să dau atenție la ceva ce spuneai, când erai beat? Și ce dracu' vrei să spui cu „ea e fata”?

— Am cumpărat-o de la fosta mea codoașă. Am câștigat-o la o licitație privată, la cărți Era cel mai încântător obiect. În viața mea n-am văzut mai mult de cincisprezece, cu un astfel de păr auriu și cu niște ochi așa remarcabili. Madama m-a asigurat că lata e absolut neatinsă, totuși i s-au făcut cunoscuta toate modurile în care poate să mulțumească un bărbat. Am plătit o avere să o am la dispoziția mea o perioadă de un an, cu opțiunea de a prelungi aranjamentul, dacă aș fi vrut.

— Ce convenabil, rosti Leo cu ochii îngustați. Presupun că nu te-ai oboșit să întrebi și fata, dacă dorește acest aranjament?

— E irelevant. Acordul era în întregime spre binele ei. A avut noroc să se nască o frumusețe, și trebuia să învețe cum să profite de ea. În afară de asta, toate sunt prostituate, nu-i așa? E doar o problemă de circumstanțe și de preț. Latimer făcu o pauză zâmbind zeflemitor. Nu ți-a spus nimic din toate astea?

Leo ignoră întrebarea.

— Și ce s-a întâmplat?

— În ziua în care Catherine a fost livrată casei mele, dar înainte de a testa marfa primită, un bărbat a intrat la mine cu forța și a luat-o. Pur și simplu a răpit-o. Unul din valeții mei a încercat să-l oprească și a primit un glonț în picior, pentru strădania lui. În momentul în care am realizat ce se întâmplă, omul deja o scosese dincolo de prag. Pot doar să-mi închipui că pierduse la licitația aceea privată și hotărâse să ia cu forța ceea ce voia. După asta, Catherine a dispărut. Am dorit-o timp de opt ani. Latimer râse încet. Și acum a apărut în posesia ta. Nu știu dacă

sunt cu adevărat surprins. Ai fost întotdeauna un ticălos nesincer. Cum ai reușit să pui mâna pe ea?

Leo rămase tăcut pentru o clipă. Pieptul îi era plin de o suferință fierbinte, de grija ei. Trădată de cei care ar fi trebuit să o protejeze. Vândută unui bărbat lipsit de morală și nemilos. Gândul la ceea ce Latimer i-ar fi făcut Catherinei îl îmbolnăvi.

Depravarea lui Latimer nu s-ar fi oprit la violarea lizică – i-ar fi distrus și sufletul. Nu era de mirare că ea găsea că e imposibil să aibă încredere în cineva. Era singurul răspuns rațional, în fața unor circumstanțe imposibile.

Ridicând spre Latimer o privire rece, Leo reflecta că, dacă ar fi fost doar puțin mai necivilizat, l-ar fi ucis pe ticălos pe loc. Totuși, va trebui să facă în așa fel, încât să-l țină departe de Catherine și să facă orice era necesar, pentru a o ține în siguranță.

— Nu e proprietatea nimănui, rosti Leo cu grijă.

— Bun. Atunci voi...

— Totuși, se află sub protecția mea.

Latimer ridică amuzat o sprânceană.

— Ce trebuie să înțeleg de aici?

Leo fu mortal de serios.

— Că trebuie să stai departe de ea. Că nu va trebui să suporte niciodată sunetul vocii tale, sau insulta prezenței tale.

— Mi-e teamă că nu pot să-ți fac această plăcere.

— Mi-e teamă că va trebui.

Un zâmbet vulgar i se zări pe buze.

— În mod cert, sper că nu mă ameninți.

Leo zâmbi rece.

— Cu toate că am încercat întotdeauna să ignor nebuniile tale de bețivan, Latimer, câteva lucruri mi s-au fixat în memorie. Unele din mărturisirile tale referitoare la conduita ta oribilă ar neferici pe mai mult decât câteva persoane. Știu destule secrete ale tale, pentru a te face să aterizezi în închisoarea Marshalsea, fără nimic altceva decât un bilet de coabitare în celulă. Și dacă asta nu e de ajuns, aș fi mai mult decât dornic să recurg la izbirea țestei tale cu un obiect bont. De fapt, devin de-a dreptul entuziasmat de această idee. Văzând surpriza din ochii celuilalt, Leo zâmbi lipsit de umor. Văd că îmi apreciezi sinceritatea. E bine. Ar putea să ne lipsească pe amândoi de niște neplăceri. Făcu o pauză pentru a da următoarei lui declarații un impact și mai puternic. Și acum mă duc să-mi instruiesc servitorii să te escorteze afară de pe proprietatea mea. Nu ești binevenit.

Figura insului mai vârstnic deveni lividă.

— Vei regreta că ți-ai făcut din mine un dușman, Ramsay.

— Nu atât de mult, cât am regretat că am făcut cândva din tine un prieten.

— Ce s-a întâmplat cu Catherine? îl întrebă Amelia pe Leo, când se înapoie în salon. De ce a plecat așa brusc?

— A fost acostată de lordul Latimer, răspunse el scurt.

Amelia scutură din cap deosebit de jignită.

— Țapul ăla respingător - cum de a îndrăznit?

— Pentru că asta face el de obicei. E un afront pentru o companie politicoasă și pentru orice standard de decență morală. O întrebare mai bună ar fi, de ce dracu' l-am invitat?

— Nu l-am invitat pe el, i-am invitat pe părinții lui. Evident că a venit în locul lor. Îi aruncă o privire acuzatoare. Și e o veche cunoștință a ta.

— De acum înainte, să conștientizăm că fiecare veche cunoștință a mea e ori un afemeiat, ori un criminal, și trebuie ținut departe de proprietate și de familie.

— Lord Latimer i-a făcut rău Catherinei? întrebă îngrijorată Amelia.

— Nu, din punct de vedere fizic. Dar vreau ca cineva să o vadă. Cred că e în camera ei. Vrei să te duci la ea, sau să o trimiți pe Win?

— Da, desigur.

— Nu pune întrebări. Doar asigură-te că e bine.

O jumătate de oră mai târziu, Win veni la Leo cu informația că Catherine a refuzat să spună altceva, decât că a vrut să se retragă nestingherită.

Probabil că așa e cel mai bine, reflectă Leo. Deși ar fi vrut să se ducă sus la ea și să o reconforteze, o lăsă totuși să doarmă.

Mâine vor lămuri totul.

Leo se trezi la ora nouă și se duse la ușa Catherinei. Era închisă și nu se auzea nici un zgomot înăuntru, l-a trebuit toată puterea autocontrolului, pentru a se reține să nu deschidă ușa și să o trezească. La urma urmei, avea nevoie să se odihnească... mai ales având în vedere ce intenționa să discute cu ea, mai târziu.

Când coborî la parter, lui Leo i se păru că întreaga gospodărie, inclusiv servitorii, erau practic somnambuli. Balul nu se terminase decât la ora patru dimineața și unii dintre oaspeți nu avuseseră chef să plece. În camera micului dejun, Leo bău o cană de ceai tare și se uită la Amelia, Win și Merripen când intrară înăuntru. Cam, care întotdeauna se scula târziu, lipsea.

— Ce s-a întâmpla cu Catherine azi noapte? întrebă calmă Amelia. Și de ce plecarea precipitată a lordului Latimer? Au început să se miște mai mult decât câteva limbi.

Leo stătu să se gândească, dacă să discute sau nu cu restul familiei despre secretele Catherinei. Totuși, trebuia să le spună ceva. Și, deși nu va intra în amănunte, simți că ar fi mai ușor pentru Catherine, ca altcineva să dea aceste explicații.

— Se pare că, începuse el cu grijă, că atunci când Cat era de cincisprezece ani, așa zisa ei familie a făcut un aranjament cu Latimer.

— Ce fel de aranjament? întrebă Amelia. Ochii ei se măriră, când Leo îi aruncă o privire elocventă. Dumnezeule mare!

— Slavă Domnului, înainte de a fi forțată să... a intervenit Rutledge. Leo se întrerupse, surprins de nota de furie din propria-i voce. Se luptă să o domine, înainte de a continua. Nu e nevoie să mai dezvolt. Totuși, e evident că nu e o parte din trecutul lui Cat, pe care să vrea să-l discute. În următorii opt ani, a stat ascunsă. Aseară, Latimer a recunoscu-o, ceea ce a tulburat-o rău. Sunt sigur că în dimineața asta se va trezi cu gândul să plece din Hampshire.

Trăsăturile lui Merripen erau neînduplecate, dar ochii lui negri erau calzi de compasiune.

— Nu e nevoie să plece nicăieri. E în siguranță cu noi.

Leo. Dădu din cap, plimbându-și degetul mare pe marginea ceștii de ceai.

— Am să-i spun asta, cât se poate de clar, când am să vorbesc cu ea.

— Leo, rosti Amelia cu grijă, ești sigur că ești cel mai indicat să te ocupi tu de asta? Cu trecutul și cu conflictele tale... îi aruncă o privire grea.

— Sunt sigur.

— Amelia? Un glas ezitant se auzi din ușă.

Era Beatrix, îmbrăcată cu un halat albastru șifonat și cu părul negru atârând în șuvițe sălbatice, îngrijorarea îi săpase riduri pe frunte.

— Bună dimineața, draga mea, rosti cu căldură Amelia. Nu e nevoie să te scoli devreme, dacă nu vrei.

Beatrix răspunse cu o cascadă de cuvinte:

— Am vrut să văd cum îi merge bufniței rănite, pe care o țin în hambar. De asemenea, l-am căutat pe Dodger, deoarece nu l-am văzut de ieri dupăamiază. Așa că am deschis puțin ușa domnișoarei Marks, să văd dacă nu e înăuntru. Știi cât de mult îi place lui Dodger să doarmă în cutia pentru papuci...

— Și nu era acolo? întrebă Amelia.

Beatrix clătină din cap.

— Și nici domnișoara Marks. Patul era făcut, iar geanta de voiaj lipsește. Și am găsit asta pe măsuta de toaletă.

Îi întinse Ameliei o foaie de hârtie împăturită. Aceasta o desfăcu și parcurse rândurile scrise.

— Ce spune? întrebă Leo, deja în picioare. Amelia i-o întinse, fără un cuvânt.

Vă rog iertap'-mă că am plecat fără să-mi iau rămas bun, Nu am de ales. N-am să pot să-mi exprim niciodată gratitudinea pe care o simt pentru generozitatea și amabilitatea voastră. Sper că nu vep

considera o obrăznicie din partea mea, dacă vă spun că, deși nu sântep' familia mea cu adevărat, sunteți totuși familia inimii mele.

Îmi veți lipsi cu topi.

A voastră pentru totdeauna Catherine Marks

— Dumnezeule mare, mirii Leo aruncând hârtia îndoită pe masă. Succesiunea de întâmplări dramatice din familia aceasta, este ceva mai mult decât poate suporta un om. Am presupus că am putea avea o discuție rezonabilă, în confortul Casei Ramsay, dar în loc de asta, ea își ia zborul în întunericul nopții și lasă o scrisoare plină de palavre sentimentale.

— Nu sunt palavre, rosti în defensivă Amelia.

Ochii lui Win se umplură de lacrimi de compasiune citind nota.

— Kev, trebuie să o găsim.

Merripen își puse o mână peste ale ei.

— S-a dus la Londra, bombăni Leo. După câte știa el, Harry Rutledge era singura persoană la care Cat se putea duce. Deși Harry și Poppy fuseseră invitați la bal, treburile hotelului i-au reținut la Londra.

Aqărute de nicăieri, furia și tensiunea explodară în Leo. Încercă să nu le arate, dar descoperirea că ea plecase... că l-a părăsit... umplea de o mânie posesivă, ce nu semăna cu nimic ce simțise vreodată.

— Poștalionul pleacă de obicei din Stony Cross la cinci și jumătate, rosti Merripen. Ceea ce înseamnă că ai șansa să o prinzi, înainte de a ajunge la Guildford. Vin cu tine, dacă vrei.

— Și eu, rosti Win.

— Trebuie să mergem toți, declară Amelia.

— Nu, rosti Leo cu înverșunare. Mă duc singur. Când am s-o prind pe Marks, n-ați vrea să fiți de față.

— Leo, întrebă Amelia suspicioasă, ce intenționezi să-i faci?

— De ce insiști întotdeauna să pui întrebări, când știi destul de bine că nu ți-ar plăcea răspunsurile?

— Pentru că fiind o optimistă, afirmă ea țâfnoasă, întotdeauna sper să greșesc.

CAPITOLUL 17

Orarul de călătorie nu era prea variat, acum că scrisorile erau cel mai adesea transportate cu trenul. Catherine fu norocoasă să găsească un loc în poștalionul cu destinația Londra.

Totuși, nu se simțea deloc norocoasă.

Era nenorocită și înghețată, chiar și în interiorul înghesuit al trăsurii. Vehicolul era plin de pasageri și pe afară și dinăuntru, cu pachete și bagaje legate precar pe acoperiș. Toată treaba era de-a dreptul primejdioasă, din cauza acoperișului greu, atunci când trăsura se hurduca pe porțiunile bolovănoase ale șoselei. Douăzeci de kilometri pe oră, estimase unul dintre pasageri, admirând puterea și rezistența echipajului cailor masivi.

Morocănoasă, Catherine privea pe geam câmpiile din Hampshire acoperite de păduri dese și agitatele orașe-târguri din Surrey.

În trăsură mai era doar o femeie, o matroană trupeșă și bine îmbrăcată, care călătorea împreună cu soțul ei. Ațipise în colțul opus Catherinei, sforăind delicat. De fiecare dată când trăsura trecea peste un hop, podoabele de pe pălăria ei se mișcau și zdrăngăneau. Și cu toate că era doar o pălărie, era împodobită cu mănunchiuri de cireșe artificiale, o pană și o păsărică împăiată.

La prânz, poștalionul s-a oprit la un han, unde se schimbau caii în vederea următoarei porțiuni de drum. Mârâind de ușurare la perspectiva unui scurt răgaz, pasagerii coborâră din vehicol și intrară în cârciumă.

Catherine luă cu ea geanta de voiaj din material de tapițerie, fiindu-i teamă să o lase în trăsură. Geanta era un obiect greu conținând o cămașă de noapte, lenjerie și ciorapi, un sortiment de piepteni, agrafe și o perie pentru păr, un șal și un roman voluminos cu o dedicație răutăcioasă de la Beatrix... „ Această poveste o va amuza garantat pe domnișoara Marks, fără a o perfecționa, câtuși de puțin. Cu dragoste de la incorigibila B. H.”

Hanul părea destul de bine dotat, dar nu luxos, genul de loc frecventat de agricultori și de muncitori. Catherine privi neconsolată gardul din scânduri al curții acoperit cu diverse anunțuri, apoi se întoarse să se uite la doi grăjdari care schimbau caii.

Aproape îi scăpă din mână geanta, așa cum stătea în curtea trăsurilor, când simți o mișcare independentă înăuntrul ei. Ceva ce se clătina... era mai mult ca... și cum înăuntru era ceva viu.

Bătăile inimii ei deveniră rapide și neregulate, ca mișcarea unor cartofiori într-o apă ce clocotea.

— O, nu! șopti ea. Întorcându-se spre gard și încercând cu disperare să nu țină geanta la vedere, desfăcu încuietoarea și deschise geanta doar câțiva centimetri. Apăru un căpșor lucios. Catherine fu înspăimântată să descopere o pereche familiară de ochișori strălucitori și un set de mustăți mișcătoare. Dodger, șopti ea. Sconcsul începu să bombăne fericit ridicându-și colțurile gurii în zâmbetul lui permanent de sconcs. O, tu băiat neastâmpărat! Trebuie că se strecurase în geantă în timp ce-și făcea bagajul. Ce să mă fac cu tine? întrebă ea disperată. Împingându-i capul înapoi în geantă, îl mângâie pentru a-l face să stea liniștit. Nu avea altceva de făcut, decât să ia creatura dracului cu ea la Londra și să i-o dea lui Poppy, să o țină până când putea să i-o restituie lui Beatrix.

Imediat ce unul din grăjdari strigă: totul e gatal Catherine urcă în trăsură și își așeză geanta de voiaj la picioare. Mai deschizându-i o dată partea de sus, îi aruncă o privire lui Dodger, care se făcuse colac în pliurile cămășii ei de noapte.

— Stai liniștit, rosti ea severă. Și nu-mi produce necazuri.

— Pardon? Se auzi vocea matroanei, care se urca în trăsură, cu penele pălăriei tremurând de indignare.

— O, doamnă, nu vorbeam cu tine, rosti Catherine imediat. Îmi țineam mie însămi un discurs.

— Adevărat? Ochii femeii se îngustară și căzu pe locul de vizavi. Catherine ședea înlemnită. Aștepta un foșnet din geanta de voiaj, sau un zgomot demascator, care să o trădeze. Totuși, Dodger rămase liniștit.

Matroana închise ochii și își lăsă bărbia să se odihnească în scoica înaltă și ridicată a pieptului. După două minute, părea că a ațipit din nou.

Poate că nu o să fie prea dificil până la urmă, gândi Catherine. Dacă femeia rămâne adormită și bărbatul se rezumă la citirea ziarelor, poate că ea va putea să-l ducă neobservat pe Dodger la Londra, în mod ilicit.

Dar chiar când Catherine își permitea să se lege în brațele speranței, întreaga situație scăpă de sub control.

Fără veste, Dodger scoase capul din geantă, oxamină noile împrejurimi interesante și se rostogoli afară. Buzele Catherinei se despărțiră într-un țipăt mut și îngheță cu mâinile ridicate în aer. Sconcsul se cocoță pe bancheta tapisată, spre pălăria ademenitoare. O mușcătură sau două, și dinții lui ascuțiți retezară de pe pălărie un mănunchi de cireșe artificiale. Triumfător coborî de acolo și sări cu prada în poala Catherinei. Apoi schiță un dans războinic de sconcs fericit, cu o serie de sărituri și răsuciri.

— Nu, șopti Catherine smulgând cireșele de la el și încercând să-l bage înapoi în geantă.

Dodger protestă, chițcăind și bombănind.

Femeia bolborosi ceva și clipi, trezindu-se iritată din cauza zgomotului.

— Ce... ce...

Cat rămase tăcută, cu pulsul bubuindu-i în urechi.

Dodger se cățără în jurul gâtului ei și acum atârna moale, prefăcându-se că e mort.

Ca un guler de blană, gândi Cat făcând efort să-și stăpânească invazia unor chicoteli nebune.

Privirea indignată a matroanei se îndreptă spre buchetul de cireșe din poala ei.

— De ce... de ce, astea sunt de la pălăria mea, nu-i așa? Ai încercat să le furi, în timp ce dormeam?

Catherine replică imediat.

— Nu, o nu, a fost un accident. Îmi pare așa...

— Le-ai stricat, și asta era pălăria mea cea mai bună, a costat două lire șase cenții Dă-mi-le înapoi... Dar se întrerupse scoțând un sunet sugrumat, cu gura înțepenită într-un O împietrit, când Dodger

sări în poala Catherinei, apucă cireșele și dispăru în siguranța genții de voiaj.

Femeia țipă cu o putere de-ți spărgea timpanele și coborî din trăsură într-un tumult îngrozitor de fuste.

Cinci minute mai târziu, Catherine și geanta de voiaj fură azvârlite jos neceremonios. Stătea la marginea curții pentru trăsuri, asaltată de afluența unor mirosuri puternice: bălegar, cai, urină, combinate grețos cu mireasma de carne prăjită și de pâine proaspăt scoasă din cuptor, ce emana din cârciumă.

Birjarul urcă pe capră, ignorând protestele indignate ale Catherinei.

— Dar am plătit pentru a ajunge la Londra! strigă ea.

— Ai plătit pentru un pasager, nu pentru doi. Doi pasageri beneficiază doar de o jumătate de călătorie.

Nevenindu-i să creadă, Catherine se uita de la expresia iui împietrită la geanta din mâna ei.

— Țsta nu e un pasager!

— Am întârziat un sfert de oră, din cauza ta și a șobolanului tău, rosti birjarul trăgând de hățuri și pocnind din bici.

— Nu e șobolanul meu, e... așteaptă, cum pot ajunge la Londra?

Unul dintre grăjdari răspunse implacabil, în timp ce trăsura ieșea pe poartă.

— Următorul poștalion sosește mâine dimineață, domnișoară.

Poate că te vor lăsa pe tine și animalul tnu de companie să călătoriți pe acoperiș.

Catherine se uită la el.

— Nu vreau să călătoresc pe acoperiș. Am plătit sa călătoresc înăuntru, până la Londra, și consider că ăsta e un fel de furt! Ce să fac până mâine dimineață?

Grăjdarul, un tânăr cu o mustață lungă, ridică din umeri.

— Ai putea să întrebi dacă au vreo cameră disponibilă, sugeră el. Deși probabil că nu vor admite cu amabilitate oaspeți cu guzgani. Se uită în spatele ei, când un alt vehicol intră în curte. Pleacă din drum, domnișoară, sau vei fi trântită de trăsură.

Înfuriată, Catherine merse cu pași apăsați spre Intrarea hanului.

Se uită în geantă, unde Dodger se juca cu cireșele. Nu e suficient, se gândi ea frustrată, că tocmai am părăsit o viață care îmi plăcea, că am petrecut o noapte întregă plângând neîncetat și ncum sunt epuizată? De ce soarta nemiloasă a hotărât să mi-l dea pe Dodger în grijă?

— Tu, izbucni ea tare, ești picătura care a vărsat paharul. M-ai chinuit ani întregi, mi-ai furat toate jartierele și...

— Pardon! se auzi o voce politicoasă. ^

Catherine ridică privirea încruntată. În următoarea clipă se clătină, dezechilibrată pentru moment.

Ochii ei orbiți ca de fulger îl fixau pe Leo, Lord Ramsay, care o privea amuzat. Își ținea mâinile în buzunare, în timp ce se apropia de ea cu un pas relaxat.

— Sunt sigur că n-ar trebui să întreb, dar de ce strigai la bagajul tău?

În ciuda comportamentului lui nepăsător, privirea i se plimbă pe ea, făcând un inventar grijuliu.

Vederea lui îi tăie răsufarea. Era așa frumos, așa de scump și familiar, încât Catherine fu aproape copleșită de impulsul de a se arunca în brațele lui. Nu putea înțelege de ce venise după ea.

Cât de mult ar fi vrut să nu o fi făcut.

Încercând să închidă geanta de voiaj, hotărî că probabil n-ar trebui să dea în vileag prezența lui Dodger, înainte de a reuși să rezerve o cameră pentru ea.

— De ce ești aici, my lord? Întrebă nesigură.

O ridicare leneșă din umeri.

— Când m-am trezit în dimineața asta, după cel mult patru ore și jumătate de somn, am considerat că cel mai corect lucru ar fi să sar în trăsură și să peregrinez prin pitorescul Haslemere și să vizitez... Leo făcu o pauză pentru a se uita la firma de deasupra ușii... hanul J^atriotardur. Ce nume aiurea. Buzele lui se contractară la expresia ei uluită, dar ochii îi erau calzi. Mâna i se îndreptă spre fața ei, ridicându-i blând bărbia, care se împotrivea. Ai ochii umflați.

— Praful călătoriei, rosti Catherine cu dificultate, înghițind cu greu, din cauza dulceții atingerii lui. Ar fi vrut să-și împingă bărbia și mai tare în mâna lui, ca o pisică flămândă de mângâieri. Ochii o înțepau prevestind lacrimile.

Așa ceva nu trebuia. Reacția ei era pur și simplu îngrozitoare. Și dacă vor mai rămâne în curtea trasurilor doar încă o clipă, își va pierde cu desăvârșire calmul.

— Ai întâmpinat greutăți cu trăsura? mai întrebă el.

— Da, și alta nu mai vine până dimineață. Trebuie să-mi rezerv o cameră.

El nu-și lua ochii de la ea.

— Poți să vii înapoi în Hampshire, cu mine. Sugestia era mai devastatoare, decât putea Leo să-și închipuie.

— Nu. Nu pot. Mă duc la Londra, să-mi văd fratele.

— Și după aceea?

— După aceea, probabil voi călători.

— Vei călători?

— Da, am să fac... turul Europei. Și am să mă stabilesc în Franța, sau în Italia.

— Singură? Leo nici nu încercă să-și ascundă scepticismul.

— Am să angajez o însoțitoare.

— Nu poți să angajezi însoțitoare, pentru că tu însăși ești însoțitoare.

— Tocmai mi-am abandonat slujba, îi aruncă ea. Pentru o clipă, în privirea lui apăru o intensitate alarmantă. Ceva de prădător. Ceva periculos.

— Am o nouă slujbă pentru tine, rosti el și un mic lior înghețat îi coborî ei pe spinare.

— Nu, mulțumesc.

— Încă nu ai auzit despre ce e vorba.

— Nu e nevoie. Se întoarse și se îndreptă spre clădire.

Găsind masa hangiului, așteptă hotărâtă, până când un bărbat scund și îndesat veni să o salute. Deși capul lui era lucios și chel, avea o barbă deasă cenușie și favoriți.

— Pot să vă ajut cu ceva? Întrebă el privind de la Catherine la bărbatul din spatele ei.

Leo vorbi, înainte ca ea să poată scoate un cuvânt.

— Aș dori să primesc o cameră, pentru mine și soția mea.

Soția lui? Catherine se răsuci pentru a-i arunca o privire ofensată.

— Eu vreau o cameră singură. Nu sunt...

— Nu-i adevărat, realmente, îi zâmbi Leo hangiului. Zâmbet trist, plin de milă al unui bărbat supărat adresat altuia. Ceartă de familie. Se opune, din cauză că n-am fost de acord ca mama ei să ne viziteze.

— Ahhh... Hangiul scoase un sunet amenințător și se aplecă să scrie în registru. Nu renunța, sir. Ele niciodată nu pleacă, atunci când spun că vor pleca. Numele?

— Domnul și doamna Hathaway.

— Dar... începu Catherine enervată. Se opri când simți geanta de voiaj vibrând în mâna ei. Dodger voia să iasă. Trebuia să-l țină ascuns, până când erau în siguranță, la etaj. În regulă, rosti ea scurt. Să ne grăbim.

Leo zâmbi.

— Nerăbdătoare să te aranjezi după cearta noastră, draga mea?

Ea îi aruncă o privire, ce ar fi trebuit să-l ucidă pe loc.

Cu toată nerăbdarea agitată a Catherinei, le luă încă zece minute pentru a se face aranjamentele, inclusiv asigurarea cazării birjarului și lacheului lui Leo. Mai mult, bagajul lui Leo - două geți de călătorie voluminoase - trebuia să fie dus înăuntru.

— Am crezut că s-ar putea să nu te ajung până la Londra, rosti Leo având grația de a părea ușor rușinat.

— De ce ai rezervat doar o singură cameră? șopti ea tăios.

— Pentru că singură nu ești în siguranță. Ai nevoie de mine pentru protecție.

Ea îl privi.

— Tu ești cel de care trebuie să mă protejez.

Fură conduși într-o cameră îngrijită, dar modest mobilată, cu un pat de alamă ce avea nevoie să fie lustruită și o pătură decolorată, de repetate spălări. Două scaune erau poziționate lângă un cămin mic, unul tapițat, celălalt mic și gol. Un lavoar uzat ocupa un colț și o măsuță celălalt. Dușumeaua era măturată și pereții albi erau goi, cu excepția unei broderii înrămate ce conținea un motto: „Timpul și valul nu așteaptă omul”.

Slavă Domnului, din cameră lipsea orice fel de miros puternic, doar o adiere ușoară de carne prăjită, de la cârciuma de dedesubt, și o undă de miros de cenușă de la șemineul rece.

După ce Leo a închis ușa, Catherine își lăsă geanta de voiaj pe dușumea și o deschise.

Capul lui Dodger apăru făcând o rotire completă, pentru a examina camera. Sări afară și se strecură sub pat.

— L-ai adus pe Dodger cu tine? întrebă Leo inexpresiv.

— Nu de bunăvoie.

— Văd. De asta ai fost forțată să cobori din trăsură?

Privindu-l, Catherine simți interiorul ei reorganizându-se, ceva urcând cald și stabil, când îl văzu scoțându-și haina și cravata. Totul în legătură cu situația aceasta era nepotrivit, dar se pare că totuși nu mai conta.

Apoi, ea îi povesti despre mișcarea din geantă și cum a furat sconcsul cireșele de pe pălăria matroanei și, când ajunse la episodul cu Dodger prefăcându-se că e un guler în jurul gâtului ei, Leo găfâia do răs. Arăta așa de înveselit, așa de copilăros în amuzamentul lui, încât Catherinei nu-i păsa dacă râdea pe seama ei sau nu. Chiar i se alătură sfârșind în chicoteli neajutorate.

Dar, într-un fel, chicotelile i se transformară în suspine și își simți ochii umezindu-se chiar în timp ce râdea, așa că buimacă își puse mâinile pe față, pentru a-și reprima emoțiile. Imposibil. Știa că arata ca o nebună, râzând și plângând în același timp. Acest fel de dezechilibru emoțional era cel mai mare coșmar al ei.

— Regret, se sufocă ea clătinând din cap și aco perindu-și ochii cu brațul. Te rog, pleacă. Te rog.

Dar brațele lui Leo o înconjură. Și adună ghemul tremurător la pieptul lui puternic și o ținu ferm. Ea îl simți sărutându-i curba fierbinte și expusă a urechii. Parfumul săpunului lui de bărbierit se ridica spre nările ei, mireasmă masculină reconfortantă și familiară. Nu-și dădu seama că suspina cuvântul „regret”, până când el răspunse cu voce scăzută și infinită tandrețe:

— Da, trebuie să regreti... dar nu pentru că plângi. Doar pentru că m-ai părăsit fără nici o vorbă.

— Am lă... lăsat o scrisoare, protestă ea.

— Nota aceea sentimentală? Sigur n-ai crezut că va fi suficientă, pentru a mă reține să nu vin după tine. Acuma, șșșt. Sunt aici, ești în

siguranță și n-am na te las să pleci. Sunt aici. Ea realizează că făcea efort na se lipească și mai tare de el, încercând să-și facă drum și mai adânc în brațele lui.

Când plânsul se transformă în sughițuri, simți că l'eo trage de jacheta costumului de călătorie, de pe umerii ei. În epuizarea ei, se trezi purtându-se ca un copil ascultător, scoțându-și brațele de pe mâneci. Nu protestă nici când îi scoase piepțenii și agrafele din păr. Craniul îi pulsă cu putere, când coafura strânsă fu desfăcută. Leo îi scoase ochelarii și îi puse deoaparte, apoi plecă să ia o batistă din haina pe care o lepădase.

— Mulțumesc, murmură Catherine tamponându-și ochii inflamați cu pătratul de bumbac bine călcat și suflându-și nasul. Rămase în picioare cu o nehotărâre copilărească și cu batista strânsă ghem în mână.

— Vino aici. Leo ședea în scaunul mai mare de lingă cămin și o trase la el.

— O, nu pot... începu ea, dar el o făcu să tacă și o înghesui în poala lui. Valurile de fuste se răspândăra în jurul lor. Ea își odihni capul pe umărul lui, agitația plămânilor ei potrivitându-se încet-încet cu ritmul lui măsurat. Mâna lui se juca alene în părul ei. Odată trebuise să dea înapoi din fața atingerii unui bărbat, indiferent cât de inofensiv. Dar în camera aceasta, despărțiți de restul lumii, părea că niciunul din ei nu era el însuși.

— Nu ar fi trebuit să mă urmezi, reuși ea să vorbească în sfârșit.

— Toată familia vrea să te întorci, rosti Leo. Se pare că familia Hathaway nu poate face nimic fără influența ta civilizatoare. Așa că am fost însărcinat să te aduc înapoi.

Asta aproape că o făcu să înceapă să plângă din nou.

— Nu pot să mă întorc.

— De ce nu?

— Știi deja de ce. Lord Latimer trebuie că ți-a vorbit despre mine.

— Mi-a spus ceva. Încheieturile degetelor lui îl mângâiau ceafa. Bunica ta era madama, nu-i așa? Tonul lui era liniștit și practic, ca și cum să ai o bu nică, patroana unei case de toleranță era o circumstanță cât se poate de obișnuită.

Catherine dădu din cap afirmativ, înghițind ml zerabil.

— Când s-a îmbolnăvit mama, m-am dus să locuiesc cu bunica și cu mătușa Althea. La început n-am înțeles care era ocupația familiei, dar după o vreme am realizat ce însemna munca pentru bunica mea. Althea atinsese vârsta când nu mai era populară printre clienți. Apoi eu am împlinit cincisprezece ani și se presupunea că a venit rândul meu. Althea spunea că eram norocoasă, pentru că ea a trebuit să înceapă când avea doisprezece. Am întrebat dacă nu pot fi învățătoare sau croitoreasă, ceva de genul acesta. Dar ea și bunica au spus că în felul

acesta n-aș putea face niciodată destui bani, pentru a le restitui ceea ce au cheltuit cu mine. Lucrând pentru ele era lucrul cel mai profitabil pe care puteam să-l fac. Am încercat să mă gândesc la alt loc unde să merg, la un mod de a supraviețui prin mine însămi. Dar nu exista nici un serviciu, pe care să-l pot obține fără recomandări. Cu excepția unei munci în lubrică, ceva periculos, iar salarizarea ar fi fost prea mică pentru a-mi plăti o cameră undeva. Am implorat o pe bunica să mă lase să merg la tata, deoarece știam că el nu m-ar fi lăsat niciodată acolo, dacă „r” fi știut care le sunt planurile. Dar ea mi-a spus... Catherine se opri strângând în pumni cămașa lui.

Leo îi desfăcu degetele și le încrucișă cu ale lui proprii, până când mâinile lor erau prinse împreună, na în siguranța unei brățări.

— Ce ți-a spus, iubito?

— Că el știe deja și că a aprobat și că va primi un procent din banii pe care îi câștig.

N-am vrut să cred. Scoase un suspin răgușit. Dar frobuie că totuși știa, nu-i așa? Leo rămase tăcut, cu (ingetul mare mângâind blând cupa palmei ei. Întrebaroa nu avea nevoie de răspuns. Catherine ridică foarbia împotriva unui fior de tristețe și rezumă: Althea a adus bărbați să mă vadă, unul câte unul, și îmi cerea să fiu drăguță. Spunea că dintre toți, Lord I atimer a făcut cea mai bună ofertă. Își îngropă fața în cămașa lui. El era cel care îmi plăcea cel mai puțin dintre toți. Continua să-mi facă cu ochiul și na-mi spună că avea surprize șocante rezervate pentru mine.

Leo rosti în barbă câteva cuvinte alese. În pauza oi nesigură, el își plimbă mâna de-a lungul spatelui ei.

— Mai departe.

— Dar Althea mi-a spus la ce să mă aștept, deoarece considera că m-aș simți mai bine dacă știam. Și actele pe care le-a descirs, lucrurile pe care se presupunea că...

Mâna lui continua să stea pe spatele ei.

— Ți s-a cerut să pui vreuna din ele în aplicare?

Ea clătină din cap.

— Nu, dar toate păreau îngrozitoare.

O notă de amuzament plin de simpatie încălzi vocea lui.

— Sigur că așa erau, pentru o fată de cincisprezece ani.

Ridicând capul, Catherine îl privi în față. Era prea frumos pentru binele lui, ca și pentru al ei. Deși nu purta ochelarii, putea să vadă fiecare amănunt ce-ți tăia răsuflarea... urmele întunecate ale favoriților rași, ridurile de expresie de la colțurile exterioare ale ochilor, micile fire palide de culoarea lemnului de trandafir de pe pielea lui. Și cel mai mult dintre toate albastrul ochilor lui, luminoși și întunecați, însoriți și umbroși.

Leo aștepta răbdător, ținând-o ca și cum pe lume n-a fi existat nimic altceva.

— Cum ai reușit să scapi?

— Într-o dimineață m-am dus în biroul bunicii mele, reluă Catherine, când gospodăria era încă adormită, încercam să găesc bani. Am plănuit să fug și să găesc undeva cazare și o slujbă decentă. Nu era nici măcar un bănuț. Dar într-un colț al biroului, am găsit o scrisoare adresată mie. N-o mai văzusem niciodată.

— De la Rutledge, afirmă Leo, mai curând decât întrebă. Catherine dădu afirmativ dine ap.

— Un frate, despre care n-am știut niciodată ca există. Harry îmi scrisese că dacă voi avea vreodată nevoie, pot să-i trimit vorbă la adresa lui. Am întocmit o scrisoare, prin care îi făceam cunoscut necazul în care mă aflam și i-am dat-o lui William să o expedieze...

— Cine e William?

— Un băiețel care lucra acolo... căra obiecte în sus și în jos pe scări, lustruia pantofi, făcea cominioane, tot ce i se spunea să facă. Cred că era copilul uneia dintre prostituate. Un băiat tare drăguț, l-a transmis nota lui Harry. Sper că Althea n-a aflat niciodată. Dacă ar fi făcut-o, mi-e teamă de ce i s-ar fi putut întâmpla băiatului. Clătină din cap și oftă. A doua zi, am fost trimisă la casa lordului Latimer. Dar Harry a ajuns la timp. Făcu o pauză reflectând. M-a „periat, dar mai puțin decât lordul Latimer. Harry era nxtrem de furios. La ora aceea credeam că furia lui ura îndreptată împotriva mea, dar acum îmi dau rioama că era împotriva situației.

— Vinovăția ia adesea forma furiei.

— Niciodată nu l-am acuzat pe Harry, pentru ceea <;<> mi s-a întâmplat. Nu eram responsabilitatea lui.

Fața lui Leo deveni dură.

— Aparent nu erai responsabilitatea nimănui.

Catherine ridică din umeri stânjenită.

— Harry nu știa ce să facă cu mine. M-a întrebat unde voiam să locuiesc, pentru că nu puteam să utau cu el, iar eu am întrebat dacă n-ar putea să mă trimită undeva departe de Londra. Am ales o școală din Aberdeen, numită Blue Maid's.

Leo dădu din cap.

— Unde unii dintre nobili își trimit acolo fiicele nesupuse, sau pe cele nelegitime.

— Cum de știi de ea?

— Cunosc o femeie care a urmat Blue Maid's. Un loc sever, afirmă el. Hrană bună și disciplină.

— Mi-a plăcut.

Buzele lui se strâmbară.

— Trebuia.

— Am locuit acolo șase ani, ultimii doi predând.

— Rutledge venea în vizită?

— Numai o dată. Dar corespondam din când în când. De sărbători nu mergeam acasă niciodată, deoarece hotelul nu era cu adevărat acasă și Harry nu voia să mă vadă. Făcu o mică srâmbătură. N-H fost foarte drăguț, până a întâlnit-o pe Poppy.

— Nu sunt convins că e drăguț nici acum, rosti Leo. Dar atâta timp cât îmi tratează bine sora, n-am să mă cert cu el.

— O, dar Harry o iubește, rosti serioasă Catherine O iubește cu adevărat.

Expresia lui Leo se îmblânzi.

— Ce te face să fii așa sigură?

— Pot să văd. Felul în care se poartă cu ea, privi rea din ochii lui și... de ce zâmbești așa?

— Femeile. Voi interpretați totul drept iubire. Vezi un bărbat cu o expresie idioată și crezi că a fost atins de săgeata lui Cupidon, când în realitate digern o ceapă mâncată la prânz.

Se uită la el indignată.

— Îți bați joc de mine?

Râzând, Leo o strânse și mai tare în brațe, în timp ce ea încerca să plece din poala lui.

— Mai curând fac o observație privind sexul tău.

— Presupun că-ți închipui că bărbații sunt superiori

— Nu, deloc. Doar mai simpli. O femeie este o colecție de diverse nevoi, în timp ce un bărbat ar" doar una. Nu, nu te scula. Spune-mi de ce ai plecat de la Blue Maid's.

— Directoarea mi-a cerut să o fac.

— Așa? De ce? Sper că nu ai făcut ceva condamni ibil, sau șocant.

— Nu. M-am comportat foarte bine.

— Regret să aud asta.

— Dar într-o după-amiază directoarea Marks a trimis după mine, să vin în biroul ei.

— Marks? Leo o privi în alertă, l-ai luat numele?

— Da, o admiram foarte mult. Am vrut să fiu puțin ca ea. Era severă dar amabilă și nimic nu părea să-i ntibmineze calmul. M-am dus în biroul ei, mi-a oferit i nai și am stat de vorbă multă vreme. Mi-a spus că mn făcut o treabă excelentă și eram binevenită să ma întorc și să continui să predau și în viitor. Dar mai întâi, voia să plec din Aberdeen să văd câte ceva lin lume. Eu i-am spus că plecarea de la Blue Muid's era ultimul lucru pe care-l voiam și ea mi-a.'l.; că tocmai de aceea aveam nevoie s-o fac. A primit o vorbă, de la un prieten ce lucra la o agenție de plasament din Londra, că o familie în... „circumitanțe neobișnuite”, după cum s-a exprimat ea, era m căutarea unei femei, care putea să acționeze atât < u guvernantă, cât și ca însoțitoare, pentru două tiitori, dintre care uneia tocmai îi fusese interzis în și termine școala.

— Asta trebuie că era Beatrix.

Catherine dădu din cap.

— Directoarea credea că s-ar putea să mă potrivesc cu familia Hathaway. Ceea ce nu m-am așoptat era cât de mult s-au potrivit ei cu mine. M-am ilus la un interviu și am crezut că toată familia e inițin cam nebună – dar în felul cel mai simpatic posibil. Și muncesc pentru ei de aproape trei ani și am fost așa fericită și acum... Se întrerupse cu fațn chinuită.

— Nu, nu, rosti Leo repede luându-i capul în mâim, nu începe din nou.

Catherine era așa de șocată să-i simtă buzei” atângându-i obrazii și ochii închiși, încât lacrimile i sn evaporară instantaneu. Când în sfârșit se hotărî sfl se uite din nou la el, văzu că zâmbea ușor. Îi mângâim părul și se uita la figura ei răvășită de tristețe, cu atâta îngrijorare, cum nu văzuse niciodată din partea lui.

O înspăimânta să realizeze cât de mult din ea ll dezvoltase. Acum el știa tot ceea ce încercase sfl țină în secret, de atât de mult timp. Mâinile ei se plim bau pe pieptul lui, ca aripile unei păsări ce se trezi se prinsă în capcană.

— My lord, rosti ea cu dificultate, de ce ai venii după mine? Ce vrei de la mine?

— Sunt surprins că trebuie să întrebi, murmură „l încă mângâindu-i părul. Vreau să-ți fac o ofertă, Cat.

Sigur că da, reflectă ea cu amărăciune.

— Să fiu amanta ta.

Vocea lui se potrivea cu a ei la fel de calmă, dai într-un fel ce transmitea un sarcasm bjând.

— Nu, asta n-ar funcționa niciodată. În primul rând, fratele tău va aranja să fiu ucis, sau cel puțin mutl lat. În al doilea rând, ai un caracter prea înțepătoi pentru 'a fi amantă. Ești mult mai bine dotată pentru o soție.

— A cui? întrebă ea încruntată.

Leo se uită direct în ochii ei îngustați.

— A mea, desigur.

CAPITOLUL 18

Rănită în amorul propriu și jignită, Catherine se lupta atât de violent, încât el fu forțat să-i dea drumul.

— Te cunosc bine, pe tine și umorul tău lipsit de Qust și de sensibilitate, țipă ea sărind în picioare. Mojicule, tu...

— Nu glumesc, fir-ar al naibii! Leo se ridică și întinse mâna după ea. Ea sări înapoi, el o apucă și on îl îmbrânci. Se luptară, până când Catherine se lrozi căzând pe pat.

Leo se prăvăli țeste ea, într-o lansare controlată – un adevărat salt. Îl simți cufundându-se în grămada fustelor, cu greutatea lui superioară ei dându-i picioarele la o parte și cu masa musculoasă a

torsului înțepenind-o în poziția culcată în care stătea. Se/vârcoli nefericită, în timp ce excitația lui aluneca pe ea și îi stârnea întreaga ființă. Cu cât se lupta mai mult, cu atât mai rău devenea. Cedă sub el, în timp ce mâinile ei se închideau și se deschideau, fără să apuce nimic.

Leo se uita la ea, cu ochii jucând poznași... dar mai exista și altceva în expresia lui: hotărâre, ceea ce o tulbură profund.

— Gândește-te, Marks. Căsătoria cu mine ar rezolva ambele noastre probleme. Tu ai primi protecția oferită de numele meu. N-ar trebui să părăsești familia. Iar ei n-ar mai putea să mă mai cicălească cu însurătoarea.

— Eu sunt un copil nelegitim, rosti ea clar, ca și cum ar fi fost un străin, care încerca să învețe engleza. Tu ești viconte. Nu poți să te însori cu o bastarda

— Dar ce spui de Ducele de Clarence? Are zece copii bastarzi cu actrița aia... cum o chema...

— Doamna Jordan.

— Da, aia. Copiii lor erau toți nelegitimi, dar unii dintre ei s-au căsătorit cu nobili.

— Tu nu ești Ducele de Clarence.

— E adevărat. Nu am sânge albastru, mai mult decât tine. Am moștenit titlul, pur și simplu ca urmare a întâmplării.

— Asta nu contează. Dar dacă te însori cu mine, ar fi scandalos și nepotrivit și îți s-ar închide toate ușile.

— Dumnezeu mare, femeie, le-am permis la două din surorile mele să se mărite cu țigani. Ușile au fost deja închise, încuiate și zăvorâte iremediabil.

Catherine nu putea să gândească clar și de abia putea să-l audă, prin tumultul din urechile ei, prin vuietul sălbatic al sângelui. Voința pe de o parte și dorința pe de altă parte trăgeau de ea cu forțe egale.

Întorcându-și fața, în timp ce gura lui cobora, rosti disperată:

— Singurul mod, care să-ți dea siguranța că vei păstra Casa Ramsay pentru familia ta, este să te însori cu domnișoara Darwin. El scoase un sforăit batjocoritor.

— Și, de asemenea, singurul mod în care aș putea să mă asigur că voi comite un soricid.

— Un ce? întrebă ea uluită.

— Soricid. Uciderea soției.

— Nu, vrei să spui „uxoricid”.

— Ești sigură?

— Da, uxor e cuvântul latin pentru „soție”.

— Atunci ce e soricid?

— Uciderea surorii cuiva.

— A, bine! Dacă trebuie să mă însor cu domnișoara Darwin, probabil că voi ajunge să fac și asta. Se uită la ea zâmbind. Chestiunea e că nu voi putea să năvălesc niciodată cu ea acest gen de conversație.

Probabil că avea dreptate. Catherine trăise alături de familia Hathaway, destul de mult pentru a prelua modul lor de persiflare, trecând la schimbări de subiect, ce puteau începe cu discuția despre problema poluării în creștere a fluviului Tamisa și termina dezbătând problema, dacă lordul Sandwich a inventat cu adevărat sandviurile. Catherine își reținu un râs trist, când realizează că, deși s-ar putea să fi avut o oarecare influență civilizatoare asupra familiei Hathaway, influența lor asupra ei era mult mai mare.

Capul lui Leo se aplecă și o sărută pe gât, cu o lontoare deliberată, ce o făcu să se agite. În mod clar își pierduse interesul pentru subiectul domnișoara Darwin.

— Predă-te, cedează, Cat. Spune că o să te măriți cu mine.

— Ce se întâmplă dacă nu pot să-ți dăruiesc un fiu?

— Niciodată nu există garanții pentru asta. Leo își înălță capul și zâmbi. Dar gândește-te ce minunată distracție ar fi să încercăm.

— Nu vreau să fiu răspunzătoare de pierderea Casei Ramsay, de către familia Hathaway.

O nouă expresie de seriozitate se așternu pe figura lui.

— Nimeni nu te va considera responsabilă de asta. E o casă. Nici mai mult nici mai puțin. Nu există structură pe pământ, care să poată dura o eternitate. Dar familia își continuă existența.

Partea din față a corsajului ei se desfăcuse. Realiză că el o descheiase, în timp ce vorbea. Se mișcă pentru a-l opri, dar el reușise deja să desfacă abil nasturii, dând la iveală cămașa și corsetul.

— Totuși, singurul lucru de care vei fi responsa bilă, rosti răgușit Leo, este să vii în pat cu mine, cit de des vreau eu, și să participi la toate eforturile mele de a concepe un moștenitor. Când Catherine își întoarse fața oftând, el se aplecă și îi șopti la ureche: Intenționez să-ți provoc plăceri. Să te umplu. Să te seduc din cap până în picioare. Și ție o să-ți placă.

— Ești cel mai arogant și absurd - o, te rog, nu face asta. El îi investiga urechea cu vârful limbii, o gâdilătură mătăsoasă și umedă. Nedând atenție protestelor ei, sărută și linse tot drumul, de-a lungul arcului încordat al gâtului ei. Nu, gemu ea, dar el îl prinse gura gâfâitoare cu a lui și își lăsă limba să se joace acolo, iar senzația, gustul și mirosul lui o îmbătau. Brațele ei se agățară de gâtul lui și i-l înconjurară, cu un suspin slab.

După ce gura ei fu prinsă, cercetată și violată în întregime, Leo își înălță capul și se uită în ochii ei năucite.

— Vrei să auzi cea mai bună parte a planului meu? întrebă el cu voce îngroșată. Pentru a face din tine o femeie cinstită, va trebui mai întâi să te necinstesc.

Catherine fu îngrozită să se audă chicotind amuzată prosteste.

— Fără îndoială că ești foarte bun la asta.

— Talentat, o asigură el. Pentru mine, șmecheria o să aflu ce îți place mai mult și apoi să te las să primești doar puțin din asta. Am să te chinui până când vei deveni cu desăvârșire nenorocită.

— Asta nu sună deloc plăcut.

— Crezi că nu? Atunci vei fi surprinsă, când mă vei implora să o fac din nou.

Catherine nu putu să-și mai rețină încă un chicotit neajutorat.

Apoi amândoi rămaseră nemișcați, îmbujorați, privându-se intens unul pe altul.

Și ea se auzi șoptind:

— Mi-e frică.

— Știu, iubito, rosti amabil Leo. Dar va trebui să ai încredere în mine.

— De ce?

— Pentru că poți avea.

Își susținură privirile. Catherine era paralizată. Ce cerea el era imposibil. Să se dea în întregime unui bărbat, oricui, era o anatema pentru adevărata ei natură. Deci, ar fi fost ușor să-l refuze.

Cu excepția faptului că, atunci când încercă să lormuleze cuvântul „nu”, nu putu să scoată nici un sunet.

Așa că Leo începu să o dezbrace, scoțându-i rochia și încărcându-și brațele cu foșnete. Și Catherine îi permise. De fapt chiar îl ajută, dând drumul șireturilor cu mâini tremurătoare, ridicându-și șoldurile, el berându-și brațele. El îi desfăcu cu abilitate corsetul, trădând cu ușurință cât era de obișnuit cu pantalo nașii feminini. Nu se grăbea, totuși. Era încet și domol, în timp ce-i scotea straturile protectoare, unul după altul.

Până la urmă, Catherine nu mai rămase acoperită cu nimic altceva, decât cu pielea ei palidă dar îmbujorată, marcată de urmele temporare lăsate de marginile corsetului și de tivurile îmbrăcăminții. Mâna lui Leo coborî spre abdomenul ei, vârful dege telor mișcându-se cu sensibilitate în linii ușoare, ca un călător ce trasa harta unui teritoriu neexplorat. Expresia lui era concentrată și tandră, în timp ce palma i se plimba pe abdomenul ei... mai jos... mal blând, răsfirând pământul părului intim.

— Blondă peste tot, șopti el.

— Asta... asta îți place? Întrebă ea sfioasă, oftând când mâna lui i se urcă spre sâni.

Apăru o urmă de zâmbet în vocea lui.

— Cat, totul la tine e așa de frumos, încât de abia pot să respir. Degetele lui mângâiau dâmbul răcoros al sânelui ei jucându-se cu sfârcul, până când fu tare și colorat în roz. Se aplecă și îl luă în gură.

Inima ei rată o bătaie, când auzi un zgomot la parter, în cârciumă, un zdrăngănit ce semăna cu niște veselă scăpată pe jos și

un nivel ridicat al vocilor. Era de neimaginat că alți oameni se ocupau de treburile obișnuite ale zilei, în timp ce ea era goală, în pat cu Leo.

Una din mâinile lui alunecă sub șoldurile ei, potrivit-o exact sub muchia dură din pantalonii lui. Ea ftcânci sub buzele lui, zguduită de o plăcerea uriașă, dorind să stea lipită așa de el, pentru totdeauna. El o sărută profund, iar jos mâna lui o presă lipită de el într-un ritm asemănător cu al lui, ghionturile voluptoase purtând-o într-o nouă dimensiune a senzațiilor. Mai aproape, mai aproape, valuri săltărețe împinOând-o înainte... apoi el îi ușură calea. Ea scoase un sunet agitat, trupul ei durând-o din cauza senzației necunoscute.

Leo se ridică și-și scoase hainele, dând la iveală un trup masculin puternic, suficient de neted și brăzdat de mușchi. Pe piept avea păr, un pământuf Intrigant de negru, ca și jos, mult mai mult. Trupul lui o gata să se cupleze cu al meu, observă ea. Stomacul i se strânse, ea anticipând nervoasă totul. Ll se întoarse spre ea întinzând-o sub el, cât erau de lungi.

Ea îl exploră ezitând, degetele ei mișcându-se peste pieptul și pielea lui netedă de pe coaste. Dând peste cicatricea mică de pe umăr, provenită de la întâmplarea de la ruine, Catherine își apăsă buzele pe ea. Îl auzi cum inspiră greu. Încurajată, se lăsă mai jos în pat și-și lipi nasul și gura de smocul moale de pe pieptul lui. Oriunde li se atingeau trupurile, ea îi simțea mușchii întărindu-se drept răspuns.

Încercând să-și amintească instrucțiunile de demult cile Altheei, ajunse jos la forma întărită a excitației lui. Pielea nu semăna cu nimic din ceea ce știa ea, subțire și mătăsoasă, mișcându-se cu ușurință peste duritatea aceea uluitoare. Timidă, se aplecă pentru a săruta o parte a coloanei întărite, buzele ei pipăind pulsul puternic. Apoi se uită în sus cu o privire întrebătoare, pentru a evalua reacția lui.

Leo nu respira bine deloc. Un tremur îi zgudui mâna, când și-o trecu peste părul ei.

— Ești cea mai adorabilă femeie, cea mai dulce... Oftă când ea îl sărută din nou și răsă șovăitor. Nu, dragoste - totul e în regulă. Și acum, asta e deajuns. Întinzând mâinile, o trase în sus, alături de el.

Devenise mult mai insistent, mult mai autoritar, într-un fel care îi permise ei să se relaxeze total. Ce ciudat că acum putea așa de ușor să-i lase lui controlul, când fuseseră niște adversari atât de crunți. El îi desfăcu coapsele cu mâna și ea se simți umezită, chiar înainte ca el să o atingă acolo. El pătrunse printre buclele protectoare, desfăcând-o intim. Capul ei se lăsă pe spate, pe brațul lui care o sprijinea și închise ochii, respirând profund când degetul lui alunecă în ea.

Leo părea că-i savurează reacția. Capul i se aplecă spre sânul ei și își folosi dinții blând, lingând și mușcând, în timp ce degetul continua să o pătrundă încet. Parcă tot trupul ei se alinie la ritmul acela convingător, fiecare vibrație, puls, mușchi, gând, palpitând împreună, iar și iar, până când senzația se transformă într-o țâșnire de plăcere

insuportabilă. Suspină luată de val, lăsând să o ia, lăsând fierbințeala aceea să pompeze, să se învoldureze și să pulseze prin ea... ca în final să o lase tremurând de slăbiciune.

El stătea deasupra ei, gâfâind și privindu-i fața uluită. Întinzând mâna, ea îl trase mai aproape, membrele ei mișcându-se cu ușurință pentru a-i face loc. Când el se apăsă pe intrarea în trupul ei, o durere ascuțită o arse. Intră și mai adânc. Mai mult din el, invazie înceată, dură și necruțătoare. Când pătrunse atât de mult, pe cât carnea ei ce rezista putu să-i permită, rămase nemișcat și încercă să o liniștească și pe ea. Gura îi alunecă blândă peste obraji și gâtul ei.

Intimitatea momentului, senzația că îl reținea în trupul ei, era amețitoare. Se trezi încercând să-l liniștească la rândul ei, cu mâinile mângâindu-i spatele neted. Șoptindu-i numele, ea își alunecă palmele peste șoldurile lui, îndemnându-l să continue. El reîncepu pătrunderea, cu prudență. Durea, dar exista și ceva ce alina apăsarea adâncă. I se deschise din instinct trăgându-l și mai aproape.

Îi plăceau sunetele pe care le scotea, gemetele lui înăbușite și fragmentele de cuvinte, respirația lui abia simțită. Îi deveni ușor să-l rețină, șoldurile ei ridicându-se în mod natural, cu fiecare mișcare a lui de înaintare, carnea lunecoasă afundându-se și stăpânind-o. Genunchii i se îndoiră, ținându-l ca într-un cuib. Trupul lui vibra violent, un mârâit ce suna dureros îi izbucni din gât.

— Cat... Cat... Brusc Leo se extrase din ea și i se înfipse în abdomen, iar ea simți jetul fierbinte pulsând ud pe pielea ei. O ținea strâns, gemând la încheietura dintre umărul și gâtul ei.

Rămaseră întinși amândoi, încercând să-și recapete respirația. Catherine era moale de epuizare, cu membrele grele. Mulțumirea o saturase și o înmuiase, ca apa care pătrunde într-un burete uscat. Pentru moment, cel puțin, era imposibil să o îngrijoreze altceva.

— Adevărat, rosti ea moleșită. Ești talentat.

Leo se lăsă cu greutate pe o parte, ca și cum mișcarea îi ceruse un mare efort. Își apăsă buzele pe umărul ei și simți forma zâmbetului lui pe piele.

— Ce delicioasă ești, șopti el. A fost ca și cum am făcut dragoste cu un înger.

— Dar fără nimb, murmură ea și fu recompensată de râsul lui înfundat. De ce ai făcut-o în acest fel?

— De ce m-am retras, vrei să spui? Nu vreau să-t! fac un copil, dacă nu ești pregătită.

— Vrei copii? Vreau să spun... nu din cauza clau zei prevăută în cărțile funciare, ci de dragul lor?

Leo cugetă.

— În teorie, nu neapărat. Totuși, cu tine... nu mi-ar mai păsa.

— De ce cu mine?

Apucând-o de păr, Leo lăsa şuvițele palide să-l alunece printre degete jucându-se cu ele.

— Nu sunt sigur. Poate pentru că pot să te văd în rol de mamă.

— Poți? Catherine nu se imaginase niciodată în acest fel.

— O, da. Genul practic, care te silește să mănânci ceapă și te ceartă aspru, dacă umbli cu obiecte tăioase.

— Așa a fost mama ta?

El se întinse, picioarele lui ajungând departe, dincolo de ale ei.

— Da. Și mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Tatăl meu, binecuvântat să fie, a fost un erudit strălucit, ia un pas de nebunie. Cineva trebuia să fie pragmatic. Ridicându-se într-un cot, o studie. Își folosi buricul degetului mare, pentru a-i netezi arcul sprâncenei. Nu te mișca, iubito. Am să-ți aduc un prosop.

Catherine așteptă cu genunchii ridicați, privindu-l cum cobora din pat și se îndrepta spre lavoar. Luă un prosop, îl înmuie în apa dintr-un ulcior și se curăță eficient. Luând apoi alt prosop, îl umezi din belșug și i-l aduse ei. Ea sesiză că intenționa să-i lăce el acest serviciu, așa că se întinse după prosop și rosti timidă:

— Fac eu asta.

Leo își găsi îmbrăcămintea abandonată, își puse lenjeria și pantalonii și se înapoie la Catherine cu bustul gol

— Ochelarii tăi, murmură el punându-i grijuliu pe nas. Mâinile lui erau puternice și calde pe răcoarea umedă a obrazilor ei. Văzându-i fiorul care o străbătu, îi trase pătura în sus peste umeri și se așeză pe jumătate, pe marginea patului.

— Marks, rosti el sobru. Ceea ce tocmai s-a întâmplat... să consider asta un „da”, la cererea mea în căsătorie?

Ea ezită și clătină din cap. Apoi îi aruncă o privire prudentă dar fermă, ca pentru a-i demonstra că nu exista nimic ce putea el să facă, sau să spună, care să-i schimbe ei hotărârea.

Mâna lui găsi forma șoldului ei, mângâind-o prin pătură.

— Promit că îți va face doar bine, odată ce te vei vindeca și vei avea timp să...

— Nu, nu e asta. Mi-a plăcut. Făcu o pauză roșind violent. Foarte mult. Dar nu ne potrivim în nici un alt fel, decât în dormitor. Ne certăm așa de groaznic.

— Acum nu va mai fi așa. Voi fi drăguț. Te voi lăsa să câștigi toate băcăniile, chiar dacă am dreptate. Buzele lui se mișcă amuzate. Nu ești convinsă, văd eu. Despre ce ți-e teamă că am putea să ne certăm?

Catherine coborî privirea spre pătură, netezind o cusătură desprinsă.

— E la modă printre nobili ca soțul să-și ia amante și soția să-și ia iubiți. N-aș putea să accept asta niciodată. Când el deschise gura să protesteze, ea continuă grăbită: și tu nu ți-ai ascuns niciodată

aversiunea față de căsătorie. Să-ți schimbi gândul așa de repede. E imposibil de crezut.

— Înțeleg. Mâna lui Leo le acoperi pe ale ei într-o strângere plină de viață. Ai dreptate - de când am pierdut-o pe Laura, am fost împotriva ideii de căsătorie. Și am inventat tot felul de scuze, care să mă oprească să-mi iau un astfel de risc, din nou. Dar nu mai pot să neg că tu o meriți pe deplin. Nu te-aș fi cerut în căsătorie, dacă nu știam fără nici o îndoială, că tu poți să-mi satisfaci toate nevoile și eu pe ale tale. El își strecură degetele sub bărbia ei și o sili să se uite la el. În ce privește fidelitatea - nu voi avea nici o dificultate în această privință. Zâmbetul lui deveni crispat. Conștiința mea e destul de împovărată de păcatele trecutului - mă îndoiesc că ar putea să mai suporte și altele.

— Te vei plictisi de mine, rosti ea îngrijorată.

Aceasta îi aduse un zâmbet ușor pe buze.

— În mod evident, n-ai idee în ce varietate prodigioasă de moduri pot un bărbat și o femeie să se distreze. Nu am să fiu plictisit. Și nici tu. Îi mângâie obrazul roz cu un deget blând. Privirea lui era fermă. Dacă m-aș duce în patul altei femei, aș fi trădătorul a două persoane - a soției mele și m-aș trăda și pe mine însumi. N-am să fac asta nici unuia dintre noi. Făcu o pauză. Mă crezi?

— Da, admise ea. Întotdeauna te-am cunoscut ca fiind un om sincer. Plictisitor, dar sincer.

Apăru o urmă de amuzament în ochii lui.

— Atunci dă-mi răspunsul.

— Înainte de a lua o hotărâre, mi-ar plăcea să discut cu Harry.

— Sigur că da. Un zâmbet juca pe buzele lui. S-a însurat cu sora mea, acum eu vreau să mă însor cu a lui. Dacă obiectează, am să-i spun că e o afacere echitabilă.

Când se aplecă peste ea, părul lui șaten închis îi căzu peste sprâncene. Lui Cat îi era greu să creadă că Leo Hathaway încerca să o convingă să se mărite cu el. Deși era sigură că el credea în ceea ce spunea, unele promisiuni erau încălcate, în ciuda celor mai bune intenții ale oamenilor de a le respecta.

Descifrându-i expresia, Leo întinse mâna și o trase lângă pieptul lui cald și tare.

— Ți-aș spune să nu-ți fie frică, murmură el, dar asta nu e întotdeauna posibil. Pe de altă parte... Deja ai început să crezi în mine, Marks. Nu e cazul să te oprești acum.

CAPITOLUL 19

După ce a aflat că sufrageriile private din cărciuma erau ocupate pentru moment, Leo ceru să le fie adusă în cameră o tavă și o baie fierbinte.

În timp ce așteptau, Catherine adormi sub cuvertură. Se agită și clipi când auzi ușa deschizându-se, scaunele mișcându-se, clinchetul

farfuriilor și al tacîmurilor și bufnitura unei căzi mari de tablă galvanizată.

Lângă ea simți ceva greu, cald și blănos. Dodger se strecurase sub cuvertură și sforăia lângă umărul ei. În timp ce Catherine îl privea, îi văzu strălucirea ochilor luminoși și auzi un mic căscat, înainte de a se așeza la loc.

Amintindu-și că purta doar cămașa lepădată de Leo, Catherine se ascunse sub cuvertură și privi pe deasupra, cum o pereche de cameriste pregăteau baia. Oare bănuiau ce se petrecuse între ea și Leo mai devreme? Se aștepta la o privire ironică sau acuzatoare, poate la un chicotit disprețuitor, dar se pare că fetele erau prea ocupate ca să le pese. Nu se dedicară decât activității lor, turnând în cadă două găleți de apă aburindă și revenind cu încă două pline. Una dintre fete puse la vedere un scăunel cu trei picioare încărcat de prosoape împăturite.

Cameristele ar fi părăsit camera fără incidente, dacă Dodger, atras de mirosul de mâncare, n-ar fi ioșit de sub cuvertură. Se ridică în pat pe picioarele din spate și se uita la tava cinei de pe măsută, cu mustățile în mișcare. O, ce drăguț, tocmai îmi era toarne! părea că spune expresia lui.

Când una dintre fete îl văzu pe Dodger, fața i se schimonosi terorizată.

— Auuuu! îndreptă un deget grăsuț și tremurător spre sconcs. E un șobolan, sau un șoarece, sau...

— Nu, e un sconcs, explică Leo cu glasul lui rezonabil și liniștitor. O creatură blândă și foarte civilizată - de fapt animalul de companie favorit al regilor. Regina Elisabeta are un sconcs și - cu adevărat, nu e necesară violența...

Camerista apucă un vătrai din cămin și îl ridică anticipând un atac.

— Dodger, rosti imediat Catherine. Vino aici.

Dodger se îndreptă spre ea. Înainte de a-l putea împinge de-o parte, el o linse pe obraz, într-un sărut al botului lui de sconcs.

Una dintre cameriste rămase împietrită de oroare, în timp ce cealaltă părea bolnavă.

Luptând să-și mențină o figură amabilă, Leo îi dădu fiecărei cameriste o jumătate de coroană și le scoase din cameră. Când ușa fu închisă și încuiată, Catherine ridică sconcsul afectuos de pe pieptul ei și îl privi încruntată.

— Ești animalul care provoci cele mai multe neazuri din lume și nu ești deloc civilizată.

— Vino aici Dodger, îi oferi Leo o farfurioară cu carne de vită și păstârnac, la care sconcsul se repezi imediat.

În timp ce era ocupat să devoreze mâncarea, Leo se duse la Catherine și îi luă fața în mâinile lui blânde. Apoi își aplecă gura până la ea, într-un sărut scurt și cald.

— Cina, sau mai întâi baia? Fu mortificată să-și audă stomacul chiorăind așa de tare, încât se auzi. Leo zâmbi: se pare că cina.

Mâncarea era formată din felii de carne de vită, piure de păstârnac și o sticlă de vin roșu tare. Catherine mănăcă hămesită, ștergând chiar farfuria cu o coajă de pâine.

Leo era un companion distractiv, spunând istorii amuzante, făcând confidențe, reumplând paharul ei cu vin. La lumina unei singure lumânări de pe masă, fața lui era de o frumusețe severă, cu genele acelea dese ce-i umbreau ochii albaștri arzători.

Catherine își dădu seama că aceasta era prima masă, pe care o împărțise vreodată singură cu el. Pe vremuri ar fi fost îngrozită de o astfel de perspectivă, știind că trebuia să fie permanent în gardă. Dar acum, în conversația lor ușoară nu se iscă nici un conflict. Ce remarcabil! Aproape ar fi dorit ca una din surorile Hathaway să fie prin apropiere, astfel încât să-i poată împărtăși descoperirea... Fratele vostru și cu mine tocmai am stat împreună la masă, fără să ne certăm!

Afară începuse să plouă, cerul întunecându-se bine, picăturile ciocnind într-o frenezie neîntreruptă, ce acoperea zgomotele făcute de oameni, de cai și de activitatea din curtea trăsurilor. Chiar cu halatul gros, pe care i-l dăduse Leo să-l îmbrace, Catherine tremura și își simțea pielea de găină, pe tot trupul.

— E timpul pentru baie, rosti Leo trăgându-i scaunul de la masă.

Întrebându-se dacă el intenționa să rămână în cameră, Catherine riscă:

— Poate ai putea să-mi oferi puțină intimitate.

— N-aș visa așa ceva, zise el. Poate că ai nevoie de asistență.

— Pot să-mi fac baie singură. Și aș prefera să nu fiu privită.

— Interesul meu e pur estetic. Am să mi te imaginez Hendrickje Bathina a lui Rembrandt, plutind pe apele inocenței.

— Așa pur ești? Întrebă ea îndoindu-se.

— O, am sufletul pur. Numai părțile mele intime mau băgat în necazuri.

Catherine nu se putu abține să nu râdă.

— Poți să rămâi în cameră, dacă te întorci cu spatele.

— De acord. Se duse lângă fereastră și rămase în picioare.

Catherine se uită la cadă anticipând o imensă plăcere. Nu crezuse că va aștepta vreodată cu atâta ardoare să facă baie. După ce și-a strâns părul în vârful capului, și-a scos halatul, cămașa și ochelarii, punându-le pe pat și privindu-l cu prudență pe Leo, care. Părea că a căpătat un mare interes pentru priveliștea oferită de curtea trăsurilor. Deschisese fereastra câțiva centimetri, lăsând să intre în cameră aerul cu miresmele ploii.

— Nu te uita, rosti ea îngrijorată.

— N-am să mă uit. Deși pur și simplu ar trebui să te lepezi de inhibiții, rosti el. Ar putea să stea? n calea producerii tentațiilor.

Ea se cufundă cu băgare de seamă în cadă.

— Aș spune că am produs destule astăzi. Oftă de ușurare, când apa îi domoli toate usturimile și durerile intime.

— Iar eu am fost încântat să-ți fiu de ajutor.

— Nu m-ai ajutat, rosti ea. Tu însuși ești tentația. Îl auzi chicotind.

Leo rămase la distanță privind ploaia, în timp ce Catherine făcea baie. După ce s-a îmbăiat și s-a șters, era așa de obosită, încât se îndoia de propria ei abilitate de a ieși din cadă. Ridicându-se pe picioarele tremurânde, căută cu privirea un prosop împăturit pe scaunul de lângă cadă.

Dar când păși afară din apă, Leo veni fuga la ea și luând un cearșaf de baie, îl așază în jurul ei. Înfășurând-o ca într-un cocon vremelnic, o ținu o clipă în brațe.

— Lasă-mă să dorm cu tine în noaptea asta, rosti el cu gura îngropată în părul ei și cu rugămintele în glas.

Catherine ridică ochii la el zeflemitoare.

— Ce ai face dacă aș refuza? Ai solicita altă cameră?

El clătină din cap.

— Aș fi îngrijorat de siguranța ta, dacă aș sta în altă cameră. Am să dorm pe jos.

— Nu, o să împărțim patul. Ea își apăsă obrazul pe pieptul lui, relaxându-se complet în îmbrățișare. Ce reconfortant e, gândi ea minunându-se. Ce calmă și sigură se simțea cu el! De ce nu a fost și înainte ușa? se întrebă ea visătoare. Dacă ai fi fost cum ești acum, nu m-aș fi certat cu tine niciodată, pentru nimic.

— Am încercat să fiu drăguț cu tine, o dată sau de două ori. N-am mers.

— Ai încercat? N-am observat. Pielea ei deja roz de ia baie, deveni și mai îmbujorată. Eram suspicioasă. Bănuitoare. Și tu... erai cel de care îmi era Irică.

Brațele lui Leo o strânseseră și mai tare admițând. Se uită la ea cu o privire gânditoare, ca și cum descifra ceva în minte, oferind o nouă interpretare.

— Hai să facem o înțelegere, Marks. De acum înainte, în loc de a gândi unul despre altul ce e mai mu, vom încerca să ne dăm seama de ce este mai bun. De acord?

Catherine dădu din cap, ținută locul de gentilețea lui. Într-un fel aceste câteva propoziții simple păreau să producă între ei o schimbare, mai mare decât tot ce se petrecuse înainte.

Leo îi dădu drumul cu grijă. Ea se îndreptă spre pat, în timp ce el se îmbăia stângaci în cada ce de-abia putea cuprinde un bărbat de dimensiunile lui. Ea stătea întinsă și-l privea somnoroasă, căldura trupului ei strângându-se încet între cearșafurile patului curat și uscat. Și în ciuda tuturor problemelor ce o așteptau, căzu într-un somn adânc.

În visurile ei, se întorcea la ziua în care împlinea cincisprezece ani. Nu mai stătea cu părinții de cinci ani, trăind împreună cu bunica și mătușa Althea. Între timp, mama ei murise. Nu știuse niciodată exact, când a avut loc evenimentul, fiind informată cu mult după ce s-a petrecut. La un moment dat, o întrebase pe Althea dacă ar putea să o viziteze pe mama suferindă și Althea îi răspunsese că a murit deja.

Cu toate că știa că mama ei suferea de o boala incurabilă și că nu erau speranțe, noutatea o șocă. Catherine începuse să plângă, dar Althea a devenit nerăbdătoare și a rezeptit-o:

— Nu folosește la nimic să plângi. S-a întâmplat cu mult înaintea și e în pământ de la începutul verii. Ceea ce a lăsat-o pe Catherine cu sentimentul uimitor că întârziase, că nu se potrivit în timp, ca un spectator care a aplaudat într-un moment greșit. Nu putea să se întristeze cum trebuia, pentru că ratase ocazia propice pentru a jeli.

Locuiau într-o casă mică din Marylebone, o locuință sărăcăcioasă dar respectabilă, situată între cabinetul unui chirurg dentar, cu o replică a unui set de dinți ce atârna de firma lui, și o bibliotecă susținută cu fonduri private. Biblioteca era proprietatea bunicii ei, care o conducea, mergând în fiecare zi la lucru.

Fuse cel mai ispititor loc din lume, această clădire mult frecventată, cu colecția ei de cărți tainică și vastă. Catherine privea acel loc de la fereastră, imaginându-și ce minunat ar fi fost să rătăcească prin camerele pline de volume vechi. Fără îndoială aerul mirosea a pergament, a piele și a praf de cărți, parfum literar ce umplea camerele tăcute, l-a spus Altheei că ar vrea să lucreze acolo cândva, declarație ce stârnise la mătușa ei un zâmbet ciudat și promisiunea că, fără îndoială, așa va face.

Totuși, în ciuda firmei ce îi proclama clar scopul, de librărie pentru folosința domnilor distinși, încet-încet Catherine realizează că era ceva rău în legătură cu locul acela. Nimeni nu pleca niciodată cu o carte în mână.

De câte ori menționa această ciudățenie, Althea și bunica ei deveneau irascibile, aceeași reacție pe care o arătaseră și când a întrebat dacă tatăl ei se va întoarce vreodată la ea.

La aniversarea ei de cincisprezece ani, i s-au făcut cadou două rochii noi. Una era albastră și una albă, cu fustele lungi ce ajungeau până la podea și talii ce se potriveau propriei ei talii naturale, în loc să aibă lungimea potrivită pentru un copil. De acum, i a spus mătușa Althea, își va ridica părul și se va purta ca o femeie. Nu mai era un copil. Catherine primise această promovare cu mândrie și neliniște, întrebându-se ce s-ar aștepta acum de la ea, acum că devenise femeie.

Althea începu să explice, fața ei lungă și netedă arătând mai dură ca de obicei și neputând să întâlnească privirea Catherinei. Stabilimentul de alături, așa cum suspectase ea, nu era o bibliotecă de

împrumutat cărți. Era o casă de toleranță, pentru care ea lucra de la vârsta de doisprezece ani. Era o ocupație destul de ușoară, o asigură ea... să-l lași pe băbat să facă tot ce-i place, să te gândești în altă parte și să-i iei banii. Nu conta ce dorințe are, sau cum îți folosește trupul, exista doar un disconfort relativ mic, atâta timp cât nu opuneai rezistență.

— Nu vreau să fac asta, spusese Catherine devenind cenușie, când realizează de ce i se dădeau aceste sfaturi.

Althea ridicase din sprâncenele pensate.

— Pentru ce altceva crezi că te-ai potrivi?

— Orice, nu asta.

— Fată încăpățânată, știi ce mult am cheltuit cu întreținerea ta? Ai vreo idee ce sacrificiu am făcut sa te luăm la noi? Desigur nu - tu crezi că ți se cuve neau toate. Acum însă e timpul să plătești. Nu ți se va cere să faci nimic altceva decât am făcut eu. Îți închipui că ești mai bună decât mine?

— Nu, rosti Catherine, lacrimi de rușine alunecându-i din ochi. Dar nu sunt prostituată.

— Fiecare din noi e născută pentru asta, draga mea. Vocea Altheei era calmă, chiar amabilă. Unii oameni sunt născuți privilegiați, unii sunt binecuvântați cu talente artistice sau inteligență nativă. Tu, din păcate, ești de nivel mediu în toate privințele... Inteligență medie, deșteptăciune medie și nici un talent deosebit. Totuși, ai moștenit frumusețe și o natură de târfă. Deci, știm care e obiectivul tău, nu-i așa?

Catherine tresări. Încercă să pară că se stăpânește, dar vocea îi tremura.

— Fiind de nivel mediu în cele mai multe privințe, nu înseamnă că am aptitudini de prostituată.

— Te amăgești singură, copilă. Ești produsul a două familii de femei necinstite. Mama ta a fost incapabilă să fie credincioasă cuiva. Bărbații o găseau irezistibilă și ea n-a rezistat niciodată să nu se facă dorită. Iar din partea noastră... străbunica ta era proxenetă și și-a inițiat fiica în această afacere. Apoi a fost rândul meu și acum e al tău. Din toate fetele care lucrează pentru noi, tu vei fi cea mai norocoasă. Nu vei fi dată niciunui bărbat de pe stradă. Vei fi steaua micii noastre afaceri. Câte un bărbat o dată, pentru o perioadă negociabilă. Vei rezista mult mai mult în felul acesta.

Nu conta cum ar fi rezistat Catherine, dar în curând se trezi vândută lui Guy, lord Latimer. Pentru ea era tot atât de străin ca toți ceilalți bărbați, cu respirația lui acră, fața neplăcută și mâinile ce se înșiruiau după ea, încercând să o sărute, băgându-le cu lorța în deschizăturile hainelor ei, trăgând de ea ca un paznic de vânzătoare ce jumulea o găscă moartă. Lra amuzat de împotrivirea ei și îi mârâia în

ureche ce intenționa să-i facă și că-i fusese vândută lui, vândută tuturor bărbaților.

— N-am să te rănesc... dacă n-ai să te împotrivești... îi spusese Latimer, apucând-o de mâini și forțând-o să și le pună între picioarele lui. Are să-ți placă. Micul tău iubit știe ce și cum. Am să-ți arăt...

— Nu, nu mă atinge, nu... Se trezi suspinând, strânsă nemilos la un piept dur. Nu...

— Cat. Eu sunt. Șșșșt, eu sunt. O mână caldă se mișca pe spatele ei.

Rămase nemișcată, cu obrazul umed apăsător pe blănita moale de păr. Vocea lui era profundă și familiară.

— My lord?

— Da. A fost doar un coșmar. A trecut. Lasă-mă să te țin în brațe. Capul ei pulsa. Se simțea zguduită, bolnavă și rece ca gheața de rușine. Leo o legăna la pieptul lui. Când simți cum tremura, o mângâie pe păr de mai multe ori. Despre ce ai visat? Ea clătină din cap scoțând un sunet tremurat. Era în legătură cu Latimer, nu-i așa?

După o lungă ezitare, își drese glasul și răspunse:

— În parte.

El îi mângâie spatele contractat în cercuri calmante și buzele i se mutară pe obraji ei uzi.

— Ți-e frică că va veni după tine?

Ea clătină din cap.

— Ceva și mai rău.

Foarte blând, el întrebă.

— Nu poți să-mi spui?

Retrăgându-se de lângă el, Catherine se ghemul într-o minge privind în direcție opusă.

— Nu e nimic. Îmi pare rău că te-am trezit.

Leo se pile după forma ei. Ea se înfioră de sen zația de căldură de la spatele ei, de picioarele păroase îndoite sub ale ei, de brațul muscular aruncat peste ea. Toate aceste texturi, mirosuri și pulsații provenite de la el o învăluiau, respirația lui căzându-i pe ceafă. Ce creatură extraordinară e bărbatul!

Probabil era greșit că simțea o astfel de plăcere. Tot ce îi spusese Althea despre ea se pare că era adevărat. Avea înclinații de târfă, dornică de atenție masculină... era într-adevăr fiica mamei ei. Reprimase și ignorase ani întregi această latură a ei. Dar acum i se revela, tot așa de sigur ca reflectarea într-o oglindă.

— Nu vreau să fiu ca ea, șopti ea, fără să gândească.

— Cine?

— Ca mama.

Își așeză mâna pe șoldul ei.

— Fratele tău mi-a dat impresia puternică că, în mod categoric, nu ești ca ea. Făcu o pauză. În ce mod te temi că ai fi la fel?

Catherine rămase tăcută, respirația ei fluctuând, în timp ce încerca să nu dea drumul la un nou șuvoi de lacrimi. El o distrusea cu această nou descoperită tandrețe. L-ar fi preferat pe vechiul Leo, cel bat- jocos. Se pare că în fața acestuia de acum era lipsită de apărare.

El depuse un sărut pe adâncitura din spatele ure- „: hâi ei.

— Fată dragă, șopti el, să nu-mi spui că te simți vinovată că ți-a plăcut contactul sexual?

O enervă și mai mult faptul că el ajunsese la o concluzie așa corectă și atât de repede.

— Poate, puțin, rosti ea cu voce instabilă.

— Dumnezeu mare! Sunt în pat cu o puritană. Leo îi descolăci trupul înțepenit și o întinse sub el, ignorându-i protestele. Ce e greșit la o femeie, căreia îi place asta?

— Nu cred că e greșit pentru alte femei.

— Deci doar pentru tine? Vocea lui era sardonice, dar blândă. De ce?

— Pentru că sunt a patra generație dintr-o familie de prostituate. Și mătușa mea mi-a spus că am o înclinație naturală spre asta.

— Toată lumea are, iubito. E modul în care e populată omenirea.

— Nu, nu pentru asta. Pentru prostituție.

El scoase un sforăit batjocos.

— Nu există o înclinație naturală, spre a te vinde pe tine însăși.

Prostituția este impusă de o societate, care le oferă femeilor al naibii de puține opțiuni pentru a se întreține. Iar în ce te privește... n-am întâlnit niciodată o femeie mai puțin dotată pentru șa ceva. Se juca cu șuvițele părului ei, ce atârnav. Mi-e teamă că nu-ți pot urmări logica. Nu e nici un păcat să te bucuri de atingerea unui bărbat, și asta nu are nimic de a face cu prostituția. Orice ți-a spus mătușa ta a fost pură manipulare - din motive evl dente. Gura lui se lăsă pe ceafa ei, sărutând apăsat suprafeța netedă. Nu pot permite să te simți vino vată, rosti el. Mai ales când vinovăția e așa prost orientată.

Ea se smiorcăi.

— Moralitatea nu e prost orientată.

— A, iată problema! Tu ai moralitate, vinovăție și plăcere amestecate la un loc. Mâna lui ajunsese în pieptul ei, apucându-l cu tandrețe. Senzația arunca fluturași în fundul stomacului ei. Dar nu e deloc moral să negi plăcerea și nimic greșit să o dorești Ea îl simți pe piele cum zâmbeste. De ce ai tu nevoie este să accepți mai multe nopți lungi de dorințe necivilizate, cu mine. Asta va scoate toată vinovăția din tine. Și dacă asta nu funcționează, cel puțin eu voi fi fericit. Mâna lui se plimbă în jos pe trupul el, degetul mare mângâind marginea buclilor intime Abdomenul i se strânse sub palma lui. Degetele lui continuă să coboare.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te ajut în problema ta. Nu, nu-mi mulțumi, nu „nici o greutate. Gura lui zâmbreață o atinse pe a ei și se lăsă peste ea, în întuneric. Ce cuvânt folosești pentru asta, iubito?

— Pentru ce?

— Pentru locul acesta dulce... De aici.

Trupul ei tresări la mângâierea lui blândă. De abia reuși să rostească:

— Nu am un cuvânt pentru asta.

— Atunci cum te referi la ea?

— Nu mă refer.

El râse în surdină.

— Eu știu mai multe cuvinte. Dar francezii, deloc surprinzător, îl au pe cel mai drăguț. Le chat.

— Pisica? Întrebă ea uluită.

— Da, un cuvânt dublu, ce ilustrează o felină și parloa cea mai moale a unei femei. Puss. Pissy. Blana ei; ua mai dulce... nu, nu fi rușinoasă. Cere-mi să o mângâi.

Cuvintele îi opriră respirația.

— My lod, protestă slab.

— Cere-mi și așa am să fac, o îndemnă el, retrăuindu-și degetele pentru a se juca în îndoitura sentiibilă din spatele genunchiului. Ea își înghiți geamatul. Cere-mi, se auzi șoapta lui convingătoare.

— Te rog.

Leo îi sărută coapsa, cu gura moale și fierbinte, (opii bărbii lui frecând excitant pielea gingașă.

— Te rog, ce?

Om afurisit! Ea scânci și-și acoperi fața cu mâinile, cu toate că erau în întuneric total. Vocea ei era înăbușită de ecranul degetelor lui.

— Te rog, mângâie-mă acolo.

Atingerea lui fu așa de ușoară, că la început do-abia putu să simtă vârful degetelor ce se mișcau, ticărmănau.

— Așa?

— Da, o da... Șoldurile ei se ridicată, pretinzând și mai mult. El se jucă cu degetele în pliurile sexului ei, masându-le delicat, urmând moliciunea dinăuntru. Mângâierile iscusite făcură trupul ei să tremure pregătit.

— Ce altceva mai trebuie să fac? șopti Leo lăsându-se mai jos, în întuneric. Îi simți răsuflarea pe ea, fierbințele pe umezeală, o explozie moale intermitentă. Șoldurile ei se arcuiră și se încordară fără să vrea.

— Să faci dragoste cu mine.

Răspunsul lui sună amabil și plin de regrete.

— Nu, nu ești suficient de stârnită.

— Leo, șușoti ea.

— În loc de asta, să te sărut? Aici? Vârful degetului lui se roti.

Ochii Catherinei se măriră în beznă. Buimăcită și acut ațâțată de sugestie, își umezi buzele uscate.

— Nu. Nu știu. Se crispă simțindu-i respirația pe ea și degetele care o țineau desfăcută, cu blândețe. Da.

— Cere-mi frumos. Cere-mi să...

— O, nu pot.

Degetele chinuitoare o părăsiră.

— Atunci, să mergem la culcare.

Ea își prinse capul în mâini.

— Nu.

El fu nemilos.

— Știi cum trebuie să-mi ceri.

Dar ea nu putea.

Silabele rușinoase o înțepau în gât și nu putea decât să geamă de frustrare.

Iar Leo, monstrul nemilos, își înăbuși între coapsele ei un hohot de satisfacție.

— Sunt așa încântată, că găsești ceva amuzant în asta, rosti ea furioasă.

— Găsesc, o asigură el cu vocea răgușită de râs. O, Marks, sunt așa de multe de parcurs împreună cu tine.

— Nu te mai obosi, îl repezi ea încercând să se dea la o parte, dar el îi imobiliză picioarele, reținându așa cu ușurință.

— Nu e nevoie să te încăpățânezi, o convinse el. I) a-ți drumul. Spune-o. Pentru mine.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Ea înghiți și se lortă să spună:

— Sărută-mă.

— Unde?

— Acolo jos, reuși ea cu voce tremurătoare. Pe pussy a mea. Te rog.

Leo pur și simplu torcea aprobând.

— Ce față neascultătoare ești. Se aplecă și începu să scormonească cu nasul în moliciunea umedă, după care ea îi simi gura acoperind partea cea mai sensibilă a ei într-un sărut ud, deschis, și astfel omenirea luă foc. Asta e ce ai vrut? îl auzi ea întrebând-o.

— Mai mult, mai mult, țipă ea gâfâind.

Limba lui înainta în ea cu mișcări fluide, savuroase. Trupul ei se încordă, când el începu să tragă și sa smucească, încât plăcerea voluptoasă i se răspândi în tot trupul. Era scăldată în senzații umede, docare alunecare a limbii lui provocându-i o și mai mare plăcere. Mâinile lui îi cuprinseră dosul, făcând din șoldurile ei un receptacul, mișcând-o pentru a-i întâlni gura. Ea se convulsionă în cutremurări lipsite de experiență, țipând și cu nevădit dansând de fierbințeala violentă. Gura lui zăbovea blând, ca și cum mi voia să se mai oprească.

Pentru o clipă ar-/atoare, simți cum limba lui o pătrunde smulgându-i ultimele spasme.

În curând îngheță, când aerul înmiresmat de ploaie, ce pătrundea prin fereastra parțial deschisă, îl străbătu pielea. Îi trecu prin minte că Leo își satis făcuse propriile nevoi și se apropie de el într-o con fuzie epuizată. Dar el o așeză în încheietura brațului și trase cuvertara peste amândoi. Saturată și sures citată, fu incapabilă să rămână trează.

— Dormi, îl auzi susurând. Și dacă mai ai coș maruri... am să le alung cu sărutările mele.

CAPITOLUL 20

Noaptea ploioasă se transformă într-o dimineață umedă și verde. Leo se trezi la zgomotul din curtea trasurilor, însuflețit de larma și tropăitul cailor. Un bocănit înăbușit de pași avansa de-a lungul holului, când oamenii își părăseau camerele și se duceau în cârciumă să mănânce.

Pentru Leo, partea plăcută a unei întâlniri romantice erau întotdeauna momentele de anticipare, ce precedau amorul. Partea mai puțin plăcută era dimineața de după, când primul lui gând la sculare era să plece cât mai repede, fără să ofenseze pe nimeni.

Totuși, dimineața aceasta era diferită de oricare uita. Deschisese ochii pentru a descoperi că se afla în pat cu Catherine Marks și că nu exista nicăieri pe lume alt loc unde ar fi dorit să fie. Ea încă dormea profund, pe o parte, cu mâna cu palma în sus. Degetele ei erau curbate ca petelele unei orhidee. Era frumoasă dimineața, lungită în pat, relaxată și îmbu- |orată de somn.

Privirea lui fascinată se plimbă peste ea. Nu avusese niciodată atât de multă încredere în nici o femeie, dar știa că secretele lui erau în siguranță la ea.

Și ale ei la el. Se potriveau de minune. Indiferent ce se întâmpla acum, zilele lor de bătaie trecuseră. Știa prea multe unul despre altul.

Din păcate, problema logodnei nu era rezolvată defel. Leo știa că ea nu era la fel de convinsă de realitatea potrivirii lor, cum era el. Mai mult, Harry Rutledge va trebui să-și spună și el părerea, deși lui Leo arareori îi plăceau opiniile lui. Era chiar posibil ca Harry să o încurajeze în proiectul ei de a călători pe continent.

O încruntare se ivi între sprâncenele lui Leo, când cântări cum trecuse ea prin viață, virtual neprotejată până acum. Cum putea o femeie, care merita afecțiune, să primească atât de puțină? Voia să-i ofere tot ce îi lipsise. Problema era să o convingă pe ea să-i dea voie.

Fața Catherinei era plină de pace, cu buzele ușor întredeschise. Ghemuită în lenjeria de pat albă, zâ rându-se doar puțin din umărul ei roz, cu părul auriu răspândit peste tot, arăta ca o bomboană așezată între vârtejurile de frișcă.

La picioarele patului se simți o mișcare, când Dodger se săltă pe colțul somierei și se târî pe lângă Catherine. Ea se mișcă alene, căscă și scotoci după el, ca să-l mângâie. Sconcsul se încolăci lângă șoldul ei și închise ochii.

Catherine se trezi încet, cu trupul lungindu-i-se într-o întindere tremurătoare. Pleoapele i se ridicară. Se uită la Leo consternată, evident întrebându-se de ce trebuia el să fie acolo, cu ea. Era o privire de o inocență dezarmantă, cu ochii aceia frumoși cenușii ca marea contemplându-l, în timp ce mintea ei se aduna. Ezitantă, își puse o mână rece pe obrazul lui, pipăind țepii bărbii ce crescuseră peste noapte. Vocea ei era joasă și interogativă.

— Ești la fel de țepos ca ariciul lui Beatrix. Leo îi sărută palma. Catherine se cuibări lângă el precaută. Respirația ei agita părul de pe pieptul lui, când întrebă: astăzi te duci la Londra?

— Da.

Rămase tăcută pentru o clipă.

— Tot mai vrei să te însori cu mine? întrebă apoi brusc.

El îi reținu mâna în ale lui.

— Intenționez să insist asupra acestei probleme.

Fața ei era ușor întoarsă, astfel că el nu putu să o vadă.

— Dar... eu nu sunt ca Laura.

Într-un fel, pe Leo îl uimi comentariul.

— Nu, rosti cinstit. Laura fusese produsul unei lamalii iubitoare, al unei vieți idilice dintr-un sătuc. Nu știa nimic despre frica și durerea ce afectaseră copilăria Catherinei. Nu semeni cu Laura, mai mult decât semăn eu cu băiatul care eram atunci, continuă el. E relevant?

— Poate că-ți va fi mai bine cu cineva ca ea. Cineva pe care... Se opri.

Leo se întoarse și se sprijini într-un cot, privind în ochii aceia miopi albaștri-cenușii.

— Cineva pe care să-l iubesc? Termină el în locul ei și o privi cum se încrunta și își mușca nesigură buza inferioară. Ar fi vrut să muște el cu blândețe și să sugă gura aceea mică și perfectă, ca pe o prună proaspătă. În loc de aceasta, își plimbă cu blândețe vârful unui deget pe marginea buzei ei inferioare.

Ți-am spus și înainte, eu iubesc ca un nebun, rosti el. Exagerat, gelos, posesiv... Sunt absolut de netolerat.

Își lăasă încheieturile degetelor să alunece peste bărbie și de-a lungul părții din față a gâtului, unde simți zvâcnirile rapide ale inimii ei și mișcarea gâtului înghițind. Ne fiind străin de semnele excitației feminine, își alunecă palma peste partea din față a trupu lui ei, atingând ușor bobocul dur al sfârcului, curba coastelor.

— Dacă te-aș iubi, Cat, aș vrea să te am la micul dejun, la prânz și la cină. Nu vei avea niciodată pace.

— Aș stabili niște limite. Și te-aș face să le respecți. Inspiră cu putere când trase cearșaful de pe ea. Ai nevoie de o mână forte, asta e tot.

Plictisit că a fost deranjat, Dodger alunecă din pat indignat și intră în geanta de voiaj a Catherinei.

Leo amușină curba caldă a sânului ei și îi atinse sfârcul cu limba.

— Poate că ai dreptate, rosti el apucând-o de mână și îndrumând-o în jos, spre carnea lui deja întărită.

— Eu... n-am vrut să spun...

— Da, știu. Dar eu sunt o persoană teribil de hotărata. El îi arătă cum să-l apuce și să-l strângă, ghidând-o în felul în care îi plăcea lui să fie mângâiat. Stăteau întinși împreună în patul cald, amândoi respirând repede, în timp ce-l explora cu degete delicate și palide. De câte ori nu avusese Leo fantezii, în legătură cu acest moment, cu Marks năzuroasă și rușinoasă, goală în pat alături de el! Era extraordinar!

Mâna ei se strânse pe lungimea lui țeapănă și presiunea delicioasă aproape îl scoase din minți.

— Dumnezeule... nu, nu, așteaptă... îi dădu mâna la o parte cu un hohot găfâit.

— Am făcut ceva rău? întrebă Catherine îngrijorată.

— Nu, deloc, iubito. Dar oricine ar spera să dureze mai mult de cinci minute, în special înainte ca doamna Kâ fie satisfăcută. Ajunse la sânii ei, frământându-i gentil. Ce frumoasă ești! Ridică-te mai sus și lasă-mă să-ți sărut sânii. Când ea ezită, el își închise degetul mare și arătătorul peste sfârc strângându-l în joacă.

Ea se răsuci surprinsă.

— E prea tare? întrebă Leo plin de remușcări privându-i insistent fața. Atunci fă ce ți-am cerut, și am să-l potolesc. Nu rată clipitul ei rapid, sau ritmul schimbat al respirației ei. Întinzându-se, își purtă mâinile încet peste curbele delicate ale trupului ei, aflând mai multe despre ea, pe măsură ce treceau secunde.

— Ești de nesuportat, rosti ea șovăitoare. Dar se supuse apăsării încurajatoare a palmelor lui și se ridică încet spre el. Era ușoară și suplă, cu pielea mătăsoasă, cu coama blondă a buclilor ondulându-se pe pieptul lui.

Vârfurile sânilor ei erau deja puternic întărite, când Leo le luă în gură. Se jucă cu ea, trecându-și limba peste bobocii oferți, savurând sunetele neajutorate ce ieșeau din gâtul ei.

— Sărută-mă, rosti el punându-și o mână după ceafa ei și trăgându-i gura spre el. Și odihnește-ți șoldurile pe mine.

— Încetează să mai dai ordine, protestă ea fără suflare.

Dintr-un impuls, Leo se hotărî să o provoace. Lăsă un zâmbet arogant să i se aștearnă pe buze.

— Aici în pat, eu sunt stăpânul. Voi da ordine și tu le vei urma, fără să pui întrebări. Făcu deliberat o pauză, ridicând sprâncenele. Ai înțeles?

Catherine înlemni. Leo nu se bucurase niciodată de nimic așa de mult, ca de vederea ei luptând între jignire și excitație. Simți cum se ridică fierbințeala în ea, bătaia excitată a pulsului. Ea inspiră agitată, în timp ce pe brațe i se făcuse piele de găină. Apoi trupul ei păru că-și pierde tensiunea, membrele ei înmuindu-se.

— Da, șopti în final, incapabilă să-i întâlnească privirea.

Bătăile inimii lui Leo se întetiră.

— Ce fată bună! rosti el cu voce groasă. Acum desfă-ți coapsele să te pot simți pe mine.

Încet-încet, unghiul picioarelor ei se lărgi.

Arăta uluită, ușor pierdută, cu privirea întoarsă în interior, ca pentru a-și contempla propriile reacții. El voia să o desăvârșească dincolo de orice imaginație, să-i descopere și să-i satisfacă orice nevoie.

— Pune-ți mâna sub sân, rosti el, și adu-l la gura mea.

Ea se sprijini de el pentru a se supune, tremurând. Și atunci, el fu cel care se pierdu, absorbit violent de moliciunea ei dulce. Își pierdu orice sensibilitate, în afară de instinct, în afară de intenția primitivă de a pretinde, a cuceri, a poseda.

O făcu să îngenunchieze peste el și se îndreptă spre umezeala otrăvitoare, cu parfum de sare, de la intrarea tandră în trupului ei. Cercetând-o cu limba, o pipăi și o linse, până când simți mușchii lungi și fini ai coapselor încordându-se ritmic.

Cu un murmur răgușit, Leo o dădu la o parte și o ajută să-i încălece șoldurile. Se potrivii apoi în despicătura moale și o apucă de mijloc, pentru a o retine acolo. Ea se înfioră, când înțelegese ce voia el.

— Încet, murmură el și o îndrumă în el. Până jos. De abia reuși să-și înăbușe geamătul agonizant, când o simți apucându-l cu carnea ei umflată, acționând pentru a-l trage înăuntru. Niciodată nu se simțise așa de bine. O, bunule Isus... ia-o pe toată.

— Nu pot. Se opri și rămase liniștită părând nemulțumită.

Era de neconceput că Leo putea să găsească un motiv de amuzament în momentul acela, când trupul lui era torturat de dorință. Dar ea era așa adorabil de stângace călare pe el! Într-un fel, reușind să-și reprime un hohot, Leo își puse mâinile tremurânde pe ea, aranjând-o și mângâind-o.

— Ba poți, rosti aspru. Pune-ți mâinile pe umerii mei și împingeți înainte trupușorul tău dulce.

— E prea mult.

— Nu e.

— Ba e.

— Eu sunt cel experimentat. Tu ești doar novice, îți amintești

— Asta nu schimbă faptul că tu ești prea... oh!

Într-un fel, în mijlocul dezbaterii lor, ei se apăsă în sus pe ultima distanță crucială și trupurile lor alunecară unul în altul în întregime.

— Oh! Murmură ea din nou, cu ochii pe jumătate închiși și un nou colorit așternut peste ea.

Leo își simți apogeul exploziv ridicându-se din el, pretinzând doar o vagă stimulare, pentru a atinge momentul irezistibil. Trupul Catherinei se strângea în jurul lui, într-un ritm voluptos, ce amenința să-l înnebunească. Ea se mișcă puțin, frecarea blândă făcându-i pe amândoi să se cutremure.

— Cat, așteaptă, șopti el printre buzele uscate.

— Nu pot, nu pot... Ea se mișcă din nou și el se încordă ca torturat.

— Stai liniștită.

— Încerc. Dar începuse să se balanseze instinctiv peste el, care gemu și preluă ritmul, privindu-i buzele despărțite de gâfâieli de plăcere, când își simți spasmele, senzațiile, năvălind prea puternic pentru a ie rezista.

Cu un efort herculean, Leo se retrase din ea și își împrăștie plăcerea pe cearșafuri, în timp ce respirația lui șuiera printre dinții încleștați. Fiecare mușchi țipa, protestând că a fost lipsit de căldura luxuriantă care îl îngrădise. Gâfâind, clipind în dușul de scânteii, Leo o simți pe Catherine ghemuindu-se peste el.

Una din mâinile ei ajunse pe pieptul lui, apăsându-i inima bubuitoare. Apoi își presă buzele pe umărul lui.

— Nu am vrut să te oprești, șopti ea.

— Nici eu. El o înconjură cu brațele și zâmbi mâhnit în părul ei. Dar asta e problema cu coitus interruptus. Cineva trebuie întotdeauna să coboare în stație, înainte de destinația finală.

CAPITOLUL 21

Leo o ceru în căsătorie pe Catherine încă de două ori, în drumul spre Londra. Ea refuză de ambele dăți, hotărâtă să acționeze într-o manieră rațională și să discute situația mai întâi cu fratele ei. Când Leo sublinie că plecarea intempestivă din Casa Ramsay la miezul nopții, cu greu putea fi caracterizată ca un comportament rațional, ea fu de acord că probabil nar fi trebuit să acționeze așa de impetuos.

— Cu toate că nu-mi place să admit, i se adresă ea lui Leo, când trăsura lor rula de-a lungul șoselei, nu am fost în deplinătatea facultăților mele mintale, de la bal. A fost un șoc să-l văd pe lord Latimer, așa pe neașteptate. Și când și-a pus mâinile pe mine, m-am simțit revenind la copilul speriat de demult și tot ce puteam să gândesc era să fug. Făcu o pauză reflectând. Dar am găsit reconfortare, știind că îl aveam pe Harry, la care să fug.

— De asemenea, mă aveai și pe mine, rosti liniștit Leo.

Ea se uită la el minunându-se.

— Nu știam asta.
Privirea lui o susținu pe a ei.
— Acuma o știi.

Lasă-mă să fiu fratele tău mai mare, îi spusese Harry Catherinei la ulima lor întâlnire din Hampshire, făcând-o să înțeleagă că voia să încerce acel fel de relație familială, de care nu fuseseră în stare înainte. Cu neliniște, Catherine reflectă că era gata să testeze declarația lui, mult mai curând decât se așteptase vreunul dintre ei. Erau încă practic niște străini.

Dar Harry se schimbase mult, în timpul scurt de la căsătoria lui cu Poppy. Acum era mult mai amabil și mai cald și în mod cert dornic să se gândească la Catherine, ca la ceva mai mult decât o soră vitregă incomodă, care nu aparținea nimănui.

La sosirea la hotelul Rutledge, Leo și Catherine fură îndrumați spre un somptuos apartament privat, unde locuiau Harry și Poppy.

Dintre toți cei ce aparțineau familiei Hathaway, Poppy era cea cu care Catherine se simțise întotdeauna cel mai bine. Poppy era o tânără caldă și vorbăreată, căreia îi plăceau ordinea și rutina. Avea o natură luminoasă și acceptabilă, oferind echilibrul necesar vieții intense a lui Harry.

— Catherine, exclamă ea îmbrățișând-o, apoi dându-se înapoi pentru. A se uita la ea îngrijorată. De ce te afli aici? E ceva în neregulă? Toată lumea e bine?

— Familia ta e foarte bine, rosti Catherine grăbită. Dar a apărut... o situație. A trebuit să plec. Gâtul i se strânse.

Poppy se uită la Leo încruntată.

— Ai făcut tu ceva?

— De ce întrebă asta?

— Pentru că dacă există un necaz de vreun fel, de obicei tu ești implicat.

— Adevărat. Dar de data aceasta nu eu sunt problema, eu sunt soluția.

Harry venea spre ei, cu ochii verzi îngustați.

— Dacă tu ești soluția, Ramsay, sunt îngrozit să aud care e problema. Îi aruncă lui Cat o privire alertă și o surprinse apucând-o și trăgând-o la el, într-o îmbrățișare protectoare. Ce e, Cat? întrebă el la urechea ei. Ce s-a întâmplat?

— O, Harry, se bâlbâi ea. Lord Latimer a venit la balul de la Casa Ramsay.

El înțelese totul, din această singură propoziție.

— Am să am grijă de asta, rosti fără să ezite. Am să am grijă de tine.

Catherine închise ochii și lăsă să-i scape un suspin ușor.

— Harry, nu știu ce să fac.

— Ai avut dreptate să vii la mine. Vom rezolva totul împreună. Harry își înalță capul și-l privi pe Leo. Probabil că ți-a povestit Cat de Latimer.

Leo arăta crunt.

— Crede-mă, dacă aș fi știut dinainte ceva despre situația aceasta, nu s-ar fi apropiat niciodată de ea.

Harry o ținu pe Catherine în îndoitura brațului său, când se întoarse complet spre Leo.

— În primul rând, de ce a fost invitat ticălosul ăla în Casa Ramsay?

— A fost invitată familia lui ca o amabilitate din partea noastră, conform poziției lor sociale în Hampshire. Și în locul lor, a venit el. După ce a încercat să i se impună lui Marks cu forța, l-am dat afară din casă. N-o să se mai întoarcă.

Ochii lui Harry străluciră periculos.

— Am să spun o vorbă la urechea potrivită. Până mâine seară, va dori mai bine să fi murit.

Catherine simți în stomac o tresărire nervoasă. Harry era o persoană cu mare influență. Datorită legăturilor sale hoteliere, avea acces la foarte multe informații extrem de confidentiale și valoroase. Ceea ce avea Harry în cap, probabil că ar fi putut să fie folosit pentru a isca un război, a doborî regate, a distruge familii și a demonta sistemul financiar britanic.

— Nu, Harry, rosti Poppy. Dacă plănuiești să-l măcelărești sau să-l schilodești pe lordul Latimer, va trebui să te gândești la altceva.

— Îmi place planul lui Harry, rosti Leo.

— Este de discutat, îl informă Poppy. Vino, să ne așezăm și să dezbatem niște alternative rezonabile. Se uită la Catherine. Tu trebuie să fii flămândă, după călătoria aceasta așa de lungă. Am să sun să ne aducă ceaiul și sandviciuri.

— Pentru mine nimic, mulțumesc, rosti Catherine. Nu sunt...

— Da, vrea niște sandviciuri, o întrerupse Leo. A mâncat doar pâine și ceai la micul dejun.

— Nu mi-e foame, protestă Catherine. El răspunse la privirea ei supărată, cu una implacabilă.

Era o experiență nouă, să existe cineva care să aibă grijă de amănuntele lumești ale bunăstării ei și să descopere că a observat ce mâncase la micul dejun. Își examinează senzația, o gustă și o găsi ciudat de atrăgătoare, chiar dacă era împotriva ideii de a i se spune ce să facă. Mica intervenție fu asemănătoare cu o mie de situații desfășurate între Cam și Amelia, sau Merripen și Win, cu felul în care câteodată luceau caz unul de altul. Cu grija pentru celălalt.

După ce a comandat ceaiul, Poppy s-a întors în salonul privat. Stând. Lângă Catherine, pe canapeaua acoperită cu catifea, Poppy zise:

— Spune-ne ce s-a întâmplat, draga mea. Te-a contactat lordul Latimer mai devreme, în seara aceea?

— Nu, o vreme balul s-a desfășurat bine... Catherine relatează evenimentele serii într-o manieră realistă ținându-și mâinile încleștate în poală. Problema este, continuă ea, că nu a contat cât am încercat să-l facem să tacă pe lordul Laimer în privința trecutului, el tot îl va face public. Se apropie un scandal și nimic nu-l va opri. Cel mai bun mod de a arunca apă peste flăcări este ca eu să dispar din nou.

— Un nou nume, o nouă identitate? Întrebă Harry și scutură din cap. Nu poți să fugi tot timpul, Cat. De această dată, vom face față situației - împreună - așa cum ar fi trebuit să facem și cu ani în urmă. Își masă baza nasului, derulând în minte diverse opțiuni. Voi începe făcându-te cunoscută public drept sora mea.

Catherine se simți devenind cenușie. Oamenii vor fi de o curiozitate bolnavă, când vor afla că misteriosul Harry Rutledge avea o soră de mult dispărută. Era cu desăvârșire convinsă că nu va putea să suporte privirile iscoditoare și întrebările.

— Oamenii mă vor recunoaște ca fiind guvernări ta familiei Hathaway, rosti ea cu voce înăbușită. So vor întreba de ce sora unui hotelier bogat a acceptat o astfel de slujbă.

— Să facă ce vor vrea, rosti Harry.

— Nu se va reflecta bine asupra ta.

Leo rosti sec:

— Cu asociații fratelui tu, Marks, el e obișnuit cu zvonurile nefavorabile.

Felul familiar în care i se adresase, determina ochii lui Harry să se îngusteze.

— Găsesc interesant, i se adresă el Catherinei, ca ai venit la Londra cu Ramsay, ca însoțitor. Când s-a hotărât ca voi doi să plecați împreună? Și la ce oră ați plecat azi noapte, penru a ajunge la Londra la prânz?

Toate culorile care părăsiseră figura Catherinei mai devreme, se întoarseră acum înapoi, cu mal multă forță:

— Eu... el... Se uită la Leo, care adoptase o expresie de interes inocent, ca și cum și el voia să-l audă explicația. Am plecat singură ieri dimineață, reuși ea să spună întorcându-și cu greu privirea, înapoi la Harry.

Acesta se aplecă înainte încruntat.

— Teri dimineață? Unde ai petrecut noaptea?

Ea își ridică bărbia și încercă să sune pragmatic:

— La un han.

— Ai idee ce periculoase sunt aceste locuri pentru o femeie singură? Ți-ai ieșit din minți? Când mă gândesc ce ar fi putut să ți se întâmple...

— N-a fost singură, afirmă Leo.

Harry îl privi neîncrezător.

Apoi se așternu una din acele tăceri, mult mai olocvente decât cuvintele. Cineva aproape că ar fi putut să vadă creierul lui Harry lucrând, ca mecanismele elaborate pe care îi plăcea să le construiască iu timpul lui liber. Cineva de asemenea ar fi putut să vadă momentul în care ajunsese la o concluzie corectă și foarte neplăcută.

Harry îi vobi lui Leo cu un ton care o îngheță pe Catherine până la os.

— Nici chiar tu nu puteai să profiți de o femeie îngrozită și vulnerabilă, care tocmai suferise o schimbare.

— N-ai dat niciodată un ban pe ea, răspunse Leo. De ce trebuie să începi acum?

Harry se ridică în picioare cu pumnii strânși.

— O, dragul meu, murmură Poppy. Harry...

— Ai împărțit camera cu ea? îl înrebă Harry pe Leo. Patul?

— Asta nu e afurisita ta de treabă, nu-i așa?

— Este, când e vorba de sora mea, iar tu se presupunea că o protejezi, nu că o molestezi!

— Harry, interveni Catherine, n-a...

— Arareori sunt dispus să ascult o dizertație privind moralitatea, i se adresă Leo lui Harry, și mai ales când e ținută de cineva, care știe mai puțin despre ea decât mine.

— Poppy, rosi Harry cu privirea fixată pe Leo, ca și cum avea de gând să-lucidă. Tu și Cat trebuie să părăsiți încăperea.

— De ce trebuie să plec, când eu sunt subiectul discuției? întrebă Catherine. Nu sunt copil.

— Vino, Catherine, rosti repede Poppy îndreptându-se spre ușă. Lasă-i să zbiere și să se încaiere, în felul lor bărbătesc. Tu și cu mine vom merge undeva, să discutăm inteligent despre viitorul tău.

Aceasta i se păru Catherinei o idee excelentă. O urmă pe Poppy, când ieși din cameră, în timp ce Harry și Leo continuau să se uite fix unul la altul.

— Intenționez să mă însor cu ea, afirmă Leo.

Fața lui Harry rămase inexpressivă.

— Vă disprețuiți unul pe altul.

— Am ajuns la o înțelegere.

— Ea te-a acceptat?

— Încă nu. Vrea întâi să discute cu tine.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Pentru că am să-i spun că e cea mai proastă idee, pe care am auzit-o vreodată.

Leo ridică o sprinceană.

— Te îndoiești că aș putea să-i ofer protecție?

— Mă îndoiesc că ați putea să vă abțineți, să nu vă omorâți unul pe altul. Mă îndoiesc că ar putea fi vreodată fericită în circumstanțe așa ușurate. Mă îndoiesc... nu, n-am să-mi bat capul să-mi înșir toate

grijile, ar lua prea al dracului de mult timp. Ochii lui Harry erau reci ca gheața. Răspunsul e nu, Ramsay. Am să fac tot ce e necesar pentru a avea grijă de Cat. Tu poți să te întorci în Hampshire.

— Mi-e teamă că nu va fi prea ușor să scapi de mine, afirmă Leo. Poate că n-ai observat că nu ți-am cerut permisiunea. Nu e de ales. S-au făcut unele lucruri care nu pot fi desfăcute. Înțelegi?

Văzu din expresia lui Harry că doar o stăpânire de sine fragilă se afla între el și o anumită moarte.

— Ai sedus-o intenționat, reuși Harry să spună.

— Ai fi mai fericit, dacă aș declara că a fost un accident?

— Singurul lucru care m-ar face fericit este să agăț de tine niște pietre și să te arunc în Tamisa.

— Înțeleg. Chiar simpatizez ideea. Nu-mi pot imagina cum ar fi să faci față unui bărbat care ți-a compromis sora, ce dificil e să te abții să-l ucizi pe loc. O, dar așteaptă... Leo își lovi gânditor indexul de bărbie. Pot să-mi imaginez. Deoarece am trecut și eu prin asta acum două afurite de luni.

Ochii lui Harry se îngustară.

— N-a fost același lucru. Sora ta era încă virgină, când m-am însurat cu ea.

Leo îi aruncă o privire lipsită de regrete.

— Când compromit o femeie, o fac așa cum trebuie.

— Adevărat, bolborosi Harry sărind la gâtul lui.

Căzura pe podea, rostogolindu-se și încleștându-se în luptă. Deși Harry reuși să-i izbească lui Leo capul de dușumea, covorul gros absorbi cea mai mare parte a impactului. Harry căuta să-l siringă de gât, dar Leo își feri bărbia și se eliberă. Se rostogoliră de două ori, împărțindu-și lovitură ce ținteau gâtul, rinichii, plexul solar, în felul acela de luptă ce are loc de obicei pe aleile mahalalei din East End.

— N-ai să reușești să învingi, Rutledge, gâfâi Leo când se despărțiră și se ridicară în picioare clătinându-se. Nu sunt unul dintre partenerii tăi de scrimă înțeapă-mă-grațios. Evită o dreaptă puternică și dădu propria lovitură. M-am luptat înăuntru și în afara fiecărei afurite sală de joc și cârciumă din Londra... Simulă o lovitură cu stânga, apoi urmă un rapid croșeu de dreapta, ce avu un impact satisfăcător cu maxilarul lui Harry. Și în afară de asta, locuiesc cu Merripen, care are un upercut de stânga ca lovitura de copită a unui măgar...

— Te oprești vreodată din vorbă? Harry încerca un contraatac, apoi făcu un pas înapoi, înainte ca Leo să poată să riposteze.

— Se numește comunicare. Ar trebui să încerci uneori. Exasperat, Leo își lăsă garda jos și rămase așa, fără să se apere. Mai ales cu sora ta. Ți-al bătut vreodată capul să o ascuți? La dracu, omule, a venit la Londra sperând să primească un fel de sfat sau consolare frățească și primul lucru pe care îl faci este să o dai afară din cameră.

Pumnii lui Harry coborâra. Îl țintui pe Leo cu o privire groaznică, dar când vorbi, vocea lui era grea de auto-acuzare.

— L-am lipsit ani întregi. Crezi că nu sunt conștient de tot ce ar fi trebuit să fac pentru ea și n-am făcut? Am să fac tot ce e posibil să-mi îndrept greșeala. Dar dracu să te ia, Ramsay... ultimul lucru de care avea nevoie în această situație era să i se ia inocența, când nu se putea apăra.

— Exact de aceasta a avut nevoie.

Harry clătină din cap neîncrezător.

— Să te ia dracu'! Își trecu mâna prin părul negru și scoase un râs sugrumat caracteristic. Urăsc să. Mă cert cu un Hathaway. Toți roștiți câte ceva nebunesc, ca și cum ar fi perfect logic. E prea devreme pentru un coniac?

— Deloc. Mă simt mult prea treaz, pentru această conversație.

Harry se duse la bufet și scoase două pahare.

— Cât timp torn, rosti el, poți să-mi explici de ce deflorarea de către tine a fost așa a naibii de benefică pentru sora mea.

Scoțându-și haina, Leo o puse pe spătarul scaunului și se așeză.

— Marks era izolată și singură, de atât de mult timp...

— Nu era singură, trăia alături de familia Hathaway.

— Chiar și așa, se afla la periferia familiei, cu nasul apăsător pe fereastră, ca un orfan al lui Dickens. Nume fals, haine șleampăte, păr vopsit... își ascundea identitatea de atât de multă vreme, că de abia mai știa cine e. Catherine cea reală apare doar atunci când e cu mine. Fiecare din noi ne-am străpuns apărarea. Am vorbit aceeași limbă, dacă poți să înțelegi. Leo făcu o pauză privind fluidul luminos al coniacului. Marks este o femeie contradictorie și cu cât o cunosc mai bine, cu atât mai mult contradicțiile au o logică. A petrecut prea mult în umbră. Nu contează cât de mult încearcă să se convingă pe ea însăși de contrariu, vrea să aparțină unui loc, să-i aparțină cuiva. Da, vrea un bărbat în patul ei. Pe mine îndeosebi. Luând coniacul pe care Harry i-l dădea, Leo înghiți o gură. Înfloarește alături de mine. Nu din cauză că sunt un exemplu astral de fire virtuoză, și nici nu am declarat vreodată că sunt. Dar pentru ea sunt perfect. Nu sunt intimidat de limba ei ascuțită și nu poate să mă manipuleze. Și ea știe asta.

Harry stătea alături și își bea coniacul. Îl privea pe Leo gânditor, pe de o parte încercând să-i cântărească sinceritatea, pe de alta judecând adevărul.

— Ce obții tu din acest aranjament? Întrebă calm. După câte înțeleg ai nevoie să te însori și să procreiezi un copil, destul de repede. Dacă ea nu reușește să-ți dea un fiu, familia Hathaway pierde Casa Ramsay.

— Am supraviețuit și altor lucruri, mult mai rele decât pierderea unei afurisite de case. Mă voi însura cu Marks și voi risca.

— Probabil că sondezi doar apele, rosti Harry cu fața lipsită de expresie. Încercând să afli dacă e fertilă, înainte de a te însura cu ea.

Brusc ofensat, Leo se forță să-și amintească de faptul că avea de a face cu grija legitimă a unui frate pentru sora lui.

— Nu dau o para chioară dacă e fertilă sau nu, rosti el în mod egal. Ca să-ți potolească îngrijorările, vom aștepta cât de mult va fi necesar să se declare? relevantă clauza prevederilor din cărțile domeniului feudal. O vreau fără să-mi pese de asta.

— Dar ce spui despre ce vrea Cat?

— Asta hotărăște ea. În ce-l privește pe Latimer - l-am făcut deja să înțeleagă că am pârghii de acționat împotriva lui. Le voi folosi, dacă începe să-mi facă necazuri. Dar cea mai bună protecție, pe care i-o pot oferi, este numele meu. Terminându-și coniacul, Leo puse paharul gol deoparte. Ce știi despre bunica și mătușa ei?

— Oaia bătrână a murit de mult. Mătușa, Althea Hutchins conduce acum treaba. L-am trimis pe asistentul meu Valentine să inventarieze situația și s-a întors arătând cam bolnav. Aparent, în dorința de a reînvia afacerea, doamna Hutchins a transformat-o într-un bordel de acțiune, unde furnizează orice fel de depravare. Harry își termină coniacul. Se pare că mătușa e bolnavă, cel mai probabil de o boală de lupanar netratată.

Leo se uită la el în alertă.

— L-ai spus lui Marks?

— Nu, nu m-a întrebat niciodată. Nu cred că vrea să știe.

— Îi e frică, rosti calm Leo.

— De ce?

— De ceea ce era gata să i se întâmple. De lucrurile pe care i le-a spus Althea.

— Cum ar fi?

Leo clătină din cap.

— Mi-a spus câte ceva confidențial. Zâmbi slab de evidentă plictiseală a lui Harry. Ai cunoscut-o ani de zile, Rutledge - pentru numele lui Dumnezeu despre ce vorbeai când erați împreună? Despre taxe? Despre vreme? Se ridică și-și luă haina. Scuză-mă, mă duc să îmi rezerv o cameră.

Harry se încruntă.

— Aici?

— Da, unde în altă parte?

— Ce spui de casa pe care o închiria de obicei.

— Am închis-o pe timpul verii. Dar chiar și dacă n-ar fi fost așa, tot aici aș sta. Leo zâmbi ușor. Consideră-o ca încă o ocazie, de a te familiariza cu bucuriile unei familii apropiate.

— Era o bucurie mult mai mare, când familia stătea în afurisitul ăla de Hampshire, rosti Harry, când Leo părăsea apartamentul.

CAPITOLUL 22

— Harry a avut dreptate în legătură cu ceva, i se adresă Poppy Catherinei, când se plimbau prin grădinile din spatele hotelului.

În contrast cu preferința modernă pentru aspectul romantic al grădinăritului - nestructurat, cu straturi de flori care păreau că au răsărit spontan și cărări ce șerpuiau în curbe sinuoase - grădinile Rutledge erau ordonate și mari. Garduri vii, disciplinate, formau pereți ce te ghidau printr-un aranjament îngrijit de fântâni, statui, locuri virane și straturi de flori elaborate.

— E categoric timpul, continuă Poppy, ca Harry să te recomande oamenilor ca sora lui. Iar tu să fii cunoscută cu numele tău real.

Apropo, care este?

— Catherine Wogens.

Poppy se gândi o clipă.

— Sunt sigură că, doar din cauză că întotdeauna te-am cunoscut ca domnișoara Marks,... îmi place mai mult Marks.

— Și mie. Catherine Wogens era o fată îngrozită în circumstanțe dificile. Am fost mult mai fericită ca fiind Catherine Marks.

— Fericită? întrebă amabilă Poppy. Sau mai curând mai puțin îngrozită?

Catherine zâmbi.

— Am învățat destul de multe despre fericire în ultimii ani. Am găsit pacea la școală, deși eram prea liniștită și retrasă, pentru a-mi face prieteni. Doar când am venit să lucrez pentru familia Hathaway am văzut interacțiunea de zi-cu-zi a oamenilor care se iubesc între ei. Și apoi, în ultimul an, am experimentat în sfârșit clipe de adevărată bucurie. Sentimentul că cel puțin pentru moment totul este așa cum trebuie să fie și că nu există nimic altceva ce-ți poate cere cineva.

Poppy îi aruncă o privire zâmbitoare.

— Momente ca...?

Intrară în grădina de trandafiri, plină de o întregă varietate de flori și cu aerul greu de parfumul încălzit de soare.

— Tot ce se petrecea în salon, unde familia era împreună și unde Win citea. Când mergeam la plimbare cu Beatrix. Sau ziua aceea ploioasă din Hampshire, când am organizat cu toții un picnic pe verandă. Sau... Se opri, zguduită când realizează ceea ce era gata să spună.

— Sau? o îndemnă Poppy, oprindu-se să examineze un trandafir mare și splendid, și inhalându-l parfumul. Privirea ei șireată o săgetă pe Catherine.

Era dificil să-și exprime cele mai personale gânduri, dar Catherine făcu efortul de a admite adevărul acela inconfortabil:

— După ce lordul Ramsay s-a rănit la umăr, la ruinele vechiului conac... a doua zi era în pat cu lăbră... și eu am stat cu el ore întregi. Am vorbit, în timp ce eu tricoteam, sau îi citeam din Balzac.

Poppy zâmbi.

— Trebuie că lui Leo i-a plăcut. Adoră literatura franceză.
— Mi-a vorbit despre timpul petrecut în Franța. Spunea că francezii au un talent minunat de a nu complica lucrurile.
— Da, a avut nevoie foarte mult de așa ceva. Când Leo a plecat în Franța cu Win, era o epavă. Nu l-ai li recunoscut. Nu știam pentru cine să ne temem mai mult, pentru Win cu plămâni ei slabi, sau pentru Leo, care era înclinat să se autodistrugă.

— Dar s-au întors cu bine, rosti Catherine.

— Da, amândoi au fost în sfârșit bine. Dar diferit.

— Din cauza Franței?

— De asta și de asemenea, datorită bătăliilor prin care au trecut.

Win mi-a spus că nu progresezi fiind pe vârful muntelui, progresezi urcând.

Catherine zâmbi gândindu-se la Win, a cărei tărie de caracter plină de răbdare a purtat-o prin ani de boală.

— Asta seamănă într-adevăr cu ea, rosti. Receptivă și cu forță.

— Și Leo e așa, rosti Poppy. Doar că el este mult mai lipsit de respect.

— Și cinic, afirmă Catherine.

— Da, cinic... dar totodată vesel. Poate că e o combinație de calitate ciudată, dar e fratele meu.

Zâmbetul Catherinei persistă. Existau așa de multe imagini în mintea ei despre Leo... salvând plin de răbdare un arici, care căzuse într-o gaură pentru un stâlp de la gard... lucrând la un set de planuri, pentru casa unui nou arendaș, cu fața aspră de concentrare... zăcând rănit în pat, cu ochii înourați de durere...

— Catherine, rosti Poppy ezitantă, faptul că Leo a venit la Londra cu tine... mă întreb dacă... asta e, sper... oare există o logodnă în perspectivă?

— Mi-a făcut propunerea, admise Catherine, dar eu...

— A făcut-o? Poppy o uimi îmbrățișând-o cu entuziasm. Oh, e prea frumos, să fie adevărat! Te rog spune că o să-l accepți.

— Mi-e teamă că situația nu e așa simplă, rosti tristă Catherine, trăgându-se înapoi. Există foarte multe de luat în considerare, Poppy.

Exuberanța lui Poppy se răci brusc, un rid îngrijorat apărându-i între sprâncene.

— Nu-l iubești? Dar cu timpul îl vei iubi, sunt sigură. Există așa de multe la el care merită...

— Nu e o problemă de iubire, afirmă Catherine cu o ușoară strâmbătură.

— Mariajul nu e o problemă de iubire?

— Nu, este, desigur, dar am vrut să spun că iubirea nu poate depăși anumite dificultăți.

— Deci îl iubești? Întrebă Poppy plină de speranță.

Catherine se înroși puternic.

— Există o mulțime de calități pe care le stimez la lordul Ramsay.
— Și te face fericită, așa ai spus.
— Ei bine, în acea unică zi, admit...
— A fost un moment de adevărată bucurie, după cum ai spus-o.
— Ceruri, Poppy, mă simt ca și cum aș fi interogată.
Poppy zâmbi.
— Regret, asta pentru că vreau așa de mult această unire. Pentru Leo, pentru tine și pentru familie.
Din spatele lor se auzi vocea uscată a lui Harry.
— Se pare că avem intenții contradictorii, iubito.
I omeile se întoarseră, în timp ce el se apropia.
I larry își privi soția cu căldură, dar exista la el un aer <lo preocupare. Ceaiul și sandviciurile așteaptă, losti el. Și încăierarea a lua sfârșit. Nu revenim în apartament?
— Cine a câștigat bătălia? întrebă Poppy șugubăț.
Aceasta provocă unul din rarele zâmbete ale lui I larry.
— În toiul luptei a intervenit o conversație. Ceea co, fără îndoială a fost un lucru bun, deoarece se dovedise că niciunul dintre noi nu știa cum să lupte ca un gentleman.
— Tu faci scrimă, sublinie Poppy.
I un adevărat mod de a lupta pentru gentlemani.
— Să faci scrimă nu înseamnă realmente să te hăți. Este mai mult ca șahul, cu riscul de a provoca niște răni.
— Ei bine, sunt încântată că nu v-ați rănit unul pe altul, rosti veselă Poppy, deoarece există posibilitatea să fiți în curând cumnați.
— Suntem deja cumnați.
— Atunci cumnați la puterea a doua, își strecură l'oppy brațul sub al lui.
Harry se uită la Catherine când începură să meargă.
— Nu te-ai hotărât încă, nu-i așa? Să te măriți cu I Uimsay?
— Categorie, nu, rosti ea calmă, potrivindu-și pașii cu ai lor. Mi se învârtește capul. Am nevoie de timp do gândire.
— Harry, interveni Poppy, când spui că avem intenții contradictorii, sper că nu vrei să zici că ești împotriva ideii ca Leo și Catherine să se casa torească?
— Pentru moment, răspunse el părând că-și alego cu grijă cuvintele, cred că la ordinea zilei e pru dența.
— Dar nu vrei ca ea să facă parte din familia mea? întrebă Poppy uluită. Ar avea protecția faml liei Hathaway și ar fi aproape și de influența ta.
— Da, mi-ar plăcea foarte mult. Cu excepția fap tului că aceasta ar necesita măritișul lui Cat cu Ramsay, dar eu nu sunt deloc convins că ar fi cel mai bun lucru pentru ea.
— Am crezut că-ți place de Leo, protestă Poppy.

— Îmi place. Dacă există vreun bărbat la Londra cu mai mult farmec sau inteligență, aș vrea să-l cunosc.

— Atunci cum poți să ai obiecții?

— Pentru că trecutul lui nu-l recomandă ca un sol demn de încredere. Cat a fost înșelată de multe ori în viață. Tonul lui era sobru și crunt. Se uită la Catherine. Și eu sunt unul din oamenii care te-au înșelat. Nu vreau să suferi din nou în felul acesta.

— Harry, rosti serioasă Catherine, ești mult prea sever cu tine însuși.

— Acum nu e timpul să îndulcești adevărul acela ta neplăcut, replică el. Dacă aș putea schimba tre cutul, m-aș întoarce și aș face-o fără ezitare. Dar toi ce pot să fac, este să încerc să aduc îmbunătățiri și să acționez mai bine în viitor. Și aș spune același lucru și despre Ramsay.

— Toată lumea merită o a doua șansă, zise Catherine.

— De acord. Și mi-ar plăcea să cred că și el a întors o pagină nouă. Dar rămâne de văzut.

— Ți-e teamă că va cădea din nou pradă obiceiurilor lui rele, rosti Catherine.

— N-ar fi primul. Totuși, Ramsay este aproape de vârsta la care caracterul unui bărbat s-a stabilizat, mai mult sau mai puțin. Dacă o să continue să evite vechile lui practici libertine, cred că va deveni un soț bun. Dar până când reușește să-și dovedească lui însuși acest lucru, eu nu vreau să risc viitorul tău de i. Otie, pentru un bărbat care s-ar putea dovedi incapabil să-și respecte jurămintele.

— Își va ține jurămintele, insistă Poppy.

— De unde știi?

— Pentru că e un Hathaway.

Harry zâmbi spre ea.

— Este norocos că te are pe tine ca apărător, dulceață. Și sper să ai dreptate. Privirea lui trecu la fața tulburată a Catherinei. Greșesc, când suspectez că ui aceleași îndoieli, Cat?

— Găsesc dificil să ai încredere în orice bărbat, ttdmise ea.

Cei trei rămaseră tăcuți continuându-și drumul dea lungul cărării.

— Catherine, se aventură Poppy, pot să te întreb cova excepțional de personal?

Cat îi adresă o privire sfidător-îngrijorată și zâmbi:

— Nu pot să-mi imaginez nimic mai personal, docât ceea ce tocmai am discutat. Da, desigur.

— Fratele meu ți-a spus că te iubește?

Catherine ezită un lung moment.

— Nu, zise ea cu privirea fixată pe cărarea dinain tea lor. De fapt, recent l-am auzit spunându-i lui Win că se va căsători cu o femeie, numai dacă va fi sigui că nu o iubește.

Îndrăzni o privire spre Harry, care se abținu SA comenteze.

Poppy se încruntă.

— N-a putut să gândească așa. Leo glumește adesea despre multe lucruri și spune exact opusul a ceea ce realmente simte.

Niciodată nu ești sigură cu el

— Este exact părerea mea, rosti Harry cu un ton neutru. Nimeni nu e sigur cu Ramsay, niciodată.

După ce Catherine mănca o farfurie de sandvi ciuri cu o impetuozitate născută dintr-un apetit refăcut, se duse în apartamentul privat, pe care Harry II obținuse pentru ea.

— Mai târziu, după ce te-ai odihnit, în spusesn Poppy, am să trimit jos o cameristă cu unele din rochiile mele. Vor fi puțin cam mari pentru tine, dar pot fi cu ușurință modificate.

— O, nu e nevoie de asta, protestase Catherine Am să trimit după lucrurile pe care le-am lăsat în Hampshire.

— Intre timp vei avea nevoie de ceva de îmbrăcat Și eu am zeci de rochii, care nu au fost purtate nici o dată. Harry e ridicol de excesiv, când vine vorba de „cumpărături pentru mine. În afară de asta, acum nu mai am nevoie de rochiile tale greoaie, de fată ba trână. Întotdeauna mi-am dorit să te văd în culori frumoase... roz, sau verde-jad... Zâmbi văzând expresia Catherinei. Vei fi exact ca proverbialul fluture c” iese din cocon.

Catherine încercă să răspundă cu umor, deși nervii ei erau încordați de anxietate.

— M-am simțit desul de confortabil, realmente, ca omidă.

Poppy se duse să-l caute pe Harry în camera curiozităților, unde se retrăgea el deseori, pentru a ludeca asupra unei probleme, sau a lucra la ceva, într-un loc unde era sigur că nu va fi întrerupt. Numai lui Poppy îi era permis să intre și să iasă, după cum îi plăcea.

De-a lungul pereților, încăperea era căptușită cu mfturi pline cu obiecte exotice și interesante, cadouri de la vizitatori străini, ceasuri, figurine și lucruri ciudate adunate din clătoriile lui.

Harry stătea la birou în cămașă, jucându-se cu angrenaje, resorturi și bucăți de sârmă, așa cum incea de fiecare dată, când era cufundat în gânduri. L'oppy se apropie de el, 'simțind o mică tresărire de plăcere, când se uită la mișcările acelor mâini și se uânda cum se jucau cu trupul ei.

Când închise ușa, Harry ridică privirea, atent și uinditor. Dădu drumul unui pumn de obiecte metalico. Se răsuci în scaun, o apucă de mijloc și o trase Intre coapsele lui.

Poppy își lăsa mâinile să alunece prin părul lui negru strălucitor, o mătase brună-neagră, ce se cârlionța ușor sub degețele ei.

— Te deranjez? întrebă ea aplecându-se să-l un rute.

— Da, rosi el lipit de gura ei. Nu te opri.

Chicotitul ei se dizolvă între buzele lor, ca zahărul amestecat în ceaiul fierbinte. Ridicându-și capul, Poppy încercă să-și aducă aminte de ce venise acolo.

— Mmmm, nu... rosti ea când gura lui îi ajunsese pe gât. Nu pot să gândesc, când faci asta. Intenționez să te întreb ceva...

— Răspunsul e da.

Trăgându-se înapoi, ea zâmbi și se uită în jos la el, cu brațele încă înconjurându-i gâtul.

— Ce gândești tu realmente despre situația asta cu Catherine și Leo?

— Nu sunt sigur. Se juca cu partea din față a cor setului ei, plimbându-și degetele peste șirul de nas turi decorativi.

— Harry, nu mai trage de ăia, îl avertiză ea, sânl doar de decor.

— La ce bun sunt nasturii care nu folosesc 1" nimic? întrebă el părând nedumerit.

— Așa e moda.

— Cum pot eu să dau jos rochia asta de pe tine? Intrigat, Harry începu să caute o închizătoare ascunsă.

Poppy își atinse nasul de al lui.

— E un mister, șopti ea. Am să te las să-l deșco peri, după ce îmi vei spune ce intenționezi să faci cu Catherine.

— Scandalul se stinge mult mai repede, când îl ignori. Orice încercare de a-l aplana atâtă flăcările Intenționez să o recomand pe Catherine drept sora mea, să explic că a fost la școala Blue Maid's și tn continuare și-a luat o slujbă la familia Hathaway, din amabilitate față de tine și sora ta.

— Și ce se întâmplă cu toate întrebările nepla cute? se interesă Poppy. Cum vom răspunde?

— În genul politicianilor. Răstălmăcindu-le intenționat și evitându-le.

Ea căzu pe gânduri, cu buzele strânse.

— Presupun că este singura alternativă, zise ea. Dar ce spui de cererea în căsătorie a lui Leo?

— Tu crezi că ea l-ar accepta?

Poppy dădu hotărâtă din cap.

— Nu vād ce are de câștigat așteptând. Nimeni nu cunoaște ce fel de soț poate fi un bărbat, până nu se mărită cu el. Și apoi, e prea târziu.

— Biata soțioară, murmură Harry, bătând-o ușor peste fund prin faldurile fustelor. Și pentru tine e mult prea târziu, nu-i așa?

— Ei bine, da. M-am resemnat să îndur o viață în lroagă felul tău pasional de a face dragoste și conversația ta spirituală. Scoase un suspin. E mai bine decât să fiu fată bătrână, mi-am spus eu. Harry se ridică și o trase și pe ea la el, sărutând-o până o umeți și i se colorară

obrajii. Harry, insistă ea în timp ce el o amușina pe sub ureche, când îți vei da binecuvânarea unirii dintre Catherine și fratele meu?

— Când îmi va spune ea, că nu contează ce zic eu; i că intenționează să se mărite cu el, prin foc și iipă. Ridicând capul, se uită profund în ochii ei. Hai na mergem în apartamentul nostru, să ațipim puțin.

— Nu mi-e somn, șopti ea și zâmbi.

— Nici mie. Luând-o de mână, o conduse afară din încăpere.

Acum, în legătură cu nasturii ăștia...

CAPITOLUL 23

Dimineața, Catherine fu trezită de o camerista, care aprinse focul în cămin și aduse micul dejun. Una din plăcerile șederii la Rutledge era mâncarea delicioasă pregătită de talentutul bucătar-șel Broussard. Catherine oftă de plăcere, când văzu conținutul tăvii: ceai, ouă proaspete fierte, cu smântana și însoțite de sărățele, mici cornuri ovale și o farfurie cu berries coapte.

— Sub ușa am găsit un bilet, domnișoară, rosti fata. L-am pus pe marginea tăvii.

— Mulțumesc. Luând în mână cartonașul sigilat, Catherine simți o undă de plăcere, când văzu nume le ei scris cu caracterele de neconfundat ale lui Leo, curate și cu italicile pe jumătate unite ale unul arhlect calificat.

— Sună când termini cu tava, domnișoară, și vin să o iau. Iar dacă ai nevoie de ajutor la îmbrăcat sau pentru aranjarea părului, sunt destul de îndemâna tecă și la astea.

Înainte de a deschide biletul, Catherine așeptfi ca fata să plece.

O ieșire misterioasă în programul acestei dimineți. Fii gata la ora zece fix. Pune-ți panofi comozi.

R.

Un zâmbet se așternu pe fața Catherinei

— O ieșire misterioasă, rosti ea privind-l pe Dodger cum se ridică în pat, cu micul lui nas mișcân- (iu-se apreciativ, când detectă mirosul mâncării de alături. Ce o fi putut să plănuiască? Nu, Dodger, nici sa nu-ți treacă prin minte, să-mi deranjezi micul dejun. Va trebui să aștepți până am să termin. Am anulat împărțirea unei farfurii cu tine. Părând că întolege tonul ei sever, Dodger se întinse și se răsturnă încet, făcând trei rotiri de-a curmezișul somierei. Și să nu te aștepți ca acesta să fie un aranjament permanent, adăugă Catherine meștecând zahărul în ceai. Am grijă de tine, doar până când to întorci la Beatrix.

Era așa de flămândă, încât mănca fiecare bucățică de pe farfurie, cu excepția unei mici porții rezervată sconcsului. Ouăle erau perfecte, gălbenușul aburind fiind desăvârșit pentru a înmuia crustele crocante ale sărățelelor. După ce termină, băgă cu lingura un ou fiert în sosieră pentru Dodger, așeză câteva berries pe margine și îi puse farfuria pe dușumea.

I ericitul Dodger o ocoli, făcu o pauză pentru a fi mângâiat și se duse să-și devoreze mâncarea.

Catherine tocmai își termina de spălat și de periat părul, când auzi o bătaie în ușă. Era Poppy, însoțită de camerista dinainte. Poppy purta pe brațe cel puțin trei rochii, în timp ce fata căra un coș mare, plin cu ceea ce părea să fie lenjerie de damă, ciorapi, mănuși și alte zorzoane.

— Bună dimineața, rosti veselă Poppy, intrând și așezând rochiile pe pat. Văzându-l pe sconcs mâncând într-un colț, clătină din cap și râse: buna, Dodger.

— Toate lucrurile astea sunt pentru mine? întreba Catherine. N-am nevoie de așa multe, sincer...

— Am să te silesc, o informă Poppy, așa că să nu îndrăznești să încerci să-mi dai ceva înapoi. Am inclus și câteva noi piese de lenjerie de la croito reasă, și un corset „reformat” – îți amintești când le am văzut expuse la standul comercianților de la Expoziția Universală?

— Sigur că da, zâmbi Catherine. Imposibil să uit colecția aceea de obiecte intime feminine, ce atârnau pentru ca toată lumea să le vadă.

— Ei bine, a fost motivul pentru care Madame Caplin a câștigat premiul, la expoziție. Corsetele Caplin sunt mult mai ușoare decât cele folosite de obicei și nu sunt așa de strânse, cu o mulțime de balene ascție. Întregul obiect ajustează mai curând corpul, în loc să-l transforme într-o siluetă lipsită de confort. Harry i-a spus menajerei hotelului, doamna Pennywhistle, că oricare dintre fetele care doresc să îmbrace așa ceva, o va face pe cheltuiala hotelului Rutledge.

Sprâncenele Catherinei se ridicară.

— Adevărat?

— Da, pentru că astfel li se permite mult mai multă libertate de mișcare. Și poți să respiri. Poppy ridică de pe pat o rochie verde pal, ca spuma mării și i-o arătă. Astăzi trebuie să îmbraci asta. Sunt sigură că ți se potrivește – suntem de aceeași înălțime, dar pentru că tu ești mai subțire, are un șnur cu care se poate ajusta.

— Ești prea generoasă, Poppy.

— Nonsens, doar suntem surori. Îi aruncă Catherinei o privire afectuoasă. Indiferent dacă te vei mări sau nu cu Leo, întotdeauna vom fi surori. Leo mi-a spus despre ieșirea voastră de la zece.

I i-a spus unde vă duceți?

— Nu, ție ți-a spus?

— Da, zâmbi Poppy.

— Unde anume?

— Îl las să-ți facă o surpriză. Totuși, pot să spun că expediția are deplinul acord al meu și al lui Harry.

După eforturile combinate ale lui Poppy și ale cameristei, Catherine fu îmbrăcată în rochia ca spuma mării palidă, nici albastră,

nici verde, o nuanță desăvârșită între cele două. Corsajul se potrivea perfect, avea o croială modernă fără cusătură în talie, iar fusta era dreaptă până la genunchi, de unde porneau rânduri întregi de volane. Jacheta asortată, lungă până în talie, era tivită cu mătase de o nuanță combinată între albastru, verde și cenușiu-argintiu. O pălărieuță cochetă fu pusă pe coafura montantă, făcută dintr-un coc în cascadă, cu vârfurile ridicate și fixate pe dedesubt.

Pentru Catherine, care viețuise atât de mult fără să îmbrace nimic frumos, sau la modă, efectul era deconcertant. Văzu în oglindă o femeie transformată modern, cât se poate de feminină și elegantă.

— O, domnișoară, ești așa de frumoasă, ca fetele pictate pe vesela pentru desert, exclamă camerista.

— Are dreptate, Catherine, rosti și Poppy radioasă. Așteaptă să te vadă fratele meu! Va regreta fiecare cuvânt îngrozitor, pe care ți l-a adresat vreodată.

— Și eu i-am adresat cuvinte îngrozitoare, replica sobră Catherine.

— Toți știam care era motivul animozității dintre voi, rosti Poppy. N-am putut niciodată să fim de acord cu ce se întâmpla. Beatrix a avut dreptate, desigur.

— În legătură cu ce?

— Că tu și cu Leo sunteți ca o pereche de sconși, puțin cam dezordonați în procesul de curtare.

Catherine zâmbi timidă.

— Beatrix e foarte intuitivă.

Poppy îi aruncă o privire crispată lui Dodger, care tocmai lungea cu grijă ultimele resturi de ou de pe farfurie.

— Obişnuiam să cred că Beatrix exagerează cu obsesia ei privind animalele. Acum realizez că e felul cum funcționează creierul ei. Cu greu vede vreo diferență între lumea animalelor și a oamenilor. Sper doar să poată găsi un bărbat, care să-i tolereze personalitatea.

— Ce mod plin de tact de a o spune, rosti Catherine râzând. Vrei să înțelegi că ar trebui să fie un bărbat, care nu se plânge dacă găsește iepuri în pantofi, sau o șopârlă în cutia cu trabucuri.

— Exact.

— Îl va găsi, o asigură Catherine. Beatrix e mult prea drăguță și meriă să fie iubită, pentru a rămâne nemăritată.

— Așa ca tine, rosti Poppy cu subînțeles. Se duse să-l ia pe sconcs, în timp ce acesta încerca să cerceteze conținutul coșului. Îl iau astăzi eu pe Dodger. Îmi scriu corespondența toată dimineața și poate dormi în sertarul meu, în timp ce lucrez.

Când fu scos afară, sconcsul atârna moale în brațele lui Poppy și îi zâmbea răutăcios Catherinei.

Leo nu voise să o lase singură pe Catherine noaptea trecută. Ar fi vrut să stea lângă ea, să o vegheze, ca un balaur păzind o comoară

exotică. Deși înainte nu se manifestase ca o natură geloasă, se pare că recupera repede timpul pierdut. Era plictisit în mod deosebit de faptul că ea depindea așa de mult de Harry. Deși era normal să dorească să țină seama de fratele ei, mai ales că Harry o salvase dintr-o situație cumplită și în următorii ani rămăsese singurul om statornic lângă ea. Chiar dacă Harry demonstrase puțină dragoste sau interes până de curând, totuși fusese tot ce a avut ea vreodată.

Problema era că Leo ardea de dorința de a fi totul pentru Catherine. Voia să fie singurul ei confident, iubitul și cel mai apropiat prieten, să se aplece asupra celor mai intime nevoi ale ei. Să o încălzească cu trupul lui când îi era frig, să-i țină la buze o cană când era însetată, să-i maseze picioarele când era obosită. Să-și unească viața cu a ei, în orice fel posibil și pământesc.

Totuși, nu putea fi câștigată cu un gest, o conversație, o noapte plină de pasiune. Trebuia să o demoleze puțin câte puțin, îndepărtând așchii strategice ici și colo, până când obiecțiile ei ar ceda, în final. Asta cere răbdare, atenție, timp. Deci așa să fie. Merita toate acestea și chiar mai mult.

Sosind la ușa apartamentului Catherinei, Leo bătu dispreț și așteptă. Apăru imediat, deschizând ușa și zâmbindu-i.

— Bună dimineața, rosti ea cu o privire răbdătoare.

Toate vorbele de salut, pe care intenționase Leo să le rostescă, dispărură pe loc. Privirea lui o învăluie încet. Era ca una din splendidele imagini de femei, pictate pe trusele de machiaj sau afișate în prăvăliile cu tipărituri. Perfecțiunea ei imaculată îl făcu să tânjească să o guste, ca pe o bomboană înfășurată într-o hârtie elegantă.

Tăcerea lui Leo fu atât de lungă, încât Catherine fu forțată să vorbească din nou.

— Sunt gata să ieșim. Unde mergem?

— Nu-mi pot aduce aminte, rosti Leo încă privind-o. Înaintă spre ea, ca și cum voia să o împingă înapoi în cameră.

Rămânând pe loc, Catherine își puse o mână înmănușată pe pieptul lui.

— Mi-e teamă că nu pot să-ți permit să intri, my lord. Nu s-a făcut curat. Sper că pentru această ieșire ai închiriat o trăsură deschisă, în loc de una închisă?

— Putem lua o trăsură dacă preferi. Dar destinația noastră e la mică depărtare și vom merge acolo pe jos, de plăcere, prin parcul St. James. Ți-ar plăcea să mergi pe jos?

Ea dădu imediat din cap.

Când părăsiră hotelul, Leo luă locul de lângă trotuar. Mergând cu mâna așezată în îndoitura brațului său, Catherine îi spuse ce au citit ea și Beatrix despre parc, cum că regele James avea acolo o menajerie, inclusiv cămile, crocodili și un elefant, precum și un șir de colivii mari, care dăduseră ulterior numele Aleii Coliviilor. Asta îl făcu pe Leo să-i

vorbească despre arhitectul John Nash, care proiectase aleea principală a parcului. Drumul devenise ruta urmată de ceremonialului regal, ce pornea de la Buckingham Palace.

— Nash era ceea ce se numea atunci un filfizon, rosti Leo.

Arogant și plin de importanță, astea sunt premisele pentru un arhitect de talia lui.

— Astea sunt? Catherine era amuzată. De ce, my lord?

— Incredibila sumă de bani cheltuită pe o treabă importantă, și natura publică a ei... E o insolență, realmente, să-ți închipui că o schița provenită din capul cuiva e suficient de meritorie, pentru a fi construită la scară mare. O pictură atârnă într-un muzeu, unde oamenii trebuie să o caute, sau să o evite, după preferințe. Dar cineva nu prea are ce să facă pentru a evita contactul cu o clădire și, Dumnezeu să ne ajute pe toți, dacă mai e și ca un gunoi în ochi.

Ea îl privi perspicace, dându-i mai mare atenție.

— Ai visat vreodată să proiectezi un mare palat public, sau un monument, ca domnul Nash?

— Nu, nu am ambiția să fiu un mare arhitect. Doar unul obișnuit. Îmi place să desenez proiecte mai mici, cum ar fi casele arendașilor de pe moșie. Nu sunt mai puțin importante decât un palat, după părerea mea. Își micșoră pasul, pentru a și-l potrivi cu al ei, și o conduse cu grijă peste o porțiune mai neregulată a trotuarului. Când m-am dus înapoi în Franța, a doua oară, și când hoinăream prin Provence, s-a întâmplat să mă întâlnesc cu unul din profesorii mei de la Academia de Arte Frumoase. Un bătrân adorabil.

— Ce coincidență norocoasă.

— Destinul.

— Crezi în destin?

Leo îi aruncă un zâmbet reprobabil.

— Imposibil să nu crezi trăind alături de Rohan și Merripen, nu ți se pare?

Catherine îi întoarse zâmbetul și scutură din cap.

— Eu sunt sceptică. Cred că destinul este ceea ce suntem și ceea ce facem din șansele ce ni se oferă. Continuă... povestește-mi despre profesor.

— După acea întâlnire întâmplătoare, l-am vizitat deseori pe profesorul Joseph, desenând, proiectând și studiind în atelierul lui. Rostise patronimul ca în franceză, cu accentul pe a doua silabă. Făcând o pauză, zâmbi trist de amintire. Am discutat adesea la un pahar de chartreuse. Nu mai pot suferi băutura aia.

— Despre ce ați vorbit? se auzi întrebarea ei blândă.

— De obicei despre arhitectură. Profesorul Joseph avea o viziune pură în privința asta... spunea că un conac mic, perfect proiectat, are tot atâta valoare ca și un edificiu public mare. Și vorbea despre lucruri, pe care nu le menționase niciodată la Academie; sentimentul lui

privind legăturile dintre domeniile fizic și spiritual... că o creație perfectă făcută de om, cum ar fi o pictură, sculptură, sau o clădire, poate să-ți ofere o clipă de transcendență. Claritate. O cheie care descurie privirea spre rai. Leo făcu o pauză, când îi văzu expresia tulburată. Te-am plictisit, lartă-mă.

— Nu, nu e deloc asta. Merseă în tăcere cam o jumătate de minut, înainte ca ea să izbucnească. Nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat. Ai dat peste cap o mulțime din ceea ce credeam eu despre tine. E foarte deconcertant.

— Asta înseamnă că te-ai îmblânzit, în privința ideii de a te mărita cu mine?

— Deloc, rosti ea și el zâmbi.

— O vei face, afirmă apoi. Nu poți rezista o eternitate farmecelor mele. O ghidă în afara parcului, pe o stradă prosperă, plină de magazine și birouri de firme.

— Mă duci la un magazin de galanterie bărbătească? Întrebă Catherine uitându-se la vitrine și la firme. La o florărire? La o librărie?

— Aici, rosti Leo oprindu-se în fața unei vitrine. Ce crezi tu despre acest loc?

Ea se uită insistent la firma atârnată în vitrină.

— Telescoape? Întrebă consternată. Vrei să mă ocup de astronomie?

Leo o întoarse cu fața spre vitrină.

— Citește mai departe.

— Orgnizatori de tabere, curse de cai, operă și furnizori de ochelari” citi ea tare, „conform titlului conferit de Majestatea Sa regală. Consultații lămuritoare date de doctorul Henry Schaeffer, cu aparatură modernă, în scopul corectării științifice a acuității vizuale”.

— Doctorul Schaeffer e cel mai bun medic oculist din Londra, rosti Leo. Unii spun că din lume. A fost profesor de astronomie la Trinity, când lucrul său cu lentilele i-a trezit interesul față de ochiul uman. Are calificare universitară de oftalmolog și a făcu pași remarcabili în domeniu. Am aranjat să te întâlnești cu el.

— Dar nu am nevoie de cel mai bun oculist din Londra, protestă ea, nedumerită că Leo a apelat la astfel de măsuri.

— Haide, Marks, rosti el trăgând-o spre ușă. E timpul să ai niște ochelari ca lumea.

Interiorul magazinului era ciudat, pe lângă pereți erau aliniate rafturi cu telescoape, ocheane magnifice, binocluri, instrumente stereoscopice și tot felul de ochelari. Un funcționar tânăr și amabil îi salută și apoi plecă să-l aducă pe doctorul Schaeffer. Acesta apăru imediat, demonstrând un temperament expansiv și jovial. O pereche frumoasă de favoriți albi încadrau obrajii lui roz și o mustață groasă și albă ca zăpada se curba în sus, când zâmbea.

Schaeffer le arată magazinul, oprindu-se să arate ce era un stereoscop și explicând cum se creaa iluzia adâncimii.

— Acest instrument folosește în două scopuri, zise doctorul cu ochii sclipind în spatele ochelarilor pe care îi purta. În primul rând, cartelele stereograme sunt uneori folosite în tratamentul dezordinilor de focalizare ale unor pacienți. În al doilea rând, sunt de ajutor în antrenarea copiilor supra-dotați.

Catherine era pe cât de prudentă, pe atât de dornică să afle, când împreună cu Leo îl urmară pe doctorul Schaeffer în camerele din spatele magazinului, în trecut, de câte ori cumpărase ochelari, opticianul aducea doar o tavă cu lentile, îi dădea unele să le țină la ochi și, când ea simțea că vedea destul de bine, el îi monta ochelarii.

Doctorul Schaeffer însă, insistă să-i examineze ochii cu o lentilă denumită „lupă corneică”, după ce i a pus în ochi câteva picături* pentru a-i dilata pupilele. Apoi s-a pronunțat că nu există nici un semn de boală sau degenerare și o rugă să citească literele și numerele de pe trei tabele agățate pe perete. Fu obligată să citească tabelele cu lentile de puteri diferite, până când în final acestea îi oferiră o claritate aproape miraculoasă.

Când veni timpul să vorbească despre rame, Leo o surprinse atât pe ea, cât și pe doctorul Schaeffer, luând parte activă la discuție.

— Ochelarii pe care-i poartă domnișoara Marks în prezent, zise Leo, lasă o urmă pe șaua nasului.

— Conturul arcului de sprijin trebuie ajustat, zise doctorul.

— Fără îndoială. Leo scoase din buzunarul hainei o foaie de hârtie și o puse pe masă. De aceea, eu am câteva idei. Ce ar fi dacă arcul de pe șaua nasului e ridicat mai sus, pentru a menține lentilele puțin mai depărtate de fața ei?

— Te gândești la un desen asemănător clipsurilor pince-nez-ului? întrebă Schaeffer gânditor.

— Da, ochelarii ar fi mai confortabili și totodată vor sta nemișcați.

Schaeffer se uită mai îndeaproape la schița pe care i-o dăduse Leo.

— Brațul pentru urechi l-ai desenat curb, văd eu.

O formă neobișnuită.

— Intenția este să țină ochelarii mai ferm pe figura ei.

— E o problemă reținerea lor acolo?

— Fără îndoială, replică Leo. E o femeie foarte activă. Vânează animale, cade de pe vârful aco perişului, adună movile din pietre - toate într-o zi obișnuită pentru ea.

— My lord, rosti Catherine cu reproș.

Schaeffer zâmbi examinând forma contorsionată a ochelarilor ei.

— După starea acestor rame, domnișoară Marks, cineva ar putea să creadă afirmațiile lordului Ramsay. Mustața i se curbă în sus. Cu

permisiunea ta, îl voi instrui pe tehnicianul cu care lucrez, să execute ramele pe care le-ai desenat.

— Să le faci din argint, rosi Leo. Apoi făcu o pauză privind-o pe Catherine cu un surâs slab. Și să punei și o garnitură de filigran pe brațe. Nimic vulgar... Mențineți-le delicate.

Catherine clăină imediat din cap.

— O astfel de podoabă e scumpă și nu e necesară.

— Totuși faceți-o, i se adresează Leo doctorului, privirea lui continuând să o susțină pe a lui Catherine. Fața ta merită podoaba asta. Mi-ar fi greu să pun o capodoperă într-o ramă obișnuită, nu crezi?

Ea îi aruncă o privire muștrătoare. Nici nu-i plăceau, nici nu avea încredere în astfel de măguliri excesive și nici nu intenționa să se topească la farmecul lui. Iar Leo îi adresează un zâmbet lipsit de regrete. Și când rămase supraveghind-o cu ochii lui albaștri diavolești, ea simți o contractare dulce dar dureroasă a inimii, urmată de senzația că echilibrul i s-a clătinat. Era așa o distanță lungă până să cadă... totuși se pare că nu putea să dea înapoi din fața pericolului.

Putea doar să stea acolo într-un echilibru precar, suspendată între dorință și pericol... incapabilă să se salveze.

CAPITOLUL 24

S-a confirmat de către domnul Harry Rutledge, hotelierul londonez, că o femeie identificată ca fiind domnișoara Catherine Marks este de fapt sora sa vitregă, care a trăit într-o relativă obscuritate, ca însoțitoare în familia vicontelui Ramsay din Hampshire. La întrebarea, de ce tânăra nu a fost introdusă mai de mult în societate, domnul Rutledge a explicat că circumstanțelor nașterii ei îi corespundea discreția, fiind copilul natural al mamei domnului Rutledge și al unui domn fără nume. Domnul Rutledge a continuat să sublinieze firea decentă și rafinată a surorii lui, ca și propria lui mândrie de a face cunoscută înrudirea cu o femeie pe care o descrie ca "Kdemnă de stimă în toate privințele".

— Ce măgulitor, rosti încet Catherine, punând jos exemplarul din Times. Apoi îi aruncă lui Harry o privire melancolică, pe deasupra mesei micului dejun. Și acum vor începe întrebările.

— Am să mă ocup eu de întrebări, rosti Harry. Tot ce trebuie să faci tu este să te porți în maniera decentă și rafinată menționată, când Poppy și cu mine te vom duce la teatru.

— Când mergem la teatru? întrebă Poppy, băgând în gură o ultimă bucată de lipie înmuiată în miere.

— Mâine seară, dacă vă convine.

Catherine dădu din cap afirmativ, încercând să nu arate tulburată de perspectivă. Oamenii se vor uita și vor șușoti. O parte a ei ezita la ideea de a fi expusă. Pe de altă parte, se juca o piesă, ceea ce însemna că atenția spectatorilor va fi concentrată în principal asupra activității de pe scenă.

— O să-l invităm și pe Leo? întrebă Poppy. Ea și Harry se uitară amândoi la Catherine.

Ea ridică din umeri într-o mișcare nepăsătoare, deși suspecta că nu-i putea înșela pe niciunul dintre ei.

— Ai avea vreo obiecție? o întrebă Harry.

— Nu, sigur că nu. El e fratele lui Poppy și fostul meu patron.

— Și posibil logodnicul tău, murmură Harry.

Catherine îl privi grăbită.

— N-am acceptat cererea lui.

— O mai studiezi/totuși... nu-i așa?

Inima ei bătu mai tare în piept, de câteva ori.

— Nu sunt sigură.

— Cat, nu intenționez să te hărțuiesc pe această temă, dar cât de mult vrei tu să aștepti, înainte de a-i da lui Ramsay un răspuns?

— Nu prea mult. Cat se încruntă la ceașca de ceai. Dacă există o speranță de a păstra Casa Ramsay, lordul Ramsay va trebui să se însoare curând cu cineva.

O bătaie în ușă anunță intrarea omului mânadrechtă a lui Harry, Jake Valentine. Îi aducea lui Harry un teanc de rapoarte zilnice ale managerilor, ca și un pumn de scrisori. Una din acestea era adresată lui Poppy, care o privi cu un zâmbet cald.

— Mulțumesc, domnule Valentine.

— Doamnă Rutledge, rosti el cu un zâmbet de răspuns, făcând o plecăciune înainte de a pleca. Arăta ușor îndrăgosit de Poppy, lucru pentru care Catherine nu-l putea condamna, la uma urmei.

Poppy rupse sigiliul și citi scrisoarea, sprâncenele ei fine ridicându-se din ce în ce mai sus, pe măsură ce se apropia de sfârșit.

— Dumnezeule mare, asta e de-a dreptul straniu.

Atât Harry cât și Catherine se uitară la ea întrebători.

— E de ia lady Fitzwalter, cu care m-am întâlnit la unele acțiuni de caritate. În scrisoare mă întreabă, foarte serios, dacă îl voi convinge pe fratele meu să le invite pe domnișoara Darwin și pe contesa Ramsay, care se află în oraș. Și îmi dă adresa casei pe care au închiriat-o.

— Nu e chiar așa de straniu, rosti Catherine, deși informația îi cauzase un fior de anxietate. La urma urmei, o doamnă nu poate invita niciodată un bărbat, sub nici un motiv, și deci în mod cert nu e de neconceput pentru cineva să apeleze la o cunoștință, pentru a aranja întâlnirea.

— Da, dar de ce vrea domnișoara Darwin să vorbească cu Leo?

— S-ar putea să fie în legătură cu clauza la prevederile din cartea domeniului feudal, afirmă Harry arătând interesat. Poate că vrea să facă un fel de concesiune.

— Sunt sigură că vrea să-i ofere ceva lui, rosti Catherine ursuză. Nu putea să nu-și aducă aminte ce frumoasă era domnișoara Darwin,

cu părul ei negru, și ce cuplu izbitor au făcut ea și Leo, când au valsat împreună. Deci, mă îndoiesc că intenționează să discute probleme legale. E ceva personal. Altfel ar fi pretins avocaților să se ocupe de asta.

— Cam și Merripen sunt îngroziți de domnișoara Darwin, i se adresă Poppy lui Harry cu un zâmbet. Amelia ne-a scris că rochia ei de bal era garnisită cu pene de păun, care în opinia țiganilor sunt un semn de pericol.

— La unele secte hinduse, interveni Harry, strigătele păunului sunt asociate cu sezonul ploios, deci cu fertilitatea.

— Pericol său fertilitate? Întrebă Poppy sec. Va fi interesant de văzut, de care dintre ele va da dovadă domnișoara Darwin.

— Nu vreau, rosti Leo imediat după ce a fost informat de necesitatea de a o vedea pe domnișoara Darwin.

— Asta nu contează, trebuie să alegi, rosti Poppy scoțându-și haina când intră în apartament.

Văzând-o pe Catherine stând în salon cu Dodger în poală, Leo se duse la ea.

— Bună ziua, rosti întinzându-se după mâna ei și depunând un sărut pe spatele degetelor. Senzația buzelor lui pe mâna ei, așa de calde și moi, îi opri respirația. Pot? Întrebă el uitându-se la locul de lângă ea, de pe divan.

— Da, desigur.

După ce Poppy s-a așezat pe un scaun de lângă șemineu, Leo se așeză alături de Catherine.

Ea mângâia într-una blana lui Dodger, dar acesta nu se mișca. Un sconcs somnoros e așa de moale și imposibil de trezit, încât rațional cineva ar fi putut să-și închipuie că e mort. Puteai să-l ridici, chiar să-l scuturi, și el ar fi dormit netulburat.

Leo întinse mâna și se jucă cu lăbuțele mici ale sconcsului, ridicându-le ușor și dându-le drumul să cadă înapoi, în poala ei. Amândoi chicotiră când Dodger rămase insensibil.

Catherine detectă o mireasmă neobișnuită la Leo, un miros pătrunzător de nutreț, de fân și de animale. Adulmecă imediat, curioasă.

— Miroși puțin a... cai... Ai întreprins vreo cavalcadă, în dimineața asta?

— E eau de zoo, o informă Leo sclipindu-i ochii. Am mers să mă întâlnesc cu secretarul societății zoologice din Londra și am făcut turul celui mai nou pavilion.

— De ce? Întrebă Catherine.

— O veche cunoștință a mea, cu care am făcut ucenicie la Rowland Temple, a fost însărcinată, la porunca reginei, să proiecteze un spațiu pentru gorile în grădina zoologică. Le țineau în cuști mici, ceea ce nu e nimic altceva decât cruzime. Când prietenul meu mi s-a plâns

în legătură cu dificultatea de a proiecta un spațiu suficient de mare și sigur, fără să coste o avere, i-am sugerat să sape un șanț cu apă.

— Un șanț cu apă? repetă Poppy.

Leo zâmbi.

— Gorilele nu vor traversa o apă adâncă.

— De unde ai știut asta, my lord? întrebă Catherine amuzată.

Beatrix?

— Normal. Părea trist. Și acum, după ce am făcut sugestia, se pare că am fost recrutat drept consultant.

— Cel puțin, dacă noii tăi clienți se vor plânge, i se adresează Catherine, n-ai să înțelegi ce vor spune.

Leo își înăbuși un hohot.

— În mod cert, n-ai văzut ce pot face gorilele, când nu le place ceva. Gura lui se strâmbă. Totuși, mai curând îmi petrec timpul cu primatele, decât să le sun pe domnișoara Darwin și pe mama ei.

Piesa din seara aceea era răsuflată, dar foarte antrenantă. Era vorba despre un țăran rus frumos, care tânjea după educație, dar în ziua nunții cu adevărata lui dragoste, biata fată a fost agresată de stăpânul domeniului și când a leșinat, a fost mușcată mortal de o viperă. Înainte de a muri, ajunse acasă și îi spuse logodnicului ce s-a întâmplat, la care frumosul țăran jură să se răzbune împotriva nobilului. Eforturile lui îl conduseră la un alt nobil de la curtea țarului, unde se întâmplă să întâlnească o femeie care arăta exact ca iubita lui moartă. Așa cum s-a dovedit, femeia era geamăna identică a țărăncii ucise și, pentru a complica și mai mult acțiunea, era îndrăgostită de tânărul și onorabilul fiu al nobilului vinovat.

Apoi interveni o pauză.

Din păcate plăcerea Catherinei și a lui Poppy pentru piesă fusese limitată de comentariile cu voce scăzută ale lui Harry și ale lui Leo, care insistau să sublinieze că în chinurile morții, vipera care a mușcat-o pe femeie a apucat-o de partea rea a trupului ei, și ca urmare, o persoană care moare otrăvită, probabil că nu putea traversa statul, înainte și înapoi, pentru a face declarații poetice de dragoste.

— N-ai nici un pic de romantism în suflet, i se adresează Poppy lui Harry la pauză.

— Nu, în suflet, nu, răspunse el grav. Totuși, am foarte mult în alte locuri.

Ea râse întinzând mâna să netezească o cută imaginată de pe cravata lui albă apretată.

— Dragul meu, ești așa bun să ne aduci în lojă niște șampanie? Lui Catherine și mie ne e sete.

— Am să trimit după șampanie, rosti Leo ridicându-se și încheindu-și haina. Am nevoie să-mi dezmoțesc picioarele, după o oră și jumătate pe acest scaun absurd de mic. Se uită la Catherine. Nu ți-ar plăcea o plimbare?

Ea clătină din cap, simțindu-se mult mai în siguranță înăuntrul lojei, decât plimbându-se prin mulțime.

— Mulțumesc, dar mă simt bine aici.

Când Leo dădu la o parte draperiile din fundul lojei, era clar că culoarul era deosebit de aglomerat.

O pereche, împreună cu încă o doamnă intrară trecând de draperii și salutară cu căldură familia Rutledge. Catherine se crispă, când Harry o recomandă lordului și ladyei Despencer, ca și surorii ei, doamna Lisle. Ea anticipase o primire rece din partea lor, poate o remarcă respingătoare, dar în locul acesteia fură politicoși și cordiali. Poate, gândi ea confuză, ar trebui să înceteze să se mai aștepte la ce e mai rău din partea oamenilor.

Poppy o întrebă pe Lady Despencer despre unul din copiii ei, care fusese de curând bolnav și femeia trecu în revistă toate medicamentele și îngrijirile administrate, pentru a-l face bine pe fiul lor suferind. Un alt grup de oameni intrară. În lojă, așteptându-și rândul să vorbească cu Harry, și Catherine se dădu la o parte, pentru a le face loc. Stătea în fundul lojei, lângă draperii, așteptând cu multă răbdare, în timp ce conversația curgea în valuri pe coridor și în lojă, tumult ridicându-se și dintre spectatorii de jos. Larma și mișcarea neîntrerupte o iritau, teatrul era ticsit, iar aerul era fierbinte de la mulțimea de trupuri umane înghesuite peste tot. Spera ca pauza să se termine în curând.

Așa cum stătea cu mâinile la spate, simți o mână ce trecuse printre draperiile lojei și o prinse de mijloc. Un trup de bărbat se presă de spatele ei. Un zâmbet îi atinse buzele, când se întrebă, oare ce joc juca Leo.

Dar vocea, care îi pătrunse în ureche, nu era a lui Leo. Era vocea din coșmarurile ei.

— Ce frumoasă ești cu penele tale fine, porumbița mea.

CAPITOLUL 25

Catherine înlemni, mâna ei încleștându-se într-un pumn, dar nu putu să se elibereze din strânsoarea lordului Latimer. Acesta îi răsuci încheietura mâinii acoperită de mănușă, forțând-o să se ridice cu un centimetru sau doi mai sus și continuând să-i vorbească pe un ton degajat.

Uluită și înțepenită, Catherine nu putu să audă nimic la început, doar accelerarea frenetică a bățăilor inimii ei. Timpul părea că pâlpâie, că tremură și continuă să se târască.

—... așa de multe întrebări despre tine..., spunea el cu vocea plină de satisfacție. Toată lumea vrea să știe mai multe despre enigmatică soră a lui Rutledge... este atrăgătoare, sau cu aspect bolnăvicios? Desăvârșită sau vulgară? Bogată sau săracă? Poate că ar trebui să dau eu răspunsurile. „E o frumusețe”, am să le spun curioșilor

mei prieteni, pregătită de o proxenetă infamă. E un fals. Și cel mai rău din toate, e o stricată.

Catherine rămase tăcută, respirând prin nările dilatate. Nu putea să facă o scenă în prima ei ieșire în public ca soră a lui Harry. Și cearta cu lordul Latimer ar scoate la iveală legăturile lor trecute și ar duce la ruina ei socială, mult mai repede.

— De ce nu explici, șopti ea, că tu nu ești altceva decât un afemeiat ordinar, care a încercat să violeze

o fată de cincisprezece ani?

— Măi, măi... Ar trebui să știi mai bine, Catherine. Că oamenii nu-l acuză niciodată pe bărbat pentru pasiunile lui, indiferent cât de perverse. Oamenii o blamează pe femeie, pentru că i le-a stârnit. N-ai să ajungi nicăieri, solicitând simpatie. Publicul disprețuiește femeile victimizate, mai ales pe cele atractive.

— Lordul Ramsay va...

— Ramsay te va folosi și apoi te va lepăda, ceea ce face el cu toate femeile. Sigur nu ești așa de înfumurată și proastă, încât să-ți închipui că ești altfel decât celelalte.

— Ce vrei? întrebă ea scrâșnind din dinți.

— Vreau ceea ce am plătit deja, șopti el, cu atât de mulți ani în urmă. Și te voi avea. Nu există alt viitor pentru tine, draga mea. N-ai fost făcută pentru o viață respectabilă. Când vei ajunge în melița bârfei, nu vei mai avea niciodată șansa să fii primită undeva.

Degetele care o încătușau cedară și cel ce o chinuia dispăru.

Copleșită, Catherine se împletici până la scaunul

1 și se așeză greoi, încercând să se calmeze. Se uita drept înainte, fără să vadă ceva, în tîmp ce rumoarea teatrului o apăsa din toate părțile. Încercă să-și examineze obiectiv frica, să pună o barieră în jurul ei. Nu că i-ar fi fost realmente frică de Latimer.

Il detesta, dar acum nu mai era în mod cert o amenințare pentru ea, așa cum fusese odată. Acum avea suficientă avere, ca să trăiască cum îi plăcea, îi avea pe Harry și pe Poppy și familia Hathaway.

Dar Latimer identificase grijile ei legitime, cu o acuitate plină de cruzime. Cineva putea să lupte cu un bărbat, dar nu cu bârfa. Cineva putea să mintă despre trecut, dar adevărul ar fi ieșit până la urmă la iveală. Cineva putea să promită fidelitate și să-și ia angajamente, dar astfel de promisiuni erau deseori încălcate.

Se simțea copleșită de melancolie. Se simțea... murdărită.

Poppy ședea lângă ea zâmbind.

— E aproape timpul să înceapă actul doi, rosti ea. Crezi că țăranul va reuși să se răzbune pe prinț?

— O, fără îndoială, răspunse Catherine încercând să sune ușuratic, dar vocea ei era forțată.

Zâmbetul lui Poppy se șterse și o privi mai de aproape.

— Te simți bine, draga mea? Arăți palidă. S-a întâmplat ceva?

Înainte ca ea să răspundă, Leo își croi cu umărul drumul înapoi în lojă, însoțit de un chelner, care ducea o tavă cu șampanie. Din fosa orchestrei se auzi sunând un clopoțel, ce semnala că pauza se va termina în curând. Spre ușurarea Catherinei, vizitatorii începură să se retragă din lojă și îmbulzeala de pe culoar se rări.

— Lată-o, rosti Leo oferindu-le șampanie lui Poppy și Catherinei. Va trebui să o beți repede.

— De ce? întrebă Catherine forțându-se să zâmbească.

— Șampania se răsuflă mult mai repede, în cupele astea.

Catherine își goli paharul cu o grabă nepotrivită unei doamne, închizând ochii și înghițind, cu toată arsura bulelor din gâtul ei. Nu voiam să spun, chiar atât de repede, mai zise Leo uitându-se la ea cu un/imbet slab, îngrijorat.

Luminile începură să se diminueze și spectatorii se așezară.

Catherine se uită la tava de argint, unde se afla sticla de șampanie frapată, cu un șervet alb înfășurat bine în jurul ei.

— Aș putea să mai am unul? șopti ea.

— Nu, te-ai chercheli, dacă ai mai bea un pahar așa repede. Leo îi luă din mână paharul gol, îl puse deoparte, apoi o luă de mâna înmănușată. Spune-mi, rosti el blând. La ce te gândești?

— Mai târziu, șopti ea, trăgându-și mâna din a lui. Fe rog. Nu voia să le strice tuturor seara și nici să-i dea ocazia lui Leo să înceapă să-l caute pe Latimer prin teatru și să se confrunte cu el. Nu avea nimic de câștigat, dacă spunea ceva în acest moment.

Sala se întunecă și piesa se reluă, deși farmecul melodramatic al poveștii nu putea să o scoată pe Catherine din starea ei mizerabilă. Se uita la scenă cu o privire fixă, ascultând dialogul actorilor, ca și cum ar fi fost într-o limbă străină. Și în tot acest timp, mintea ei continua să încerce să găsească o soluție, la dilema ei personală.

Nu părea să conteze că știa deja răspunsurile. Situația în care fusese cândva implicată, nu fusese din vina ei. Vina era a lui Latimer, a Altheei și a bunicii ei. Catherine putea să-și dea seama ce va însemna restul vieții ei și totuși sentimentele de vinovăție, durere, confuzie erau acolo. Cum ar fi putut să scape de ele? Ce ar putea să o elibereze?

În următoarele zece minute, Leo se uită de mal multe ori la Catherine percepând că ceva e total în neregulă. Ea încerca din greu să se concentreze asupra piesei, dar era clar că mintea ei era preocupată de o problemă copleșitoare. Era distantă, intangibilă, ca și cum ar fi fost incrustată în gheață. Încercând să o reconforteze, îi mai luă o dată mâna în a lui și își plimbă degetul mare peste marginea mânușii ce îi ajungea până la încheietură. Răceala de gheață a pielii ei era surprinzătoare.

Încruntându-se serios, Leo se aplecă spre Poppy.

— Ce dracu' i s-a întâmplat lui Marks? șopti el.

— Nu știu, îi replică aceasta neajutorată. Harry și cu mine vorbeam cu lordul și lady Despencer și Catherine stătea deoparte. Apoi amândouă ne-am așezat și am observat că arată rău.

— O duc înapoi la hotel, rosti Leo.

Harry, care prinsese ultimul schimb de cuvinte, se încruntă și murmură:

— Mergem cu toții.

— Nu e nevoie să plecăm toți, protestă Catherine.

Ignorând-o, Leo se uită la Harry.

— Ar fi mai bine să rămâneți și să vizionați restul piesei. Iar dacă cineva întreabă de Marks, spuneți ceva despre amețea.

— Nu spuneți nimănui că am avut amețeli, șopti Catherine tăios.

— Atunci spuneți că am avut eu, i se adresă Leo lui Harry.

Aceasta păru că o scoate pe Catherine din amorțea. Leo fu ușurat să vadă o scânteie din obișnuitul ei spirit, când zise:

— Bărbații nu pot avea amețeli. E o condiție feminină.

— Fără îndoială, eu am, rosti Leo. Aș putea chiar să leșin. O ajută să se ridice de pe scaun.

Se ridică și Harry privind-o pe sora lui cu îngrijorare.

— Asta este ce-ți dorești, Cat? Întrebă el.

— Da, rosti ea părând plictisită. Dacă nu o fac, Leo va solicita niște săruri de inspirat.

Leo o însoți pe Catherine afară și chemă o trăsură de piață. Avea două roți, era parțial deschisă și în spate cu un loc mai ridicat, pentru birjar. Puteai să vorbești cu acesta printr-o ușiță din tavan.

Când Catherine se apropie de vehicol împreună cu Leo, avu senzația că e privită. Îngrozită că l-a atins, se uită în stânga, unde un om stătea lângă unul din coloanele masive ale porticului toatrului. Spre ușurarea ei, nu era Latimer, ci un bărbat mult mai tânăr. Era înalt, ciolănos și îmbrăcat în haine pompoase de culoare închisă și o pălărie hărânită, arătând în general ca o sperietoare. Avea paloarea specifică londoneză, comună celor care petrec cea mai mare parte a timpului în interior și a căror piele nu e niciodată atinsă de soare fără filtrul aerului poluat al orașului. Sprâncenele îi erau foarte negre marcându-i fața sfrijită și cu pielea străbătută de riduri, pe care era prea tânăr să le aibă.

Se uita fix la ea.

Catherine se opri nesigură, conștientă de senzația vagă că-l recunoaște. Oare îl văzuse undeva înainte? Nu putea să înțeleagă, unde ar fi putut îl întâlni.

— Vino, rosti Leo întinzându-i mâna pentru a o urca în birjă.

Dar Catherine rezistă, prinsă de privirea pironită pe ea a ochilor străinului, negri ca până corbului.

Leo urmă direcția privirii ei.

— Cine e?

Tânărul înaintă, scoțându-și pălăria și dând la iveală un pământ hirsut de păr negru.

— Domnișoara Catherine? rosti el stângaci.

— William, gâfâi ea de uimire.

— Da, domnișoară. Gura i se curbă într-o urmă do zâmbet. Mai făcu un pas ezitant și se aplecă într-un fel de plecăciune neîndemânică.

Leo se băgă între ei protector și o privi pe Catherine.

— Cine e?

— Cred că e băiaul despre care ți-am vorbit odată... care muncea în casa bunicii.

— Băiatul care făcea comisioane?

Catherine aprobă din cap.

— Datorită lui am putut să trimit după Harry... el mi-a dus scrisoarea. My lord, lasă-mă să vorbesc cu el.

Fața lui Leo era implacabilă.

— Tu ar trebui să fi prima, care să mă atenționeze că o doamnă nu stă de vorbă niciodată pe stradă cu un bărbat.

— Tocmai acum vrei să dai atenție etichetei? întrebă ea plictisită. Mă duc să vorbesc cu el. Vazând refuzul de pe fața lui, își împlânzi vocea și îl atinse mâna pe furiș. Te rog!

Leo se potoli.

— Două minute, mormăi el arătând nu prea încântat. Rămase chiar lângă ea, ochii lui albaștri de gheață urmărindu-l pe William.

Părând intimidat, acesta se supuse semnului Catherinei, de a se apropia de ei.

— Te-ai transformat într-o lady, domnișoară Catherine, rosti el cu accentul lui grosier din sudul Londrei, dar am știut că ești tu - fața și aceiași ochelari mici. Am sperat în permanență că ești bine.

— Te-ai schimbat mai mult decât mine, William, rosti ea încercând să zâmbească.

Ce înalt ai crescut. Încă mai... lucrezi pentru bunica?

El clătină din cap și zâmbi trist.

— A murit acum doi ani, domnișoară. Doctorul a spus că i-a cedat inima, dar fetele casei au spus că n-a putut fi asta, pentru că nu avea așa ceva.

— Oh! șopti Catherine cu fața albă și împietrită. Se putea aștepta la asta, desigur. Bunica ei suferea de o boală de inimă, de ani de zile. Îi trecu prin minte că ar trebui să se simtă ușurată din cauza informației, dar în loc de asta nu se simțidecât sleită.

— Și... mătușa? Althea e tot acolo?

William aruncă o privire temătoare în jur.

— Ea e acum madama, rosti el cu voce scăzută. I u îndeplinesc diverse treburi pentru ea, la fel cum făceam și pentru bunica ta. Dar acum e un loc diferit, domnișoară. Mult mai rău.

În sinea ei fu mișcată de compasiune. Ce nedrept e să fii prins în capcana unei asemenea vieți, fără pregătire sau educație, care să-ți permită o altă alegere. În intimitatea ei hotărî să-l întrebe pe Harry dacă n-ar putea să existe un post la hotel pentru William, ceva care să-l conducă spre un viitor decent.

— Ce mai face mătușa? întrebă ea.

— E bolnavă, domnișoară. Fața lui era sobră. Doctorul a spus că trebuie să fi luat o boală de la bordel, cu ani în urmă... a primit-o în vintre, apoi i sa urcat la creier. Nu e bine cu capul, mătușa ta. Și nici nu poate să vadă prea bine pe nimeni.

— Îmi pare rău, murmură Catherine încercând să-i fie milă, dar în loc de asta o mare cantitate de frică i se urcă în gât. Încercă să înghită, să pună mal multe întrebări, dar Leo îi întrerupse brusc.

— Destul, rosti el. Birja așteaptă.

Catherine îi aruncă prietenului ei din copilărie o privire tulburată.

— Există ceva ce aș putea să fac pentru tine, William? Ai nevoie de bani? Dar imediat regreta întrebarea, când văzu rușinea și mândria rănită de pe figura lui. Dacă ar fi avut mai mult timp, dacă circumstanțele i-ar fi permis, ar fi găsit un alt mod, mai frumos, de a pune întrebarea.

William dădu din cap rigid.

— Nu am nevoie de nimic, domnișoară.

— Eu stau la hotelul Rutledge. Dacă vrei să ma vezi, dacă există ceva ce pot eu să...

— Nu te-aș deranja niciodată, domnișoară Cathy. Ai fost întotdeauna amabilă cu mine. Odată, când am fost bolnav, mi-ai adus medicamente, îți amintești? Ai venit la salteaua de paie din bucătărie unde dormeam și m-ai acoperit cu una din păturile de pe patul tău. Ai stat pe dușumea și m-ai vegheat...

— Plecăm, rosti Leo aruncându-i lui William o monedă.

Acesta o prinse din zbor. Pumnul lui coborî și se uită la Leo cu un amestec de lăcomie și resentimente, cu fața dură. Când vorbi, accentul lui fu exagerat.

— Mulțam șefu'!

Leo o luă pe Catherine de acolo apucând-o ferm de cot și ajutând-o să urce în trăsură. După ce se așeză pe locul ei îngust, se uită din nou afară. William plecase.

Locul pasagerului era așa de strâmt, încât nenumăratele fuste ale Catherinei, straturi de mătase roz aranjate ca petalele de trandafir, se revărsară peste una din coapsele lui Leo.

Uitându-se la profilul ei, Leo se gândi că arată severă și iritată, ca Marks cea din trecut.

— Nu era nevoie să mă tragi de acolo în felul acela, rosti ea. Te-ai purtat grosolan cu William.

El îi aruncă o privire lipsită de regrete.

— Fără îndoială că mai târziu, după o îndelungă reflecție, mă voi simți teribil în această privință.

— Au mai fost câteva lucruri, despre care voiam să-l întreb.

— Da, sunt sigur că existau o mulțime de aflat despre bolile din bordel, lartă-mă că te-am privat de o astfel de conversație lămuritoare. Ar fi trebuit să vă las pe amândoi să vă reamintiți trecutele vremuri bune din casa de toleranță, stând acolo pe o stradă publică.

— William a fost un băiat adorabil, rosti Catherine calmă. Merita ceva mai mult de la viață. A trebuit să muncească, de cum a început să meargă, lustruind pantofi și cărând găleți grele cu apă, în sus și în jos pe scări... nu avea familie, nici educație. Nu ai nici pentru William, ceva care să-l conducă spre un viitor decent.

— Ce mai face mătușa? întrebă ea.

— E bolnavă, domnișoară. Fața lui era sobra. Doctorul a spus că trebuie să fi luat o boală de la bordel, cu ani în urmă... a primit-o în vintre, apoi i s a urcat la creier. Nu e bine cu capul, mătușa ta. Și nici nu poate să vadă prea bine pe nimeni.

— Îmi pare rău, murmură Catherine încercând să-i fie milă, dar în loc de asta o mare cantitate de frică i se urcă în gât. Încercă să înghită, să pună mal multe întrebări, dar Leo îi întrerupse brusc.

— Destul, rosti el. Birja așteaptă.

Catherine îi aruncă prietenului ei din copilărie o privire tulburată.

— Există ceva ce aș putea să fac pentru tine, William? Ai nevoie de bani? Dar imediat regreta întrebarea, când văzu rușinea și mândria rănită de pe figura lui. Dacă ar fi avut mai mult timp, dacă circumstanțele i-ar fi permis, ar fi găsit un alt mod, mai frumos, de a pune întrebarea.

William dădu din cap rigid.

— Nu am nevoie de nimic, domnișoară.

— Eu stau la hotelul Rutledge. Dacă vrei să ma vezi, dacă există ceva ce pot eu să...

— Nu te-aș deranja niciodată, domnișoară Cathy. Ai fost întotdeauna amabilă cu mine. Odată, când am fost bolnav, mi-ai adus medicamente, îți amintești? Ai venit la salteaua de paie din bucătărie unde dormeam și m-ai acoperit cu una din păturile de pe patul tău. Ai stat pe dușumea și m-ai vegheat...

— Plecăm, rosti Leo aruncându-i lui William o monedă.

Acesta o prinse din zbor. Pumnul lui coborî și se uită la Leo cu un amestec de lăcomie și resentimente, cu fața dură. Când vorbi, accentul lui fu exagerat.

— Mulțam șefu'.

Leo o luă pe Catherine de acolo apucând-o ferm de cot și ajutând-o să urce în trăsură. După ce se așeză pe locul ei îngust, se uită din nou afară. William plecase.

Locul pasagerului era așa de strâmt, încât nenumăratele fuste ale Catherinei, straturi de mătase roz aranjate ca petalele de trandafir, se revărsară peste una din coapsele lui Leo.

Uitându-se la profilul ei, Leo se gândi că arată severă și iritată, ca Marks cea din trecut.

— Nu era nevoie să mă tragi de acolo în felul acela, rosti ea. Te-ai purtat grosolan cu William.

El îi aruncă o privire lipsită de regrete.

— Fără îndoială că mai târziu, după o îndelungă reflecție, mă voi simți teribil în această privință.

— Au mai fost câteva lucruri, despre care voiam să-l întreb.

— Da, sunt sigur că existau o mulțime de aflat despre bolile din bordel, lartă-mă că te-am privat de o astfel de conversație lămuritoare. Ar fi trebuit să vă las pe amândoi să vă reamintiți trecutele vremuri bune din casa de toleranță, stând acolo pe o stradă publică.

— William a fost un băiat adorabil, rosti Catherine calmă. Merita ceva mai mult de la viață. A trebuit să inunțescă, de cum a început să meargă, lustruind pantofi și cărând găleți grele cu apă, în sus și în jos pe scări... nu avea familie, nici educație. Nu ai nici un fel de simpatie pentru cei în situații lipsite de noroc?

— Străzile sunt pline cu astfel de copii. Fac tot ce pot pentru ei în Parlament și dau bani pentru acțiuni de caritate. Da, am simpatie pentru ei. Dar, pentru moment sunt mai interesat de situația ta lipsită de noroc, decât de a oricărui altcuiva. Și am câteva întrebări să-ți pun, începând cu asta: ce s-a întâmplat în pauza de la teatru? Când Catherine nu răspunse, îi apucă bărbia în mână, blând dar sigur, și o forță să se uite la el. Hai, dă-i drumul.

Ea îi aruncă o privire tensionată.

— M-a contactat lordul Latimer.

Ochii lui Leo se îngustară și-și luă mâna de pe bărbia ei.

— Când erai în lojă?

— Da. Harry și Poppy n-au văzut. Latimer mi-a vorbit prin draperiile din fundul lojei.

Leo exploda de furie. Pentru o clipă, nu avu încredere nici în el însuși să vorbească. Voia să se întoarcă și să-l ucidă pe ticălos.

— Ce a spus? Întrebă cu duritate.

— Că am fost prostituată. Și că sunt un fals.

Leo nici nu era conștient că strânsoarea lui devenise mai puternică, până când ea se dădu înapoi. Pe loc strânsoarea slăbi.

— Regret că ai fost confruntată cu așa ceva, reuși el să spună. Nu ar fi trebuit să te părăsesc. N-am crezut că va îndrăzni să te contacteze, după ce l-am amenințat.

— Cred că a vrut să-ți arate clar, că nu e intimidat de tine. Respiră nesigură. Și mai cred că i-a fost rănită mândria, cu ani în urmă, că a trebuit să plătească, pentru ceva ce n-a primit. Poate că așa putea

să-i dau din banii pe care mi i-a dăruit Harry, suficienți cât să mă lase în pace. Să tacă în privința mea.

— Nu, asta n-ar face decât să inițieze un șantaj prelungit.

Latimer nu va tăcea niGiodată. Ascultă-mă, Cat... Harry și cu mine am discutat cum să rezolvăm problema. E suficient să-ți spun că, în câteva zile, Latimer se va trezi într-o situație ce îl va face ori să sfârșească în închisoare, ori va fi forțat să plece din Anglia.

— Pentru ce delict? Întrebă ea cu ochii mari.

— Există o listă lungă din care să alegem, rosti Leo. A încercat aproape orice. Și mai bine nu ți-aș spune despre o anumită ofensă, pentru că nu este potrivită pentru urechile unei lady.

— Poți să-l faci să părăsească Anglia? Adevărat?

— Adevărat.

O simți relaxându-se puțin, cu umerii prăbușiți.

— Ar fi o ușurare, rosti ea. Cu toate că...

— Da?

Catherine își întoarse fața de la privirea lui cercetătoare.

— Nu contează cu adevărat. Deoarece ceea ce a spus nu era decât adevărul. Sunt un fals.

— Ce fleac de auto-compătimire. Ai fost un fals ca prostituată aspirantă. Ca lady adevărată, care e o atracție irezistibilă pentru sconșii, ești cu desăvârșire autentică.

— Nu pentru toți sconșii. Doar pentru Dodger.

— Dovada gusturilor lui excelente.

— Nu încerca să mă vrăjești, bombăni ea. Nu exista nimic mai supărător decât cineva care încearcă să facă pe cineva să se simtă mai bine, când acel cine va vrea să trăiască așa cum e.

Leo își reținu un zâmbet.

— Regret, rosti pocăit. Continuă să trăiește așa. O făceai așa de bine, până când te-am întrerupt eu.

— Mulțumesc. Ea scoase un oftat și așteptă o clipă. La dracu', rosti în final. Acum nu mai pot să o fac. Degetele ei se strecurară într-ale lui și el îl trecu degetul mare peste dosul încheieturilor. Vreau să fac o corectură, adăugă ea. Nu am fost niciodată prostituată aspirantă.

— Dar la ce ai aspirat?

— Să trăiesc undeva în pace și în siguranță.

— Asta e tot?

— Da, asta e tot. Și încă n-am reușit să o fac. Deși... în ultimii câțiva ani am fost mai aproape de asta, decât am crezut vreodată.

— Mărită-te cu mine, îi spuse Leo, și poți să le ai pe amândouă. Vei fi în siguranță și vei trăi în Hampshire. Și mă vei avea pe mine, care sunt în mod evident frișca de pe tort.

Ei îi scăpă un hohot, lipsit de chef.

— Chiar mai multă frișcă, decât are nevoie tortul.

— Nu există astfel de lucruri, cum ar fi prea multă frișcă, Marks.

— My lord, nu cred că vrei în mod sincer să te însori cu mine, la fel de mult cum vrei să-ți urmezi calea.

— Vreau să te măriți cu mine, așa că nu am altă cale la ora asta, rosti el, ceea ce era advărat. Nu e bine penru mine să fiu răsfățat. Și îmi spui asta destul de frecvent.

Ea scoase un ha-ha de amuzament silit.

— Nu ți-am spus-o destul de mult în ultima vreme.

— Atunci hai să facem practică în apartamentul tău de la hotel. Voi încerca să-mi croiesc drumul împreună cu tine, iar tu poți să încerci să mă refuzi.

— Nu.

— Vezi? Îți ascuți deja abilitățile.

Leo îi spuse birjarului să-i ducă pe aleea ce mărginea grajdurile din spatele hotelului. Era o cale de intrare mult mai discretă, decât să mășăluiască prin vestibul. Urcară pe scările de serviciu și pe culoarul care ducea la apartamentul Catherinei. Hotelul era extraordinar de tăcut pentru ora aceea, toți erau fie plecați la plimbarea de seară, fie dormeau sforăind.

Când ajunseră la ușa apartamentului Catherinei, Leo așteptă ca ea să caute cheia în mica geantă de mătase, agățată de una din încheieturile ei.

— Dă-mi voie, rosti Leo când găsi cheia. Luând-o de la ea, el descuie ușa.

— Mulțumesc. Catherine îi luă cheia înapoi și se întoarse cu fața spre el, pe prag.

Leo îi privi figura cu oase fine, citind emoțiile care îi licăreau în ochi: disperare, refuz, dorință.

— Invită-mă înăuntru, rosti el blând.

Ea clătină din cap.

— Trebuie să pleci. Nu e potrivit pentru tine să stai aici.

— Noaptea de-abia a început. Ce vei face acolo înăuntru, singură?

— Voi dormi.

— Nu, nu o vei face. Vei sta trează cât mai mult posibil, îngrijorată de coșmaruri. Văzând că marcuse un punct, Leo își forță avantajul. Lasă-mă înăuntru!

CAPITOLUL 26

Leo rămase în ușă, scoțându-și neglijent mânușile, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Catherinei i se uscă gura când îl privi. Avea nevoie de el. Avea nevoie să fie ținută în brațe și reconfortată și el știa asta. Dacă îi permitea să intre în apartamentul ei, nu era nici un dubiu ce se va întâmpla în continuare.

Tresări la sunetuhjnor voci ce se auzeau din fundul culoarului lung. Întinzând repede mâna, îl apucă pe Leo de reverele hainei și-l trase peste prag refugiindu-se amândoi în cameră, în siguranță.

— Şşşşt, şopti ea.

Leo îşi puse mâinile de o parte şi de alta a ei, fixând-o de uşă, ca într-o capcană.

— Ştii cum poţi să mă faci să tac. Vocile devin mai puternice pe măsură ce oamenii se apropiau de-a lungul culoarului. Zâmbind spre faţa ei încordată, Leo începu, cu un ton ce putea fi auzit foarte bine: Marks, mă întreb dacă...

Ea inspiră exasperată şi îşi lipi gura de a lui; orice pentru î-l face să tacă. Leo rămase tăcut şi recunoscător, sărutând-o cu o plăcere cutezătoare şi avidă. Chiar şi prin rândurile elegante ale hainelor lui, ea putea să-i simtă căldura şi duritatea. Dispe rată îl scotoci pe dedesubt, băgându-şi mâinile sub haină, unde se adunase căldura trupului lui.

Ea gemu, sunetul oprindu-se între buzele lor. Limba lui intra adânc şi ea simţi tresăririle cores punzătoare plăcerii, până în fundul stomacului. Picioarele îşi pierdură puterea, punându-i în pericol echilibrul. Ochelarii i se deplasară, agăţaţi între feţele lor. Leo ridică mâna pentru a-i da cu grija deoparte. Şi îi strecură în buzuar. Cu o încetineala deliberată, băgă cheia în uşă şi o încuie pe dinăuntru. Catherine stătea mută, sfâşiată între dorinţă şi prudenţă.

În tăcere, Leo se duse să aprindă lampa. Se auzi fâşâitul chibritului... şi o strălucire, când se aprinse fitilul. Catherine clipi ca o bufniţă, în camera brăzdată de umbre şi cu silueta lui mare şi întunecată în faţa ei. Îi era dor de el, trupul ei strângându-se în spaţiul gol şi intim. O străbătu un fior, când se gândi cum o umplea el, greutatea lui dulce în interiorul ei.

Oarbă îşi întoarse faţa de la el, oferindu-i acces la şirul de copci ce încheiau partea din spate a rochiei. Materialul se întinse peste sâni, când ei apucă spatele rochiei. Apărură o serie de smucituri îndemânatică, rochia cedă şi alunecă în jos. Îi simţi gura lipindu-se tandră de gâtul ei, o mişcare rapidă de căldură excitantă. Ei îi coborî rochia până în talie, apoi peste şolduri. Ea se mişcă pentru a-l ajuta, păşind peste mormanul de mătase roz şi aruncându-şi din picioare balerinii. Întorcând-o din nou, Leo îi desfăcu corsetul, făcând pauze, pentru a-i săruta umerii.

— Desfă-ţi părul. Atingerea respiraţiei lui pe piele o făcu să se înfioare.

Catherine se supuse, scoţând agrafele din coc şi adunându-le într-o grămăjoară. După ce le puse pe masa de toaletă, se îndreptă spre pat şi se urcă pe saltea aşteptând tensionată să se dezbrace şi el. Nu se putu abţine să nu-şi dorească să fi avut ochelarii, când se uită la forma lui nedesluşită, care o intriga, la jocul luminii şi al umbrelor pe pielea lui.

— Nu te chinui aşa tare să te uiţi. Ai să-ţi oboseşti ochii.

— Nu pot să te văd.

Se apropie de ea, cu fiecare linie a trupului lui abundând de grație masculină.

— Poți să mă vezi, de la această depărtare?

Ea îl studie amănunțit.

— Anumite părți.

Leo izbucni într-un râs răgușit și se târî în pat, peste ea, sprijinindu-și greutatea pe brațe. Sfârcurile sânilor i se întăriră sub voalul ușor al cămășii. Stomacurile lor se presară unul peste altul, forma lui în erecție se potrivea perfect în creștătura corespunzătoare a trupului ei.

— Acuma cum e? șopti Leo. Sunt destul de aproape?

— Destul, reuși ea să spună privind-i fața, în cele mai mici detalii ce-i tăiau respirația. Trebuia să se forțeze să pronunțe cuvintele, prin răsuflarea neregulată. Dar nu suficient...

Leo se aplecă să-i apuce buzele, pecetluindu-și gura peste a ei, într-o revărsare de senzații. Se pierdu în el, un sărut ce dădea și totodată cerea. El o cercetă blând, întâlnind avansurile ezitante ale limbii ei. Gusta pentru prima oară interiorul gurii lui și îi simți fiorul răspunsului.

Scoțând un sunet aspru, Leo ajunse la tivul cămășii ei. Trăgând-o în sus, o ajută să și-o scoată peste cap. Dezlegă apoi șireturile pantalonașilor ei cu o încetineală torturantă, plimbându-și degetele de-a lungul taliei eliberate și coborând muselina subțire peste șolduri. Urmară jartierele și ciorapii, lăsând-o complet goală.

Murmurându-i numele, Catherine își petrecu brațele pe după gâtul lui și încercă să-l tragă din nou peste ea. Se arcui spre el, gâfâind de plăcere la atingerea diverselor lui texturi, asprime și mătăse, moliciune și oțel.

El își duse gura la urechea ei, buzele lui jucându-se cu lobul moale, înainte de a șopti:

— Cat, am să-ți sărut tot trupul, de sus până jos și înapoi. Și vreau să rămâi perfect nemișcată și să mă lași să fac ce-mi place. Poți să faci asta, nu-i așa?

— Nu, răspunse ea serioasă. Realmente, nu cred.

Leo își depărtă o clipă fața. Și când se uită din nou la ea, ochii lui străluceau de veselie.

— Asta a fost de fapt o întrebare retorică.

— O întrebare retorică primește un răspuns clar, argumentă ea, și ceea ce întrebă nu este... Se întrerupse, incapabilă să vorbească sau să gândească, când îl simți mușcând și lingând o parte sensibilă a gâtului ei. Gura lui era fierbinte și mătăsoasă, suprafața limbii ca o catifea. El își continuă drumul de-a lungul brațului ei, oprindu-se la gropițele din interiorul cotului și al încheieturii mâinii, mângâindu-i pulsul ce bătea vizibil sub pielea fină. Fiecare centimetru al trupului ei era plin de plăcere, conștient de el și de ceea ce făcea.

Gura lui se plimbă înapoi de-a lungul brațului ei până la sân, urma gurii lui lăsându-i pielea îmbujorată și umedă. Sărută de jur împrejurul sfârcului trandafiriu, fără să-l atingă, până când ea simți un scâncet ridicându-i-se din gât.

— My lord, te rog, gâfâi ea strecurându-și mâinile în părul lui, încercând să-l ghideze.

El rezistă, apucând-o de încheieturi și fixându-le pe lângă ea.

— Nu te mișca, îi aminti el calm. Sau vrei să sar peste?

Ea închise ochii și rămase într-o liniște profund mahnită și cu pieptul greu. Leo avu obrăznicia să râdă încet, întorcându-se să-și frece nasul de curba de dedesubt a sânelui ei. Îi scăpă un țipăt, când simți buzele lui poposind pe vârful întărit. Încet gura lui se deschise, apoi se închise peste el și începu să sugă. În stomac îi flutură un fior fierbinte și șoldurile i se ridicară de pe saltea. Mâna lui se așeză pe abdomenul ei plat, mișcându-se în cercuri calmante, și împingându-i spatele pe pat.

Era imposibil să stea întinsă fără să se miște, când Leo o tortura așa, ațâțând-o cu măiestrie, dar fără să-i ofere descărcarea. Imposibil de îndurat... dar nu-i permitea altceva. El își urmă calea în jos, pe abdomenul ei, lingând și împungând ușor scobitura buricului. Se simțea slăbită și transpira, udă la rădăcina părului, cu trupul chinuit de o plăcere ce friza durerea.

Gura lui alunecă de-a lungul moliciunii vulnerabile a vintrei până în interiorul coapselor, limba lui jucându-se blând de fiecare parte... Peste tot, cu excepția centrului umed și pulsant.

— Leo, gâfâi ea. Asta... nu e prea frumos din partea ta.

— Știu, rosti el. Desfă-ți picioarele.

Ea se supuse tremurând, lăsându-l să o ghideze, desfăcându-și trupul în poziții și mai revelatoare. El își folosi gura în moduri care o iritau și o excitau... mușcând-o de coapse, investigând adânciturile ce o gădilau din spatele genunchilor, depunând sărutări în jurul gleznelor, sugându-i leneș degetele de la picioare. Ea își înghiți un geamăt de implorare, apoi altul, nerăbdarea răbufnindu-i prin trup.

După o eternitate, Leo parcurse până la urmă tot drumul înapoi, până la gât. Catherine își depărtă coapsele, murind de dorința ca el să o pătrundă, dar în loc de asta, o rostogoli pe burtă. Ea scânci de frustrare.

— Fetișcană nerăbdătoare. Mâna lui Leo îi mângâie fundul și îi alunecă între coapse. Acum, asta te satisface? Îl simți desfăcându-i carnea umflată. Trupul îi înțepeni de extaz, când degetele lui intrară în ea, alunecând în umezeală. Le ținu acolo, adânc și mișcându-le, în timp ce îi săruta spatele. Se trezi arcuindu-se spre mâna lui, gâfâind de plăcere. Mai aproape... mai aproape... și apogeul izbucni strălucind, fără a putea fi stăpânit.

Apoi, Leo o întoarse din nou pe spate, sub virilitatea lui tare și aburită de sudoare și de abia atunci realizează că și el se torturase, pe el însuși, ca și pe ea. El îi fixează brațele deasupra capului și îi depărtează picioarele. Pentru o clipă ea simți o pâlpare de panică, din cauza propriei ei neputințe, văzându-i trupul puternic deasupra ei. Dar apoi, el o pătrunse cu o scufundare tare și lunecoasă și frica îi dispăru într-un fluviu de plăcere. El își strecură brațul liber sub ceafa ei. Ochii ei se închiseră și capul îi căzu înapoi, când el se aplecă să îi sărute gâtul.

Ea nu mai era altceva decât senzații, fierbințeala străbătând-o în valuri, din ce în ce mai puternice, pe măsură ce el o poseda cu mișcări încete, lascive. Cu fiecare împingere, el îi legăna șoldurile, repetând mișcarea până ea roși și se zvârcoli într-o ultimă explozie de ușurare. Și el rămase în ea, supraveghindu-i fiecare spasm, până când ea deveni moale și tăcută. Murmurându-i, o convinse să-și pună un picior pe umărul lui. Poziția o deschise și mai tare, schimbând unghiul dintre ei, astfel încât, când el o pătrunse din nou, atinse un nou loc din interiorul ei. Un alt izvor de plăcere se iscă, tălăzuind atât de puternic și repede că de abia putea să respire. Era încă întinsă sub el, cu picioarele tremurând, când el o pătrunse mai adânc decât își închipuise ea că ar fi posibil. Și fu propulsată spre un alt apogeu, puternic și amețitor, dar înainte ca ultimii fiori să se liniștească, el se retrase brusc din ea, pentru a-și permite propria ușurare, sexul lui săltând năvăș pe abdomenul ei.

— O, Cat! rosti după o vreme, încă peste ea, cu mâinile prinse de lenjeria patului.

Ea își întoarse fața, până când buzele ei îi atinseră marginea urechii. Mirosul erotic al sexului și pielea udă îi umplură nările. Palma i se așază pe spatele lui, mângâind suprafața netedă și ea îl simți înfiorându-se de plăcere, la zgărierea blândă a unghiilor ei. Ce minunat era să stea întinsă împreună cu un bărbat, simțindu-l moale alături de ea, în timp ce pulsurile lor se potoleau. Ce absorbție de carne, de umezeală și de senzații, spasme prelungite și pulsații, în locurile în care se presau unul de altul.

Leo își înalță capul și o privi.

— Marks, rosti el cu voce inegală, nu ești o femeie perfectă.

— Sunt conștientă de asta, afirmă ea.

— Ai un temperament urât, ești oarbă ca o cârțiță, ești un poet deplorabil și, ca să fiu cinstit, accentul tău în franceză ar trebui prelucrat. Sprijinindu-se pe coate, Leo îi luă fața în mâini. Dar când adun toate astea, împreună cu ce a mai rămas din tine, rezultatul face din tine cea mai perfectă femeie imperfectă, pe care am cunoscut-o vreodată. Absurd de încântată, ea zâmbi spre figura lui. Ești frumoasă dincolo de cuvinte, continuă Leo. Ești amabilă, amuzantă și pasionată. De asemenea, ai o inteligență vie, dar asta vreau să o trec cu vederea.

Zâmbetul ei dispăru.

— Te îndrepti spre o nouă cerere în căsătorie.

Privirea lui era intensă.

— Am o licență specială din partea Autorității Arhiepiscopale.

Putem să ne căsătorim în orice biserică, unde ne place. Am putea să fim căsătoriți până dimineață, dacă spui da.

Catherine își întoarse fața de la el, apăsându-și fruntea încruntată în saltea. Îi datora un răspuns - îi datora sinceritate.

— Nu sunt sigură că voi putea vreodată să spun da.

Leo rămase foarte liniștit.

— Vrei să spui că atunci când te cer eu, sau oricare alt bărbat?

— Oricare bărbat, admise ea. Doar că, cu tine, mie foarte greu să refuz.

— Ei bine, asta e ceva încurajator, rosti el, deși tonul lui exprima contrariul. Leo părăsi patul și se duse să-i aducă un prosop ud. Întorcându-se, rămase lângă pat și o privi: gândește în următorul mod, continuă el. Căsătoria cu greu ar schimba ceva între noi, cu excepția faptului că am termina cu sfada, într-un fel mult mai satisfăcător. Și desigur eu voi avea niște drepturi legale mai extinse asupra trupului tău, a bunurilor tale și a tuturor libertăților tale individuale, dar nu văd de ce treaba asta ar fi așa alarmantă.

Sarcasmul lui aproape că o făcu pe Catherine să zâmbească din nou, în ciuda imposibilei ei disperări. Terminându-se de șters, puse prosopul pe noptieră și trase în sus lenjeria de pat, peste sâni.

— Aș vrea ca oamenii să fie ca ceasurile și mecanismele, pe care Harry le construiește atât de inteligent. Astfel, s-ar putea ca orice rău să poată fi reparat. Cum este că acum, însă, am unele părți care nu funcționează corespunzător.

Leo se așază pe marginea patului, privirea lui susținând-o pe a ei. Întinse un braț muscular și îi prinse ceafa în mână, ținând-o nemișcată. Gura lui o posedă dur, până când capul ei pluti și inima îi bubui. Apoi ridicând capul, rosti:

— Ador toate părțile ce-ți aparțin, exact așa cum sunt ele. O lăasă pe spate și îi atinse linia netedă a maxilarului, cu degete blânde. N-ai putea cel puțin să admiți că ești îndrăgostită de mine?

La mângâierile lui blânde, Catherine înghiți în sec.

— Eu... e evident că sunt.

— Atunci spune-o, o îndemnă el mângâind-o pe gât.

— De ce trebuie să mai afirm ceva, când este evident?

Dar el insistă, al naibii, până să-și dea seama ce greu era pentru ea.

— Sunt doar câteva cuvinte. Degetul lui mare îi pipăi pulsul puternic și neliniștit de la baza gâtului. Nu-ți fie frică!

— Te rog, nu pot...

— Spune-o.

Catherine nu putea să-l privească. Fu cuprinsă de căldură, apoi de frig. Inspirând adânc, reuși o șoaptă tremurată:

— Sunt în-îndrăgostită de tine.

— Ei bine, murmură Leo încercând să o tragă mai aproape. A fost chiar așa de rău?

Trupul ei era zguduit de dorința de a se ghemui la pieptul lui atrăgător. Dar, în loc de asta, își fixă brațele între ei, păstrând o distanță hotărâtă.

— Nu e nici o diferență, se forță ea să spună. De fapt, e și mai rău.

Brațele lui slăbiră strânsoarea. Îi aruncă o privire ironică:

— Mai rău?

— Da, pentru că nu pot să-ți ofer niciodată, ceva mai mult decât atât. Și, cu toate că tu declari contrariul, dorești genul de căsătorie contractată de surorile tale. Felul în care este Amelia cu Cam, dovotamentul și intimitatea... vei vrea și așa ceva.

— Nu vreau intimitate cu Cam.

— Nu glumi în legătură cu asta, rosti ea necăjită. E ceva serios.

— Regret, veni răspunsul lui calm. Uneori conversațiile serioase mă fac să mă simt prost și, drept rezultat, tind să apelez la umor. Făcu o pauză. Înțeleg ce încerci să-mi spui. Dar ce ar fi dacă ți-aș spune că atracția și dragostea de acum, ar fi suficiente?

— Nu te-aș crede. Deoarece știu ce nefericit ai deveni văzând căsătoriile surorilor tale, amintindu-ți cât de devotați au fost părinții tăi unul față de altul și știind că ce avem noi e un fals, în comparație cu asta. O parodie.

— Ce te face așa sigură, că nu vom ajunge să ne pese unul de altul?

— Pur și simplu așa simt. Am privit în inima mea și n-am așa ceva. Am înțeles asta și mai înainte. Nu cred că voi fi în stare vreodată, să mă încred suficient în cineva, pentru a-l iubi. Chiar și în tine.

Fața lui Leo rămase inexpressivă, dar ea simți ceva întunecat ascuns sub auto-controlul lui, ceva care sugera furie, sau exasperare.

— Asta nu pentru că nu poți, rosti el. Ci pentru că nu vrei. Îi dădu drumul cu grijă și se duse să-și culeagă hainele lepădate. Îmbrăcându-se, rosti cu o voce care o îngheță, atât era de curtenitoare: Trebuie să plec.

— Ești furios.

— Nu. Dar dacă rămân, voi sfârși prin a face dragoste cu tine și a te cere în căsătorie în mod repetat, până dimineață. Și toleranța mea față de respingeri are limitele ei.

Cuvinte de regret și auto-reproș se ridicară pe buzele ei. Dar se abținu, simțind că n-ar face decât să-l înfurie. Leo era un om căruia cu greu i-ar fi fost frică de o provocare. Dar începuse să înțeleagă că nu

putea face nimic, cu provocarea care era ea, cu felul de dilemă inexplicabilă ce nu putea fi rezolvată.

După ce s-a îmbrăcat și și-a pus pe umeri haina, Leo s-a întors spre pat.

— Nu încerca să preconizezi de ce ai fi capabilă, murmură el strecurându-și degetele sub bărbia ei. Se aplecă, își apăsă buzele pe fruntea ei și adăugă: ai putea să fii tu însăși surprinsă. Ducându-se la ușă, o deschise și se uită în sus și-n jos pe hol. Apoi o privi pe Catherine peste umăr: încuie ușa după ce ies.

— Noapte bună, rosti ea cu dificultate. Și... regret, my lord. Aș vrea să fiu altfel. Aș vrea să pot... Se opri și scutură din cap simțindu-se mizerabil.

Mai poposind puțin, Leo îi aruncă o privire amuzată, dar încărcată de avertismente.

— O să pierzi această bătălie, Cat. Și, în ciuda ta, o să fii foarte fericită învinsă.

CAPITOLUL 27

A doua zi, să se vadă cu Vanessa Darvin era ultimul lucru pe care voia Leo să-l facă. Totuși, era curios de ce voia ea să se întâlnească. Adresa pe care i-o dăduse Poppy era a unei reședințe din Mayfair, pe Audley Street, nu departe de casa pe care o închiriasse el. Era o casă de oraș stil georgian, din cărămidă roșie cu garnituri albe, în față cu un fronton tot alb, susținut de patru pilaștri subțiri.

Lui Leo îi plăcea enorm Mayfair, nu atât pentru reputația de a fi la modă, ci pentru faptul că fusese decretat, la începutul secolului al optsprezecelea, de către Marele Juriu de la Westminster, ca fiind un loc „indecent și neîngrijit”. Fusese condamnat pentru practicarea jocurilor de noroc, piesele pornografice, competițiile de box și luptele între animale și pentru toate viciile ce însoțeau crima și prostituția. De-a lungul următorilor o sută de ani, încet-încet aici s-a stabilit mica nobilime, până când John Nash i-a pecetluit respectabilitatea greu câștigată înființând Regent Street și Regent's Park. Pentru Leo, Mayfair va fi pentru totdeauna o lady respectabilă, cu un trecut rău-famat.

La sosirea la reședință, Leo a fost condus într-o cameră de primire, cu vizibilitate spre două treimi din grădini. Vanessa Darvin și contesa Ramsay erau amândouă prezente, întâmpinându-l cu căldură. După ce s-au așezat și au purtat scurta conversație obligatorie, punându-se întrebările de rigoare despre sănătatea familiei și a lui, despre vreme și alte subiecte sigure și politicoase, de la începutul unei întâlneri, Leo găsi că, impresia ce i-o făcuseră cele două femei la balul din Hampshire, era neschimbată. Contesa era tot o guralivă, iar Vanessa Darvin era o frumusețe interesată.

Trecu un sfert de oră și apoi o jumătate. Leo începu să se întrebe dacă va descoperi vreodată de ce l-au convins să le viziteze.

— Vai de mine, exclamă contesa până la urmă, pur și simplu am uitat că intenționez să-l consult pe bucătar în legătură cu cina. Scuze, trebuie să plec imediat. Se ridică și automat Leo sări în picioare.

— Poate că ar trebui să plec și eu, roși el, recunoscător pentru ocazia de a scăpa.

— Rămâi, my lord, rosti calmă Vanessa. Între ea și contesă fu schimbată o privire, înainte ca aceasta din urmă să părăsească încăperea.

Recunoscând pretextul evident de a-i lăsa singuri, Leo își sprijini spatele de scaun.

Ridică o sprinceană, când o privi pe Vanessa.

— Deci există un motiv pentru toate astea.

— Există un motiv, confirmă Vanessa. Era frumoasă, cu părul ei negru strălucitor aranjat în coc de bucle, ochii exotici și sclipitori pe tenul de porțelan. Vreau să discut cu tine o problemă foarte personală. Sper că pot conta pe discreția ta.

— Poți. Leo o studie cu o urmă de interes. Există un fel de incertitudine, de urgență, sub fațada ei provocatoare.

— Nu sunt sigură cum ar fi mai bine să încep, zise ea.

— Fii directă, sugeră Leo. Subtilitățile sunt pierdere de vreme pentru mine, de obicei.

— Aș dori să-ți fac o propunere, my lord, care va satisface nevoile noastre reciproce.

— Ce ciudat! Nu mi-am dat seama că avem nevoi reciproce.

— Evident, ale tale sunt de a te însura și a avea repede un fiu, înainte de a muri.

Leo fu cam surprins.

— Nu mi-am pus în gând să mor prea repede.

— Ce spui de blestemul Ramsay?

— Nu cred în blestemul Ramsay.

— Nici tatăl meu n-a crezut, sublinie ea.

— Ei bine, atunci, zise Leo pe cât de plictisit pe atât de amuzat, având în vedere decesul meu, ce se apropie rapid, n-ar trebui să risipim nici un minut. Spune-mi ce vrei, domnișoară Darwin.

— Am nevoie să găsesc un soț, cât mai repede posibil, sau mă voi găsi în curând într-o situație foarte neplăcută. Leo o privi alertat, fără să răspundă. Deși nu ne cunoaștem prea bine, continuă ea, știu multe despre tine. Faptele tale trecute constituie cu greu un secret. Și cred că toate însușirile, care ar face din tine un soț nepotrivit pentru oricine altcineva, pentru mine te-ar face ideal. Vezi tu, noi doi ne asemănăm foarte mult. În toate privințele, tu ești cinic, imoral și egoist. O pauză deliberată. Și așa sunt și eu. Lată de ce n-aș încerca niciodată să schimb nici una din aceste însușiri ale tale. Fascinant. Pentru o fată nu mai mare de douăzeci de ani, posedă o încredere în sine nefirească. Indiferent cât vei dori să hoinărești, continuă Vanessa,

n-am să mă plâng. Probabil că nici măcar nu voi observa, deoarece aş fi la fel de ocupată. Ar fi o căsătorie sofisticată. Pot să-ţi dau copii, pentru a asigura ca titlul şi averea Ramsay să rămână urmaşilor tăi. Mai mult, pot...

— Domnişoară Darwin, rosti Leo cu grijă, te implor nu continua. Era greu să nu sesizeze ironia situaţiei – îi propunea o adevărată căsătorie de convenienţă, eliberată de dorinţe şi sentimente nedorite. Diametral opusă căsătoriei pe care o voia el cu Catherine. Nu cu mult timp în urmă ar fi prezentat interes pentru el. Lăsându-se pe spătarul scaunului, Leo o privi cu o răbdare detaşată: nu neg poveştile despre fostele mele păcate. Dar în ciuda tuturor acestora... sau poate din cauza lor... ideea unei căsătorii de acest fel nu mă interesează, la urma urmei.

Din nemişcarea împietrită a feţei Vanesei, îşi dădu seama că o surprinsese. Îi luă un timp pentru a-i răspunde:

— Poate că ar fi trebuit, my lord. O femeie mai bună ar fi dezamăgită, ruşinată şi ar ajunge să te urască. Pe câtă vreme eu... îşi atinse pieptul într-un gest de rutină atrăgându-i atenţia asupra sânelui perfect rotund... n-aş aştepta niciodată nimic de la tine.

Aranjamentul propus de Vanessa Darwin era o reţetă perfectă pentru viaţa de familie din înalta societate. Fantastic de nesângeroasă şi de civilizată!

— Dar eu am nevoie de cineva, care aşteaptă ceva de la mine, se auzi el rostind.

Adevărul acesta îl străbătu ca un fulger. Oare chiar spusese el aşa ceva? Şi chiar aşa gândea, cu adevărat?

Da. Dragă Doamne!

Când şi cum s-a schimbat aşa? Purtase o bătălie mortală pentru a lăsa în urmă excesele de tristeţe şi dezgustul de sine însuşi. Undeva, de-a lungul drumului urmat, încetase să-şi mai dorească moartea, ceea ce nu era chiar acelaşi lucru cu dorinţa de a trăi. Dar asta a fost destul pentru o vreme.

Până la Catherine. Îl trezise, ca un şuvoi de apă rece aruncat în faţă. L-a făcut să vrea să fie un om mai bun, nu doar pentru ea, ci şi pentru el însuşi. Ar fi trebuit să ştie că ea îl va împinge dincolo de limite. Dragă Doamne, cum îl mai împingea! Şi lui îi plăcea. Îi plăcea de ea. Luptătorul lui micuţ, cu ochelari!

N-am să-ţi dau voie să cazi, i-a spus ea, în ziua în care se rănise la ruine. Nu vreau să te las să te transformi într-un degenerat. Şi chiar a crezut în asta, iar el crezuse în ea şi aceasta a fost clipa schimbării.

Ce mult rezistase să iubească pe cineva... Simţea ca şi cum sufletul lui fusese aruncat în foc, fiecare bucăţică arzând cu o bucurie nerăbdătoare.

Conştient că i se accentuaseră culorile, Leo inspiră profund, apoi expiră încet. Un zâmbet îi înflori pe buze, când reflectă la

inconvenientul specific de a realiza că e îndrăgostit de o femeie, când tocmai fusese cerut în căsătorie de alta.

— Domnișoară Darwin, rosti el amabil. Sunt onorat de sugestia ta. Dar tu îl vrei pe omul care eram. Nu pe omul care sunt acum.

Ochii negri sclipiră malițioși.

— Pretinzi că te-ai transformat? Te gândești să-ți negi trecutul?

— Nu, deloc. Dar am speranțe într-un viitor mai bun. Făcu o pauză deliberată. În ciuda blestemului Ramsay.

— Faci o greșeală. Trăsăturile frumoase ale Vanessei se înăsprirea. Știu că n-ai fost gentleman, dar nu te consider prost. Acum trebuie să pleci. Se pare că nu vei fi de nici un folos pentru mine.

Leo se ridică îndatoritor. Făcu o pauză înainte de a pleca aruncându-i ei o privire șireată.

— Nu pot să mă opresc să nu te întreb, domnișoară Darwin... de ce nu te măriți pur și simplu cu tatăl copilului?

Se dovedi că ghicise bine.

Ochii Vanessei luară foc, înainte de a reuși să-și stăpânească expresia.

— Este mult prea inferior mie, rosti ea cu o mică voce sugrumată. Sunt cu adevărat mai discriminatoare decât surorile tale, my lord.

— Păcat, murmură Leo. Ele par să fie foarte fericite cu lipsa lor de sentimente de discriminare. Făcu o plecăciune politicoasă. Adio, domnișoară Dan/in. Îți doresc noroc în căutarea unui soț, care să nu-ți fie inferior.

— Nu am nevoie de noroc, my lord. Am să mă mărit și asta curând. Și nu am nici o îndoială că viitorul meu soț și cu mine vom fi cu adevărat fericiți, când voi ajunge să intru în posesia Casei Ramsay.

Întorcându-se la hotel de la o întâlnire matinală a lui Poppy cu croitoreasa, Catherine se înfioră de plăcere, când intrară în apartamentele Rutledge.

Ploua tare, cu picături mari și reci, ce anunțau apropierea toamnei. În ciuda mantiilor și a umbrelor, ea și Poppy nu scăpaseră cu desăvârșire de umezeală. Se îndreptară amândouă spre căminul din salon, așezându-se în față și ațâțând focul.

— Harry trebuie să se întoarcă din Bow Street, rosti Poppy dându-și pe spate o buclă udă de păr, ce i se lipise de obraz. Plecase să se întâlnească cu un procuror și un magistrat din Bow Street, pentru a discuta despre lordul Latimer. Harry fusese înnebunit și strânsese din buze, în fața specificului situației, și promisese că după ce se va duce la biroul magistratului, le va explica totul în amănunt. Și așa trebuie să facă și fratele meu, mai zise ea, după ce se vede cu domnișoara Darwin.

Catherine își scoase ochelarii și-și folosi mâneca, pentru a șterge aburul de pe lentile. Auzi un zgomot de bun sosit din partea lui Dodger,

un fel de chicotit sconcsesc, după care apăru de nicăieri, pentru a sări spre ea. Punându-și ochelarii, se aplecă să-l ridice și el se ghemui în brațele ei.

— Șobolan odios, murmură ea, legănând trupul lung și lucios.

— Te iubește, Catherine, rosti Poppy dând din cap și zâmbind.

— Totuși, am să i-l dau înapoi lui Beatrix, cu prima ocazie. Dar, pe furiș, își plecă obrazul și-l lăsă pe Dodger să o sărute.

Se auzi o bătaie în ușă, urmată de zgomotul făcut de cineva care intra, un murmur de bărbat și al fetei care-i lua pardesiul și pălăria. În salon intră Leo, aducând cu el mirosul de lână udă și de ploaie. Părul îi era ud la vârfuri, ondulându-se ușor pe ceafă.

— Leo, exclamă Poppy râzând, ce ud ești! N-ai avut umbrelă?

— Umbrelele nu sunt de prea mare folos, când plouă în rafale, o informă el.

— Îți aduc un prosop. Poppy ieși din cameră.

Lăsată singură cu Leo, Catherine îi întâlni privirea. Zâmbetul lui se șterse și se uita la ea cu o intensitate alarmantă. De ce Q privea în felul acesta? Părea că ceva se frânsese în el, în ochii aceia albaștri diavolești și periculoși.

— Cum a fost discuția ta cu domnișoara Darwin? întrebă ea tensionată, în timp ce el se apropia.

— Lămuritoare.

Se încruntă la răspunsul lui scurt, refugiindu-se într-o postură exasperată.

— Ce a vrut de la tine?

— Mi-a propus o căsătorie de conveniență.

Catherine clipi. Era ceea ce se așteptase și totuși, să o audă din gura lui, îi cauză un junghi de gelozie.

Leo trecu pe lângă ea, lumina focului pâlپând peste trăsăturile lui. Mici picături de ploaie străluceau ca niște pietre prețioase pe fața lui bronzată. Ar fi vrut să atingă această burniță ușoară, să-și pună gura peste ea, să-i guste pielea.

— Care a fost răspunsul tău? făcu ea efortul să întrebe.

— Am fost flatat, desigur, rosti el blând. Oricine apreciază, când e dorit.

Știa că e geloasă. Se juca cu ea. Catherine luptă să-și rețină firea să nu-i ia foc.

— Poate că ar fi trebuit să accepți, rosti ea rece.

Privirea lui nu se depărtă de ea.

— Poate că am făcut-o.

Catherine trase cu putere aer în piept.

— Lată-vă, rosti veselă Poppy, conștientă de tensiunea dintre ei, când intră în cameră cu un morman de prosoape. Îi dădu unul lui Leo, care îl luă și-și tamponă fața.

Catherine ședea pe sofa, permițându-i lui Dodger să se încolăcească în poala ei.

— Ce a vrut domnișoara Darwin? o auzi pe Poppy întrebând.

Vocea lui Leo era înăbușă în prosop.

— Mi-a făcut o propunere de căsătorie.

— Ceruri! exclamă Poppy. În mod clar, nu are idee ce înseamnă să te suporte zi de zi.

— În situația ei, replică el, o femeie nu-și poate permite să fie exigentă.

— Ce fel de situație? întrebă Catherine răspicat.

Leo îi restituie prosopul lui Poppy.

— Așteaptă un copil. Și nu vrea să se mărite cu tatăl. Asta nu trebuie să iasă din camera asta, desigur.

Cele două femei rămaseră tăcute. Catherine se lupta cu un amestec curios de sentimente... simpatie, ostilitate, gelozie, frică. Cu această fărâmbă de informație, avantajele unui meci între Leo și domnișoara Darwin se diminuau.

Poppy îl privi grav pe fratele ei.

— Situația ei trebuie să fie disperată, pentru a se încrede în tine în felul acesta.

Răsunul lui Léo fu împiedicat de Harry, care intră în apartament cu pardesiul și pălăria aburind de ploaie.

— Bună ziua, rosti Harry schițând un zâmbet. Camerista îi luă pălăria și pardesiul îmbibate de apă și Poppy se apropie de el cu un prosop curat.

— Ai venit pe jos? întrebă ea privirea alunecându-i de la manșetele pantalonilor pline de apă, la trăsăturile lui umezite de ploaie. Întinse mâna pentru a-l șterge pe față, cu o sollicitudine de soție.

— Aproape că am înotat, răspunse Harry părând că se amuză de serviciile ei.

— De ce n-ai luat o birjă, sau să trimiți după o trăsură?

— Toate birjele au fost luate, imediat ce a început ploaia, răspunse Harry. Și e o distanță scurtă. Numai un papă-lapte ar fi trimis după o trăsură.

— Mai bine un papă-lapte, decât să contactezi o afurisită de răceală, se agită Poppy, urmându-l când se așeză lângă șemineu.

Harry zâmbi și se aplecă să-i fure un sărut, în timp ce ea se ocupa de nodul ud al cravatei lui.

— Nu contactez niciodată, nici o răceală. Scoțându-și cravata udă, o puse alături și se așeză lângă foc. Se uită la Leo în așteptare.

— Cum a mers întâlnirea ta cu domnișoara Darwin?

Șezând, Leo se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe genunchi.

— N-are nici o importanță, vorbește-ne tu despre vizita ta în Bow Street.

— Procurorul Hembrey a luat act de informația pe care ne-ai dat-o și vrea să înceapă o investigație.

— Ce fel de investigație? întrebă Catherine uitându-se de la Harry la Leo.

Figura lui Leo rămase impasibilă când explică:

— Cu câțiva ani în urmă, lordul Latimer m-a invitat să mă alătur lui, într-un club exclusivist. Un fel de societate depravată, cu întâlniri secrete ce se țineau într-o fostă abație.

Ochii Catherinei se măriră.

— Care era scopul societății?

Harry și Leo rămaseră tăcuți. Până la urmă Leo răspunse cu un ton egal și cu privirea fixată pe un punct depărtat, dincolo de ferestrele bătute de ploaie.

— Destrăbălare totală. Ritualuri ce batjocorau religia, agresiuni, delikte nenaturale. Vă voi scuti de amănunte, cu excepția faptului că erau atât de dezgustătoare că, cu toată debusolarea mea, am declinat invitația lui Latimer. Catherine îl privea cu atenție. Figura lui era neclintită, doar un mic mușchi din maxilar mișcându-i-se. Lumina focului poleia contururile netede ale feței lui. Latimer era așa de sigur că aș dori să particip, continuă Leo, încât a înrat în unele detalii, privind unele delikte în care a fost implicat. Și, spre norocul meu, s-a întâmplat să fiu destul de treaz atunci, pentru a-mi aminti multe din cele spuse de el.

— Informația e suficientă pentru a fi acuzat? întrebă Catherine. Și, ca nobil, lordul Latimer nu are dreptul să nu fie arestat?

— Doar în cazuri civile, îi răspunse Harry. Nu în cele penale.

— Deci crezi că va fi dat în judecată?

— Nu, nu se va ajunge la asta, rosti Leo liniștit. Societatea aceea nu poate permite să le fie dezvăluite public activitățile. Când vor realiza că Latimer este expus unei investigații, probabil că îl vor forța să părăsească Anglia, înainte de a fi acuzat. Sau, și mai bine, vor face în așa fel încât să ajungă plutind cu fața în jos pe Tamisa.

— Procurorul Hembrey va dori să depun mărturie? se trezi Catherine întrebând.

— Categorie nu, rosti Leo cu fermitate. Exisă mai mult decât suficiente dovezi împotriva lui, fără implicarea ta.

— Totuși, asta va avea efect, adăugă Harry. Latimer va fi mult prea ocupat, pentru a te mai necăji, Cat.

— Mulțumesc, i se adresă ea lui Harry. Privirea i se întoarse spre Leo și adăugă: e o mare ușurare. După o pauză incomodă, repetă ezitând: o mare ușurare, într-adevăr.

— Nu pari deloc ușurată, observă Leo leneș. De ce, Marks?

Această lipsă de simpatie, împreună cu tachinările lui de mai devreme privind-o pe domnișoara Darwin, erau prea mult pentru nervii distruși ai Catherinei.

— Dacă ai fi în situația mea, rosti ea înțepată, nu ai dansa într-un picior nici tu.

— Ești într-o situație bună. Ochii lui Leo erau de un albastru de gheață. Latimer va fi plecat în curând, Rutledge te-a recunoscut public drept sora lui, ești o femeie cu mijloace și nu ai nici o obligație sau angajament față de nimeni. Ce ai putea să mai vrei, ce nu ai deja?

— Absolut nimic, se repezi ea.

— Cred că-ți pare rău că nu mai fugi și nu te mai ascunzi. Pentru că acuma trebuie să faci față unul fapt nefericit, nimeni... nu te urmărește.

— Pentru mine e suficient să stau liniștită, rosti ea rece.

Leo zâmbi cu o nepăsare provocatoare.

— Aceasta îmi aduce în minte un vechi paradox.

— Ce paradox?

— Despre ce se întâmplă, când o forță de nestăvilire întâlnește un obiect de neclintit.

Harry și Poppy erau amândoi tăcuți, uitându-se de la unul la celălalt.

— Presupun că eu sunt obiectul de neclintit, comentă sarcastică Catherine.

— Dacă-ți place.

— Ei bine, nu-mi place, rosti ea încruntându-se, pentru că întotdeauna m-am gândit că e o problemă absurdă.

— De ce? Înnebă Leo.

— Nu există un răspuns posibil.

Privirile lor se încrucișară și se susținură.

— Ba da, există, rosti Leo părând că se bucură de furia ei în creștere.

Harry se alătură discuției.

— Nu, din punct de vedere științific. Un obiect neclintit ar pretinde o masă infinită, iar o forță de nestăvilire ar pretinde o energie infinită, și niciunul dintre acestea nu sunt posibile.

— Dacă argumentezi în termeni semantici, totuși, contraatacă Leo cu un calm înnebunitor, există un răspuns.

— Natural, rosti sec Harry. Un Hathaway poate întotdeauna să găsească un mod de a argumenta. Lămurește-ne - care e răspunsul?

Leo răspunde cu privirea fixată pe figura tensionată a Catherinei.

— Forța de nestăvilire ia calea celei mai mici rezistențe și trece exact pe lângă obiect... Lăsându-l mult în urmă.

O provoca, realizează Catherine. Ce tip arogant și manipulator, folosind situația bieteii Vanessa Darwin, pentru a o provoca pe ea, și sugerând ce i s-ar putea întâmpla dacă nu i-ar ceda. Trece exact pe lângă obiect... și-l lasă departe în urmă... într-adevăr!

Sări în picioare privindu-l:

— Atunci, de ce nu te duci să te însori cu ea? Apucându-și geanta și trupul moale al lui Dodger, ieși din apartament ca o furtună.

Imediat Leo o urmă.

— Ramsay... începu Harry.

— Nu acum, Rutledge, bombăni Leo făcând pași mari în urmărirea Caherinei. Ușa fu închisă cu o forță, care o făcu să vibreze în balamale.

În liniștea ce se lăsă, Harry o privi pe Poppy consternat.

— De obicei nu sunt încet la minte, zise el. Dar, despre ce dracu' se certau?

— Domnișoara Darwin, cred. Ducându-se la el, Poppy i se așeză în poală și își aruncă brațele în jurul gâtului său. Așteaptă un copil și vrea să se mărite cu Leo.

— Ohoo. Harry își lăsă capul pe spatele scaunului. Gura lui se strâmbă. Așa. Și el folosește asta, pentru a încerca să o determine pe Catherine să ia o hotărâre.

— Iar tu nu ești de acord, afirmă Poppy mai curând decât întrebă, netezind o șuviță de păr udă de pe fruntea lui.

Harry îi aruncă o privire crispată.

— Este exact ce aș face și eu în situația lui. Sigur că nu sunt de acord.

— Încetează să mă urmărești!

— Vreau să vorbesc cu tine. Leo își potrivi pasul cu al Catherinei, care se grăbea de-a lungul culoarului, pașii lui care mâncau pământul făcând cât doi de ai ei.

— Nu mă interesează nimic din ce vrei să-mi spui.

— Ești geloasă. Părea mai mult decât încântat de aceasta.

— Pe tine și pe domnișoara Darwin? Se forță să scoată un râs disprețuitor. Mi-e milă de voi amândoi. Nu se poate concepe o competiție mai nefericită.

— Nu poți nega că e o femeie foarte atractivă.

— Cu excepția gâtului, nu rezistă Catherine să nu afirme.

— Care dracu' e problema cu gâtul ei?

— E anormal de lung.

Leo încercă, fără succes, să-și înăbușe un hohot.

— Pot să trec peste asta. Pentru că, dacă mă însor cu ea, voi putea să păstrez Casa Ramsay și vom avea și un bebeluș deja pe drum. Convenabil, nu-i așa? Mai mult, domnișoara Darwin mi-a promis că voi putea să flirtez după pofta inimii și ea se va uita în altă parte.

— Ce părere ai despre fidelitate? întrebă Catherine ofuscată.

— Fidelitatea e depășită. E realmente indolență, să nu-ți bați capul să seduci noi ființe.

— Mi-ai spus că nu-ți va fi greu să fii fidel!

— Da, dar asta a fost când discutam despre căsătoria noastră. Căsătoria cu domnișoara Darwin va fi cu totul altceva.

Leo se opri alături de ea, când ajunseră la ușa apartamentului. În timp ce Catherine încă îl mai ținea în brațe pe somnorosul sconcs, Leo căută în geanta ei și scoase cheia. Catherine nu-i aruncă nici o privire când îi deschise ușa.

— Pot să intru? întrebă el.

— Nu.

Dar Leo își continuă drumul fără să-i pese, închizând ușa în urma lor.

— Mă rog să nu mă faci să te rețin, rosti Catherine înverșunată, mergând să-l pună pe Dodger în coșul lui. Sunt sigură că ai multe de făcut. Începând cu schimbarea numelui pe autorizația specială de căsătorie.

— Nu, licența e bună doar pentru tine. Dacă mă însor cu domnișoara Darwin, va trebui să plătesc pentru una nouă.

— Sper să fie scumpă, rosti ea cu îndârjire.

— Este. Leo se apropie de ea pe la spate și o înconjură cu brațele, lipindu-i spatele în siguranța trupului său. Și mai este o problemă.

— Care? întrebă ea zbătându-se în strânsoarea lui.

Gura lui îi atinse marginea urechii.

— Te doresc, șopti el. Numai pe tine. Întotdeauna pe tine.

Catherine rămase liniștită. Ochii ei se închiseră, când se umeziră înțepând-o.

— L-ai acceptat propunerea?

Leo își frecă tandru nasul de adâncitura de după urechea ei.

— Sigur că nu, găsculițo!

Ea nu-și putu stăpâni un mic oftat de furie și ușurare.

— Atunci de ce ai sugerat că ai făcut-o?

— Pentru că tu ai nevoie să fi împinsă de la spate. Altfel vei tăragăna afacerea asta, până când eu voi fi prea decrepit, pentru a-ți mai putea fi de vreun folos. Conducând-o spre pat, o luă în brațe, apoi o aruncă în așternuturi. Ochelarii îi zburară în altă parte.

— Ce faci? se luptă ea indignată, ridicându-se pe coate. Era îngropată în multitudinea fustelor ei, cu tivurile îmbibate și cu volanele grele de apă. Rochia mea e udă.

— Am să te ajut s-o scoți. Tonul lui preocupat fu contrazis de strălucirea diavolească a ochilor.

Ea se zbătea printre rânduri de materiale și volane, în timp ce Leo o descopia și o dezlega, cu o eficiență uimitoare. Cineva ar fi crezut că are mai mult de două brațe, când o întorcea într-o parte și în alta, mâinile lui ajungând peste tot. Ignorându-i protestele, scoase fusta grea, împreună cu jupoanele rigide de muselină, separate de corsajul detașabil, și le aruncă pe podea. Îi scoase pantofii și le dădu drumul peste marginea patului. Întorcând-o pe burtă, se apucă de corsajul încă încheiat și împodobit cu o mulțime de volănașe.

— Te rog. N-am cerut să fiu dezghiocată ca un cocean de porumb! Se răsuci în efortul de a-i da la o parte mâinile atât de ocupate. Îi scăpă un scâncet, când el găsi șiretul pantalonașilor și trase de el desfăcându-l.

Cu un chicotit ușor, Leo îi imobiliză trupul agitat cu picioarele lui și îi sărută ceafa astfel expusă. Ea se simți străbătând-o o fierbințeală, cu nervii scăpărând de atingerea gurii lui senzuale.

— Ai sărutat-o? Îi scăpă ei, cu vocea înăbușită de lenjeria de pe pat.

— Nu, iubire. Până la urmă, n-am fost tentat de ea. Leo își înfipse ușor dinții în mușchiul moale al cefei ei, îi netezi pielea fină cu limba și ea oftă. Mâna lui alunecă în interiorul pantalonașilor și îi cuprinse fesele. Nici o altă femeie pe lume nu poate să mă excite așa ca tine. Dar ești atât de afurisit de încăpățânată și mult prea bună în hotărârea de a te proteja singură. Există niște lucruri pe care vreau să ți le spun... să ți le fac... și, faptul că nu ești gata pentru niciunul din ele, o să ne facă pe amândoi să înnebunim.

În continuare o atinse între coapse, descoperindu-i umezeala, și mângâind-o în cercuri ușoare. Ea gemu și se contorsionă sub el. Corsetul era încă strâns în șnururi, comprimarea taliei ei părând că trimite senzații jos între coapse. Deși o parte din ea se revolta contra faptului că e ținută și mângâiată, trupul ei reacționa cu o plăcere neajutorată.

— Vreau să fac dragoste cu tine, se plimbă Leo pe structura internă a urechii ei, cu vârful limbii. Vreau să intru în tine cât de adânc poți tu să mă primești și să te simt strângându-te în jurul meu, în dorința de a te pătrunde. Un deget se strecură în ea, apoi altul, și ea scânci încet: știi cât de bine este, șopti el mângâind-o încet. Cedează-mi și am să te iubesc fără încetare. Voi sta în tine toată noaptea. Catherine gâfâi după aer, în timp ce inima ei se zbătea înnebunită.

— M-ai aduce în aceeași situație ca a domnișoarei Darwin, rosti ea. Însărcinată și implorându-te să te însori cu mine.

— Dumnezeule, da. Mi-ar plăcea asta.

Ea fu șocată de indignare, în timp ce degetele lui lungi se mișcau înăuntru și în afara ei. Trupul ei începu să se contracteze într-un ritm încet și statornic de dorință. Între trupurile lor se aflau straturi de materiale, straturi din îmbrăcămintea ce mai rămăsese pe ei și tot ce putea ea să simtă era gura lui pe ceafa ei și mâna aceea drăcesc de insistentă.

— N-am spus asta nimănui înainte, vocea lui Leo era ca de catifea. Dar imaginea ta cu un copil în burtă e cel mai excitant lucru pe care mi i-am imaginat vreodată. Burta ta umflată, sânii tăi grei, micul și nostimul mod în care ai umbla... te-aș diviniza. Aș avea grijă de tine în toate nevoile tale. Și fiecare ar ști că eu te-am adus în halul acela, că mie îmi aparții.

— Tu... ești așa de... Nici măcar nu putea să se gândească la cuvântul potrivit.

— Știu. Duroros de primitiv. Vocea îi era străbătută de haz. Dar trebuie să fiu tolerat, pentru că sunt bărbat și realmente nu pot să mă stăpânesc.

O mâgâie cu gesturi blânde și explicite, cu degete alunecoase și neobosite. Mișcându-se în spatele ei, îi trase pantalonașii până la genunchi și băjbâi la șlițul lui. Apoi își lăsă toată greutatea pe ea, atât de delicios. O presiune boantă și udă îi alunecă între coapse, fasa să între. Artificii albe îi străbăteau simțurile și trupul îi tremura aproape de limita ușurării... atât de aproape...

— Ai o hotărâre de luat, Cat. Leo îi sărută avid o parte a gâtului, cu o gură puternică și udă. Ori îmi spui să mă opresc chiar acum, ori mă lași să te posed în întregime. Pentru că nu mai pot să mă retrag în ultimul moment. Te doresc așa de mult. Și probabil te voi lăsa grea, iubito, deoarece mă simt foarte potent în această clipă. Așa că totul sau nimic. Spune-mi da sau nu.

— Nu pot. Catherine fu învinsă de frustrare, când șoldurile lui se ridicară de pe ea. Și când o rostogoli pentru a-i face față, se uită la el. Incapabil să se stăpânească, el își lăsă capul și o sărută vorace, savurând sunetul de nevoie ce îi ieși din gât.

— Păcat, rosti el respirând greu. Tocmai am inventat ceva realmente lasciv. Rostogolind-o, el ajunsese la pantaloni, bombănind ceva despre riscul de a-și face o rană permanentă încercând să-i încheie la loc.

Catherine îl privi fără să-i vină să creadă.

— Nu intenționezi să termini?

El scoase un suspin nesigur.

— Așa cum am spus, totul sau nimic.

Ea se înconjură cu brațele, tremurând de dorință, până când îi clănțăniră dinții.

— De ce încerci să mă torturezi?

— Mi-a devenit clar că o viață întreagă de răbdare n-ar fi suficientă să-ți învingă rezistența. Așa că va trebui să încerc altceva. Leo o sărută blând și părăsi patul. După ce și-a trecut ambele mâini prin părul răvășit și și-a îndreptat hainele, îi aruncă o privire reținută, urmată de un rânjete ce părea că-și bate joc de amândoi în același timp. Port un răboi, iubito. Și singurul mod de a învinge în acest gen de război, este să te fac să dorești să-l pierzi.

CAPITOLUL 28

Numai o femeie cu inima de piatră ar fi rezistat campaniei lansate de Leo, în următoarea săptămână. Îți fac curte, a declarat el, dar ar fi trebuit să existe un alt cuvânt pentru așa ceva, pentru felul în care o dezechilibra pe Catherine, cu farmecul lui dulce și subversiv.

La un moment dat o provoca la o ceartă lipsită de sens și foarte antrenantă și în următorul era calm și amabil. Îi șoptea la ureche complimente fantastice și versuri, o învăța cuvinte franțuzești necuviincioase și o făcea să râdă în momente nepotrivite. Ceea ce nu făcea Leo, totuși, nu încerca să o sărute, sau să o seducă. La început Catherine era amuzată de această tactică evidentă, apoi îmbufnată în secret, apoi intrigată. Se trezea frecvent uitându-se la gura lui, așa fără cusur și fermă... că nu putea să se oprească să nu-și amintească sărutările lor trecute și să viseze la ele cu ochii deschiși.

Când participară la o seară muzicală privată dintr-o vilă din Upper Brook Street, Leo o răpi pe Catherine, în timp ce gazdele conduceau un grup de oaspeți într-un tur al casei. Urmându-l într-un colț ferit, din spatele unui aranjament de ciubere cu ferigi înalte, Catherine îi căzu înflăcărată în brațe. Dar în loc să o sărute, el o trase și o lipi de trupul lui cald și puternic... și o ținu așa. Pur și simplu o ținu așa, lăsându-și mâinile să alunece încet pe spatele ei. Șopti ceva secret în buclele prinse în coc ale părului ei, șoaapte prea slabe pentru a le auzi.

Ceea ce-i plăcea cel mai mult Catherinei era să se plimbe cu Leo prin grădinile Rutledge, unde soarele se strecura printre copaci și garduri vii și adierea aducea cu ea boarea răcoroasă a toamnei ce se apropia. Purtau conversații lungi, uneori atingând subiecte sensibile. Întrebări atente, răspunsuri dificile. Și totuși, părea că amândoi se luptau îndreptându-se spre același țel, un fel de legătură pe care niciunul dintre ei nu o cunoscuse înainte.

Uneori Leo o împingea înapoi și se uita la ea în tăcere, așa cum privea cineva o operă de artă dintr-un muzeu, încercând să-i descopere semnificația. Interesul pe care îl arăta pentru ea era convingător. Seducător. Și era un interlocutor minunat, povestindu-i despre copilăria lui în familia Hathaway, despre timpul pe care l-a petrecut la Paris și în Provence. Catherine asculta plină de atenție amănuntele, adunându-le ca pe niște petice de cusut într-o cuvertură, adunându-le împreună, pentru a-l putea înțelege mai bine pe unul dintre cei mai complecși bărbați, pe care îi întâlnise.

Leo nu era un sentimental, era totuși capabil de o mare sesibilitate și compasiune. Era un bărbat care se exprima clar și care putea să folosească vorbele, fie pentru a liniști ca un balsam plin de miere, fie pentru a diseca precum bisturiul unui chirurg. Când îi convenea, Leo juca rolul unui aristocrat blazat, ascunzându-și expert activitățile creierului său ca argintul viu. Dar uneori, în momente de neatentie, Catherine surprindea privirea fugară a băiatului galant care fusese cândva, înainte ca experiența să-l influențeze și să devină dur.

— Într-un fel seamănă foarte bine cu tatăl nostru, îi mărturisii Poppy în intimitate. Tatălui nostru îi plăcea conversația. Era un bărbat serios, un intelectual, dar poseda o urmă de umor ciudat. Zâmbi

amintindu-și. Mama întotdeauna a spus că ar fi trebuit să se mărite cu un bărbat mai arătos, sau unul mai bogat, dar niciodată cu unul care vorbea așa ca el. Și ea se știa că era o femeie, care niciodată n-ar fi fost fericită cu un prostănac.

Catherine putea să înțeleagă asta foarte bine.

— Lordul Ramsay o admira pe mama voastră, într-un fel?

— O, da. Ea avea un ochi artistic și îl încuraja în preocupările lui privind arhitectura. Poppy făcu o pauză. Nu cred că i-ar fi făcut plăcere să afle că Leo va moșteni un titlu - nu avea o părere prea bună despre aristocrație. Și în mod cert n-ar fi aprobat comportamentul lui Leo din ultimii câțiva ani, totuși ar fi fost foarte încântată că s-a hotărât să se îndrepte.

— De unde a venit inteligența lui nemaipomenită? întrebă Catherine. De la mama, sau de la tatăl tău?

— Asta, răspunse Poppy strâmbându-se, îi aparține în întregime lui Leo.

Aproape în fiecare zi Leo îi aducea Catherinei un mic dar: o carte, o cutie cu dulciuri, un guler făcut din dantelă de Brusseles, cu un model floral delicat.

— Asta e cea mai frumoasă dantelă pe care am văzut-o vreodată, îi spuse ea plină de regret, punând cu mare grijă minunatul cadou pe o masă din apropiere. Dar, my lord, mi-e teamă că...

— Știu, o întrerupse Leo. Un gentleman nu trebuie să ofere obiecte personale unei doamne pe care o. Curtează. Își micșoră volumul vocii, conștient că e auzit de Poppy și de menajeră, care stăteau de vorbă pe pragul apartamentului. Dar nu pot să o iau înapoi - nici o altă femeie n-ar putea să o aprecieze cum trebuie. Și Marks, nu ai idee cât de mult mă abțin. Am vrut să-ți cumpăr o pereche de ciorapi brodați cu floricele, ce ajung până sus, în interiorul...

— My lord, șopti Catherine, o roșeață ușoară acoperindu-i fața. Ai uitat de tine însuși.

— De fapt, n-am uitat nimic. Nici un amănunt al frumosului tău trup. În curând voi putea să te schițez din nou goală. De fiecare dată când pun un creion pe hârtie, tentația aproape că mă copleșește.

Ea încercă să pară severă.

— Mi-ai promis să nu mai faci asta.

— Dar creionul meu are voință proprie, rosti el grav.

Culorile Catherinei se aprofundară, în timp ce un zâmbet îi împodobi buzele.

— Ești incorigibil.

Genele lui coborâră parțial.

— Sărută-mă și am să mă port cum trebuie.

Ea scoase un mic sunet exasperat.

— Acuma vrei să te sărut, când Poppy și menajera stau doar la câțiva metri de noi?

— Nici n-o să observe. Sunt implicate într-o conversație acaparatoare despre prosoapele hotelului. Vocea lui Leo scăzu până la o șoaptă. Sărută-mă. Un sărut mic. Chiar aici. Își arată obrazul.

Poate era faptul că Leo arăta ca un puști când o necăjea, cu ochii lui albaștri luminați poznaș, dar când Catherine se uită la el, fu aproape copleșită de un nou sentiment ciudat, o caldă amețeală ce îi invadează fiecare părticică din trup. Se aplecă înainte și, în loc să-l sărute pe obraz, își puse gura direct pe a lui.

Leo trase aer în piept surprins, lăsând-o să preia conducerea. Și, abandonându-se tentației, ea insistă mai mult decât intenționase, gura ei hărțuindu-l delicat, limba ei atingându-i rușinoasă buzele. El răspunse cu un sunet adânc, înconjurând-o cu brațele. Simți căldura pe care o emana el, nevoia frânată cu grijă amenințând să izbucnească arzând și scăpând de sub control.

Sfârșind sărutul, Catherine aproape se aștepta să le vadă pe Poppy și pe menajeră, doamna Pennywhistle, uitându-se la ei cu expresii scandalizate. Dar, când își aruncă privirea peste umărul lui Leo, văzu spatele menajerei încă întors spre ei.

Poppy realizase situația și cu o privire vicleană, spusese:

— Doamnă Pennywhistle, rostise volubilă luând-o pe menajeră de pe prag, vino cu mine pe hol. Cred că într-o zi am văzut o pată urâtă pe unul din covoare și am vrut să ți-o arăt... e aici? Nu, probabil că acolo... O, al naibii, unde e?

Lăsați într-o intimitate temporară, Catherine se uită în ochii albaștri cu pleoape grele.

— De ce ai făcut asta? Întrebă el cu voce răgușită.

Ea încerca să se gândească la un răspuns care să-l amuze.

— Vreau să-mi testezi funcțiile superioare ale creierului.

Un zâmbet trase în sus colțurile buzelor lui. Inspirând adânc, dădu drumul aerului încet.

— Când intri într-o cameră întunecată, rosti el în final, dacă ai un chibrit, ce ai aprinde întâi - lampa cu gaz de pe masă, sau vreascurile din cămin?

Catherine îl privi pe furiș, în timp ce se gândea la întrebare.

— Lampa.

— Chibritul, rosti el clătinând din cap. Tonul lui era blând, dar muștrător. Marks, nici măcar n-ai încercat să gândești!

— Altă ghicitoare, îl provocă ea și el se supuse fără ezitare, cu capul aplecat spre al ei. Îi dădu un sărut lung și înăbușit și ea se relaxă lipită de el, cu degetele înfipite în părul lui. El termină sărutul cu un ghiont voluptos.

— E legal sau ilegal ca un bărbat să se însoare cu sora văduvei lui? Întrebă el.

— Ilegal, rosti ea fără vlagă, încercând să-i tragă capul înapoi, la ea.

— Imposibil, pentru că e mort. Leo rezistă eforturilor ei și o privi cu un zâmbet reprobabil. E timpul să ne oprim.

— Nu, protestă ea întinzându-se spre el.

— Ușurel, Marks, șopti el. Unul dintre noi trebuie să-și păstreze auto-controlul și aceasta realmente trebuie să fii tu. Își trecu buzele peste fruntea ei. Am alt cadou penru tine.

— Ce e?

— Caută în buzunarul meu. Sări puțin în sus și râse nesigur, când ea începu să-l pipăie. Nu, micuță violatoare, nu în buzunarele de la pantaloni. Apucându-i încheieturile în mâinile lui, le ținu suspendate în aer, ca și cum încerca să oprească o pisicuță jucăușă. Părând incapabil să reziste, se aplecă înainte și îi cuceri gura din nou. Fiind sărutată în timp ce o ținea de încheieturi, acest lucru ar fi putut să o înspăimânte cândva, dar acum trezi în ea ceva adânc și iritant.

Leo își luă gura de pe a ei și îi dădu drumul, cu un râs gâfâit.

— Buznarul de la haină. Doamne, vreau să - nu, n-am vrut să spun asta. Da, ăsta e cadoul.

Catherine scoase un obiect înfășurat într-un material moale. Atentă, dezveli o nouă pereche de ochelari cu ramă de argint... strălucitori și perfecți, cu lentilele ovale sclipind. Minunându-se de lucrătură, ea își trecu un deget de-a lungul unui braț cu un filigran complicat, până ajunse la capătul curbat.

— Sunt frumoși, rosti ea minunându-se.

— Dacă-ți plac, vom mai avea o pereche, cu rame de aur. Stai, lasă-mă să te ajut... Leo îi scoase cu blândețe de pe nas vechii ochelari, părând că savurează gestul.

Ea și-i puse pe cei noi. Se simțeau ușori și siguri pe șaua nasului. Când privi în jur prin cameră, totul se vedea minunat, amănunțit și perfect conturat. În emoția ei, sări în sus și se grăbi spre oglinda ce atârna deasupra mesei de la intrare. Își cercetă propria imagine strălucioare.

— Ce frumoasă ești! Silueta înaltă și elegantă a lui Leo apăru în spatele ei. Îmi plac ochelarii la o femeie.

Privirea zâmbitoare a Catherinei o întâlni pe a lui în oglinda argintie.

— Adevărat? Ce preferință ciudată.

— Deloc. Mâinile lui se așezară pe umerii ei, încet, mișcându-se spre gâtul ei și înapoi. Pun în evidență frumusețea ochilor. Și te fac să arăți capabilă de secrete și surprize - cum, după câte știm, ești de fapt. Vocea lui coborî. Cel mai mult, îmi place să-i scot - făcându-te gata pentru a te trânti pe pat.

Ea se înfioră de franchețea lui, și închise ochii pe jumătate, când îl simți trăgându-i spatele și lipindu-l de el. Gura lui îi ajunse pe gât.

— Îți plac? murmură Leo sărutându-i pielea moale.

— Da. Capul ei se înclină într-o parte, când limba lui trasă o dâră subtilă de-a lungul gâtului ei.

— Eu... eu nu știu de ce ți-ai provocat atâta deranj. E foarte amabil din partea ta.

Capul negru al lui Leo se ridică și îi întâlnește privirea somnoroasă din oglindă. Degetele lui se plimbară pe gâtul ei, mângâind-o ca frecarea gurii lui pe pielea ei.

— Nu a fost din amabilitate, murmură el, un zâmbet înflorindu-i pe buze. Mai curând am vrut să vezi mai bine.

Încep deja, fu ea tentată să-i spună, dar Poppy se întoarse în apartament, înainte ca ea să o poată face.

În noaptea aceea Catherine dormi prost, împiedicată de lumea coșmarurilor, ce păreau atât de reale, chiar mai reale decât lumea infinit mai amabilă, în care trăia când era trează.

Era parțial vis, parțial aducere aminte, memorând goana prin casa bunicii ei, până când o descoperi pe bătrână stând la biroul ei și scriind într-un registru.

Fără să se gândească la nimic, Catherine se aruncă la picioarele ei și își îngropă fața în fustele negre și voluminoase. Simți degetele scheletice ale bătrânei alunecând sub bărbia ei udă și ridicând-o.

Fața bunicii era acoperită de un strat de pudră, albeața de cenușă contrastând cu sprâncenele și părul vopsite negre. Spre deosebire de Althea, nu avea ruj pe buze, doar o alifie incoloră.

— Althea a vorbit cu tine, rosti bunica ei, cu o voce ce amintea niște frunze uscate ce se frecau între ele.

Catherine se strădui să pronunțe câteva cuvinte, printre suspine.

— Da... și nu înțeleg... nu înțeleg.

Bunica răspunse cu o intonație scârțâitoare, apăsându-i capul în poala ei. O mângâie pe păr, degetele subțiri trecând ușor printre șuvițele despletite.

— N-a reușit Althea să-ți explice corect? Vino, nu ești o fată deșteaptă, dar nici proastă nu ești. Ce nu înțelegi? Încetează să mai plângi, știi cât detest asta.

Catherine strânse tare din ochi, încercând să-și oprească lacrimile să mai alunece pe obraz. Avea gâtul sugrumat de nefericire.

— Vreau altceva, orice altceva. Vreau să aleg.

— Nu vrei să fii ca Althea? Întrebarea era pusă cu o amabilitate lipsită de nervi.

— Nu.

— Și nu vrei să fii ca mine? Catherine ezită și clătină ușor din cap, fiindu-i teamă să spună din nou „nu”. În trecut învățase că acest cuvânt trebuie folosit cu economie, când vorbea cu bunica ei. Era în permanență exagerat de iritată. De fapt ești deja, continuă bunica ei. Ești femeie. Toate femeile duc o viață de târfe, copilă. Catherine înlemni, fiindu-i frică să se miște. Degetele bunicii deveniseră gheare,

mângâierea transformându-se într-un fel de zgârieturi pe craniul ei, încete și ritmice. Toate femeile se vând bărbaților, adăugă bunica ei. Căsătoria însăși este o tranzacție, în care valoarea unei femei este legată de scopul copulației și al nașterii. Cel puțin noi, în profesiunea noastră cândva onorabilă, suntem cinstite în legătură cu asta. Tonul ei deveni meditativ. Bărbații sunt niște ticăloși, creaturi brutale. Dar stăpânesc lumea și întotdeauna va fi așa. Și pentru a obține cât mai mult de la ei, trebuie să li te supui. Vei fi foarte bună la asta, Catherine. Ți-am văzut instinctele. Ți place să ți se spună ce să faci. Și îți va plăcea și mai mult, când vei fi plătită pentru asta. Mâna ei se ridică de pe capul Catherinei. Acum, nu mă mai deranja. Poți să îi pui Altheei toate întrebările pe care le dorești. Amintește-ți, când ea și-a început cariera, nu a fost mai încântată decât tine acum. Dar a văzut repede avantajele situației. Și toate trebuie să ne câștigăm existența, nu-i așa? Chiar și tu, dragă. Ca nepoată a mea nu ai nici un alt drept. Și cincisprezece minute pe spate te vor face să câștigi cât câștigă o femeie în două sau trei zile. Supunere acceptată, Catherine.

Simțindu-se năucită, ca și cum ar fi căzut de la o mare înălțime, Catherine părăsi biroul bunicii ei. Realiză o nevoie nebună de moment, să alerge la ușa din față. Dar, fără un loc unde să meargă, fără bani, o fată lipsită de protecție ar fi supraviețuit doar câteva ore în Londra. Suspinele înăbușite din pieptul ei se transformară în fiori.

Urcă în camera ei de la etaj. Dar, după aceea visul se schimbă, amintirile se transformară într-o imaginație ciudată și întunecată... devenind un coșmar. Scările păreau că nu se mai sfârșesc, urcarea deveni dificilă și umbrele ce o înconjurau din ce în ce mai adânci. Singură și tremurând de frig, ajunsese la camera ei, luminată doar de strălucirea razelor de lună.

La fereastră se afla un bărbat. De fapt încălecaser pervazul, cu un picior lung plasat ferm pe dușumea și altul legănându-se neglijent în afară. Îl cunoștea după forma capului, după contururile puternice ale siluetei lui. Și după vocea gravă și catifelată ce-i ridică părul de pe ceafă.

— Aici erai. Vino încoace, Marks.

Catherine fu inundată de ușurare și dorință.

— My lord, ce faci aici? strigă ea alergând spre el.

— Te aștept pe tine. Brațele lui o înconjurară. Am să te duc departe de acest loc - ți-ar plăcea?

— O, da, da... dar cum?

— Vom ieși pe geamul acesta. Am o scară.

— Dar e sigură? Ești sigur că...

El își puse ușor mâna pe gura ei, făcând-o să tacă.

— Ai încredere în mine. Mâna o apăsă mai tare. N-am să te las să cazi.

Ea încercă să-i spună că ar merge oriunde cu el, ar face orice ar spune, dar el îi apăsa gura atât de tare, că nu putea vorbi. Presiunea deveni de nesuportat, era încleștat de maxilarul ei. Nu putea să respire.

Catherine deschise ochii. Coșmarul dispăru, dând la iveală o realitate mult mai cumplită. Se lupta sub greutatea ce o strivea și încerca să țipe sub mâna aspră care-i acoperea gura.

— Mătușa ta vrea să te vadă, se auzi o voce din întuneric. A trebuit să fac asta, domnișoară. N-am avut de ales.

Într-un interval de doar câteva minute, totul fu rezolvat.

William îi puse un căluș dintr-un material rezistent pe care i-l băgă în gură, un nod mare apăsându-i cu putere limba. După ce i-a legat mâinile și picioarele, el a aprins lampa. Chiar și fără ajutorul ochelarilor, Catherine percepu că era îmbrăcat cu uniforma bleumarin a salariaților hotelului Rutledge.

Dacă ar fi putut să scoată câteva cuvinte, să propună un târg cu el, dar bucata înnodată de material făcea imposibil un sunet coerent. Saliva ei deveni neplăcută la gustul intens și acru al călușului. Era îmbibat cu ceva realiză ea și în același moment își simți conștiința făcută țândări, risipită ca un puzzle infinit. Bătăile inimii deveniră mai lente, pompând sângele otrăvit prin membrele dărâmate, iar în cap îi apăru o senzație de umflare și de lovituri înfundate, ca și cum creierul îi devenise brusc prea mare pentru țeasta ei.

William veni la ea cu un sac pentru rufe al hotelului. Începu să-l tragă pe ea, începând de la picioare. Nu se uita la fața ei, își ținea privirea îndreptată doar spre ceea ce făcea. Ea se uita la el pasivă, văzând că avea grijă să-i țină poala cămășii de noapte mai jos de glezne. O parte îndepărtată a creierului ei se minuna de mica lui amabilitate, de a-i apăra decența.

Lenjeria de pat foșni lângă picioarele ei și Dodger apăru clănțănind furios din dinți. Cu o viteză de argint viu atacă brațul și mâna lui William, aplicându-i o serie de mușcături adânci. Catherine nu-l văzuse niciodată pe micuțul animal comportându-se în acest fel. William mormăi de surpriză și își smuci violent brațul cu o înjurătură. Sconcsul zbură de pe mână, lovindu-se tare de perete și căzând moale pe dușumea.

Catherine gemu sub căluș, ochii ei arzând de lacrimi acide.

Respirând greu, William își examinează mâna ce sângera, găsi o pânză la lavoar și se înfășură cu ea, apoi se înapoie la Catherine. Sacul de rufe fu tras din ce în ce mai sus, până când ajunse deasupra capului ei.

Astfel înțelese că Althea nu voia realmente să o vadă. Althea voia să o distrugă. Poate că William nu știa. Sau poate că se gândea că e mai amabil din partea lui să o mintă. Nu mai conta. Nu simțea nimic, nici frică, nici durere, doar lacrimile îi curgeau constant, din colțul

exterior al ochilor. Ce destin teribil, să părăsească lumea asta fără să simtă nimic! Nu mai era altceva, decât o adunătură de membre într-un sac, o păpușă fără cap, cu toate amintirile dispărute, cu toate sentimentele pierdute.

Câteva gânduri pătrunseră totuși prin pătura neantului, săgeți de lumină în întuneric.

Leo nu va ști niciodată că l-a iubit.

Se gândi la ochii lui, la culoarea lor albastră. Minte ei era plină de o constelație, stele de vară în formă de leu. Cea mai strălucitoare stea îi marca inima.

Va fi trist. Măcar dacă ar fi putut să-l cruțe de asta.

O, ce ar fi putut să aibă! O viață împreună, un lucru așa de simplu. Să vadă acea față frumoasă îmbătrânind odată cu vârsta. Trebuia să admită acum, că nu fusese niciodată așa de fericită, ca în momentele alături de el.

Inima ei bătu mai slab între coaste. Era greu, o dureau sentimentele avute, un nod greu în interiorul amorțelii.

N-am vrut să am nevoie de tine, Leo. Am luptat așa de tare să rămân pe magi nea vieții nele... când aș fi putut să am curajul să intru în viața ta.

CAPITOLUL 29

Dimineață târziu, Leo se înapoie dintr-o vizită la vechiul său mentor, Rowland Temple. Arhitectul, acum profesor la colegiul universității, fusese de curând decorat cu Medalia Regală de Aur pentru activitatea lui de dezvoltare a studiului academic în arhitectură. Leo fusese amuzat, dar foarte surprins să descopere că Temple era la fel de imperativ și irascibil ca întotdeauna. Bătrânul vedea în aristocrație doar o sursă de patronaj, care să-l mențină solvabil financiar, dar disprețuia stilul tradițional și lipsit de imaginație al înaltei societăți.

— Tu nu ești unul din acești paraziți nătângi, i se adresă Temple emfatic, ceea ce Leo îl considera un compliment. Și mai târziu: influența mea asupra ta nu poate fi anulată, s-ar putea? Și desigur Leo îl asigurase că nu s-ar putea, că își amintea și prețuia tot ce învățase de la el. Dar nu îndrăznise să menționeze influența mult mai mare a bătrânului profesor din Provence.

— Arhitectura este așa cum ne împăcăm cu dificultățile vieții, îi spusese odată Joseph în atelierul lui. Bătrânul profesor răsădea dintr-un ghiveci în altul, niște ierburi, pe o masă lungă de lemn, în timp ce Leo încerca să-l ajute. Nu, pe astea nu le atinge, mori fils, înghesui rădăcinile prea tare, au nevoie de mai mult aer decât le permiți tu. Luă de la Leo ghiveciul și își termină dizertația: pentru a fi arhitect, va trebui să accepți mediul ce te înconjoară, indiferent care sunt condițiile. Apoi, perfect conștient, să-ți iei idealurile și să le transformi într-o structură.

— Nu pot să o fac și fără idealuri? întrebuse Leo, doar pe jumătate în glumă. Am învățat că nu pot trăi la nivelul lor.

Profesorul Joseph îi zâmbise.

— Nici să ajungi la stele nu poți. Dar ai totuși nevoie de lumina lor. Ai nevoie de ele să navighezi, n'est-ce pas?

Să-ți iei idealurile și să le transformi într-o structură. Numai în acest fel se putea proiecta o casă bună, o clădire bună.

O viață bună.

Și Leo descoperi în final piatra din capătul unghiului, piesa esențială pentru a construi restul.

O piatră unghiulară foarte încăpățânată.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet gândindu-se la ce să facă cu Catherine în ziua aceea, cum să o curteze, sau să o plictisească, pentru că se pare că ei îi plăceau amândouă ipostazele, la fel. Poate că ar trebui să stârnească o mică ceartă, apoi să o sărute drept capitulare. Poate că ar cere-o din nou în căsătorie, dacă ar putea să o prindă într-un moment de slăbiciune.

Îndreptându-se spre apartamentul Rutledge, Leo intră după o bătaie neglijentă în ușă și o găsi pe Poppy grăbindu-se spre intrarea în salon.

— Ei... începu ea, apoi se întreruipse brusc când îl văzu. Leo, mă întrebam când o să apari. Nu știam unde ești, altfel aș fi trimis după tine...

— Ce e, surioară? întrebă el blând, înțelegând dintr-odată că ceva nu e în regulă.

Poppy arăta distrusă, cu ochii uriași pe fața albă.

— În dimineața asta, Catherine n-a venit la micul dejun. Am crezut că vrea să doarmă mai mult. Uneori coșmarurile ei...

— Da, știu. Leo o apucă de mâinile reci privind-o alertat. Să lăsăm asta, Poppy.

— Acum o oră am trimis o cameristă în camera Catherinei, să vadă dacă nu are nevoie de ceva. Nu era acolo și ăștia se aflau pe noptiera de lângă pat. Întinzând o mână tremurătoare, îi dădu noii ochelari cu rame de argint. Și... pe pat era sânge.

Îi luă lui Leo doar o clipă să-și dea seama cum îl cuprindea panica. O simți ca pe o împunsătură fulgerătoare din cap până în picioare, o explozie de energie ce-i făcea inima să bată nestăpânit. Și o nevoie amețitoare de a ucide.

— Hotelul a fost răscolit, o auzi pe Poppy spunând, peste vuietul asurzitor din urechile lui. Harry și domnul Valentine vorbesc cu valeții de pe etaj.

— Latimer a luat-o, rosti Leo cu voce răgușită. A trimis pe cineva după ea. Am să-i scot maștele fiului ăluia de târfă murdar și am să-l spânzur cu ele...

— Leo, șopti ea ducându-și mâna la gura lui. Ceea ce văzuse pe fața lui o speria. Te rog.

Ușurarea îi netezi parțial sprâncenele lui Poppy, când soțul ei intră în apartament.

— Harry, ai vreo veste?

Fața lui Harry era feroce și dură.

— Unul din valetii de noapte ne-a spus că azi-noapte a văzut un bărbat îmbrăcat în uniforma salariaților noștri – și-a închipuit că e angajat de curând – cărând un sac de rufe, în jos pe scările din spate. A remarcat asta, pentru că de obicei cameristele au grijă de rufe și niciodată la ora aceea din noapte. Puse o mână pe umărul lui Leo și acesta i-o dădu la o parte. Ramsay, nu-ți pierde capul. Știu ce crezi și probabil că ai dreptate. Dar nu poți să te duci și să te comporți ca un nebun. Avem nevoie să...

— Încearcă să mă oprești, rosti Leo cu voce guturală. Era incontrollabil ceea ce se stârnișe în el. Dispăru înainte ca Harry să poată să-și tragă sufletul. Cristoase! murmură Harry trecându-și mâinile prin părul negru. Îi aruncă lui Poppy o privire distrată. Găsește-l pe Valentine, rosti el. Încă mai stă de vorbă cu managerii de pe etaje. Spune-i să meargă la procurorul special Hembrey – sau la oricine îl poate găsi în Bow Street – și să le spună ce s-a întâmplat. Hembrey poate începe prin a trimite un om acasă la lordul Latimer. Spune-i lui Valentine să-i facă cunoscut că se pregătește un asasinat.

— Leo n-o să-l ucidă pe lordul Latimer, rosti Poppy cu fața albă.

— Dacă el nu-l ucide, răspunse Harry cu o siguranță rece, am s-o fac eu.

Catherine se trezi ca după o beție, într-o euforie ciudată, cu capul ușor și indiferent și foarte încântată să se trezească din coșmar. Cu excepția faptului că atunci când deschise ochi, se mai afla tot într-un coșmar, într-o cameră îmbâcsită de un fum bolnăvicios de dulce, și cu geamurile acoperite de draperii grele.

Li luă un timp îndelungat pentru a-și reveni, încercând să vadă fără ochelari. Maxilarul îi era inflammat, gura incredibil de uscată. Era disperată ^ după un strop de apă rece și o gură de aer curat. Încheieturile îi erau legate la spate. Stătea jumătate întinsă, jumătate așezată pe un pat, îmbrăcată în cămașa ei de noapte. Stângace, se folosi de umăr pentru a încerca să-și arunce pe spate niște șuvițe de păr libere, ce-i căzuseră pe față.

Catherine cunoștea această cameră, indiferent cât era de cețoasă. Și o cunoștea pe bătrâna care stătea lângă ea, slabă ca un băț și îmbrăcată în negru. Mâinile femeii se mișcară cu gingășia unor clești de insectă, când ridică un tub subțire din piele atașat la o narghilea. Ducând tubul la buze, trase în piept, reținu și apoi expiră un nor de fum alb.

— Bunica? întrebă Catherine cu voce răgușită și cu limba umflată.

Femeia se apropie, până când fața ei ajunsese în raza de vedere a Catherinei. O față pudrată cu alb, buze înroșite. Ochi duri, familiari, fardați.

— E moartă. Acuma, asta e casa mea. Afacerea mea.

Althea, reliză Catherine cu o oroare mohorâtă. O versiune cadaverică a Altheei, cu trăsăturile cândva atractive contractate și calcifiate. Pudra îi acoperea stratul superior al pielii, dar nu se acomoda cu păienjenișul de riduri, dându-i tenului aparența de smaltț crăpat, de porțelan. Era mult mai fioroasă decât fusese vreodată bunica. Și arăta și puțin cam nebună, cu ochii ieșiți din orbite smălțuiți cu albastru, ca aceia ai unui pui de pasăre.

— William mi-a spus că te-a văzut, rosti Althea, și eu i-am zis: „Trebuie să o aducem aici, pentru o vizită ce a întârziat deja prea mult, nu-i așa?” I-a luat cam mult să-și plănuiască acțiunea, dar a executato frumos. Își aruncă privirea într-un colț aflat în umbră. Ești un băiat bun, William.

El răspunse cu un bombănit neinteligibil. Sau cel puțin era neinteligibil pentru Catherine, din cauza pulsului neregulat ce îi bubuia în urechi. Se pare că sistemele interne ale trupului ei fuseseră reorganizate, o nouă ordine a canalelor și nervilor, căreia nu putea să i se integreze.

— Pot să am puțină apă? întrebă ea răgușită.

— William, dă-i oaspetelui nostru niște apă.

El se supuse cu stângăcie, ducându-se să umple un pahar și rămânând deasupra Catherinei. Ținând cupa la buzele ei, o privea cum soarbe cu grijă. Apa fu absorbită pe loc în țesutul uscat al buzelor ei, în interiorul obrazilor, pe gât. Avea o tentă sălcie de praf, sau poate că acesta era doar gustul gurii ei.

William se retrase și Catherine așteptă, în timp ce mătușa ei pufăia gânditoare din narghilea.

— Mama nu te-a iertat niciodată, rosti ea, că ai fugit așa cum ai făcut-o. Lordul Latimer ne-a urmărit ani întregi, cerând să-i restituim banii... sau pe tine. Dar ție nu-ți pasă de necazurile pe care le provoci. Nici nu te-ai gândit vreodată la ceea ce datorii.

Catherine se lupta să-și mențină capul nemișcat, în timp ce continua să-i atârne într-o parte.

— Nu ți-am fost datoare niciodată cu trupul meu.

— Credeai că ești prea bună pentru asta? Ai vrut să eviți căderea mea. Ai vrut să alegi. Althea făcu o pauză, ca și cum aștepta o confirmare. Când nimic nu apăru, continuă vehement: dar de ce să fi avut de ales, când eu n-am avut? Mama mea a venit într-o noapte în dormitorul meu. Mi-a spus că mi-a adus un domn drăguț să mă învelească. Dar mai întâi acesta voia să-mi arate niște jocuri noi. După

acea noapte, n-a mai rămas în mine nici o părticică inocentă. Aveam doisprezece ani.

O altă inhalare din narghilea, un alt pufăit de fum amețitor. Catherinei îi era imposibil să nu-l inhaleze. Camera părea că se leagăna ușor, în timp ce își imagina că puntea unui vas o legăna pe mare. Plutea pe valuri, plină de viață, ascultând nebuniile Altheei. Și simțea o undă de simpatie, dar ca și restul emoțiilor ei, rămânea sub suprafață, adânc îngropată.

— M-am gândit să fug, reluă Althea. L-am rugat pe fratele meu - tatăl tău - să mă ajute. Pe atunci locuia cu noi, venind și plecând după bunul lui plac. Folosind târfele gratis, de câte ori voia, dar ele nu îndrăzneau să se plângă mamei. „Am nevoie doar de câțiva bani” i-am spus eu. „Am să plec departe, în țară”. Dar el s-a dus la mama și i-a spus ce l-am rugat. După aceea n-am mai fost lăsată să ies din casă, luni de zile.

Din ceea ce își aducea aminte Catherine despre tatăl ei, un individ brutal și nemilos, această poveste era ușor de crezut. Dar se trezi întrebând rezervată:

— De ce nu te-a ajutat?

— Fratelui meu îi plăcea situația, așa cum era - avea tot ce era mai bun din orice, fără să ridice un deget. Mama îi dădea tot ce dorea. Și porcului egoist nu-i păsa că mă sacrifică, pentru a-și menține confortul. Vezi tu, era bărbat. Făcu o pauză. Așa că am devenit târfă. Și ani întregi m-am rugat să scap. Dar Dumnezeu nu a auzit rugăciunile unei femei. El are grijă doar de cei pe care i-a făcut după chipul său.

Amețită și cu ochii pe jumătate închiși, Catherine se străduia să-și mențină gândurile în ordine.

— Mătușă, rosti cu grijă, de ce m-ai adus aici? Dacă asta ți s-a întâmplat ție. De ce trebuie să mi se întâmple și mie?

— Tu de ce să scapi, când eu n-am putut? Vreau să devii ca mine. Exact cum am devenit eu, ca mama.

Da... asta era una din temerile Catherinei, cea mai cumplită. Că, dacă ar fi fost pusă într-o situație grea, ticăloșia proprie firii ei va face restul.

Cu excepția... că nu voia.

Creierul încețoșat al Catherinei cântări ideea și o disecă, examinând-o. Trecutul nu era viitor.

— Eu nu sunt ca tine, rosti ea încet. N-am să fiu niciodată. Regret pentru ceea ce ți s-a întâmplat, mătușă. Dar eu n-am făcut aceeași alegere.

— Acum am eu o alegere pentru tine. În ciuda detașării îmbâcsită de opiu a Catherinei, tonul mângâietor al Altheei îi făcu pielea de găină. Ori vei realiza cu bine aranjamentul de demult cu lordul Latimer, continuă Althea, ori îi vei servi pe clienții din bordel, cum am făcut eu. Care dintre ele?

Catherine refuză să aleagă.

— Nu contează ce faci, rosti ea, drogată dar refractară. Nimic nu va schimba ceea ce sunt.

— Și cine ești tu? Vocea Altheei susura cu dispreț. O femeie decentă? Prea bună pentru plăcerile acestui loc?

Capul Catherinei deveni prea greu pentru a-l mai ține drept. Se lăsă în jos pe sofa, odihnindu-și capul pe braț.

— O femeie iubită.

A fost cel mai rău și mai distrugător răspuns, pe care putea să i-l dea Altheei. Și era adevărul.

Incapabilă să-și deschidă ochi, Catherine fu conștientă de mișcarea ce s-a stârnit în apropiere, de apucarea ca a unor tentacule a feței ei de către Althea, de tubul de piele al narghilelei vârât între buzele ei. Nasul îi fu strâns astupat și inspiră neajutorată. Un val de fum rece, înțepător îi intră în plămâni. Tuși și fu forțată să tragă din nou, după care se pierdu într-o adunătură placidă și aproape insensibilă.

— Du-o sus, William, rosti Althea. În fostul ei dormitor. Mai târziu o mutăm în bordel.

— Da, doamnă. William o adună pe Catherine cu grijă. Doamnă... aș putea să-i dezleg încheieturile?

Althea ridică din umeri.

— În mod cert nu va putea să meargă nicăieri, cu propriile ei. Puteri.

William o cără pe Catherine sus pe scări, o așeză în patul mic și mucegăit din fosta ei cameră și îi dezlegă mâinile. Îi aranjă brațele și mâinile pe piept, în poziția unui trup dintr-un coșciug.

— Regret, domnișoară, murmură el privind în ochii pe jumătate deschiși, dar care nu vedeau. Ea e tot ce am. A trebuit să fac ce mi-a spus.

CAPITOLUL 30

Guy, Lord Latimer, locuia într-un district nou al Londrei, în partea de vest, pitoresc și plin de pace și cu un șir de case cu fațada tencuită, construite într-o depresiune adâncă și împădurită. Leo vizitase casa în mai multe ocazii, cu câțiva ani în urmă. Deși strada și casa erau menținute curate, locul era murdărit de aminiri dezagreabile, ce comparând ar fi făcut cartierul East End să arate ca o casă parohială.

Descălecând înainte chiar de a se opri calul, Leo alergă la ușa din față și izbi în ea cu pumnii. Toate gândurile lui fuseseră deviate în curente paralele, unul ocupat de disperarea chinuitoare de a o găsi pe Catherine, înainte să i se poată face vreun rău. Sau dacă i s-a întâmplat deja ceva – Doamne, te rog, nu – cum să o facă să-și revină.

Alt curent era direcționat spre scopul de a-l transforma pe Latimer într-un deșeu de măcelărie.

Încă nu avea nici o veste de la Harry - Leo era convins că nu era departe în urmă, dar el nu avea nici un chef să-l aștepte.

Un majordom care părea descumpănit deschise ușa și Leo își croi drumul înauntru cu umărul.

— Sir...

— Unde e stăpânul tău? Întrea Leo cu bruschețe.

— Scuzați, sir, dar nu e... Majordomul se întrerupse cu un scâncet surprins, când Leo îl apucă de haină și îl propti de cel mai apropiat perete. Doamne Dumnezeule, sir. Te rog...

— Spune-mi unde e?

— În. Bibliotecă. Dar nu e bine...

Buzele lui Leo se curbară într-un zâmbet diabolic.

— Am exact tratamentul adecvat necesar lui.

Un valet sosi în hol și majordomul începu să strige după ajutor, dar Leo deja îi dăduse drumul. În câteva secunde ajunse în bibliotecă. Era întuneric și camera supra-încălzită, un foc mare, total nepotrivit, strălucind în cămin. Latimer era prăbușit pe un scaun, cu bărbia în piept și cu o sticlă pe jumătate goală într-o mână. Cu fața lui puhavă luminată de limbile galbene și roșii ale flăcărilor, arăta ca un suflet damnat. Privirea lui plină de curiozitate se ridică spre contururile aspre ale feței lui Leo și acesta văzu, din dificultatea de a-și focaliza privirea, că era beat-mort. Prea multă băutură afurisită pentru a vedea treptele unei scări. Probabil că îi luase ore întregi de îmbibare constantă, pentru a ajunge în halul acesta.

Realitatea îl umplu pe Leo de o disperare furioasă. Deoarece ceva mai rău decât să o găsească pe Catherine cu Latimer, era să nu o găsească acolo. Sări asupra ticălosului, își încleștă mâinile pe gâtul gros și lipicios al lui Latimer și îl ridică în picioare. Sticla căzu pe podea. Ochii lui Latimer ieșiră din orbite, se înăbușea și scuipa încercând să se elibereze de mâinile lui Leo.

— Unde e? Întrebă acesta scuturându-l cu putere. Ce ai făcut cu Catherine Marks? Își slăbi strânsoarea vătămătoare, doar atât cât să-i permită iui Latimer să vorbească.

Ticălosul tuși, hârâi și se uita la el neîncrezător.

— Nebunul dracului! Despre ce iad însângerat vorbești?

— A dispărut.

— Și crezi că o am eu? Latimer dădu drumul unui râs, ca un lătrat.

— Convinge-mă că nu o ai, rosti Leo apucându-l de gât și mai strâns, și s-ar putea să te las în viață.

Fața umflată a lui Latimer să întunecă.

— Nu îmi e de nici un folos femeia asta, sau oricare altă târfă, din cauza... ciorbei în care m-ai băgat! Mi-ai distrus viața! Investigații, întrebări dinspre Bow Street... amenințările apropiatilor revărsate peste mine. Știi câți dușmani mi-ai făcut?

— Nu așa de mulți, cum ți-ai făcut tu însuși.
Latimer se răsuci în strânsoarea lui nemiloasă.

— Mă vor mort, dracu' să te ia!

— Ce coincidență, rosti Leo printre dinții încleștați. Asta vreau și eu.

— Ce ți-a venit? întrebă Latimer. E doar o femeie.

— Dacă ceva i s-a întâmplat, eu nu am nimic de pierdut. Și dacă nu o găsesc în următoarea oră, ai să plătești cu viața.

Ceva din tonul lui făcu ca ochii lui Latimer să se deschidă largi de panică.

— Nu am nimic de a face cu asta.

— Spune-mi, ori am să te strâng de gât, până când o să te umfli ca o broască râioasă.

— Ramsay, vocea lui Harry Rutledge tăie aerul ca o lamă.

— Spune că nu e aici, bombăni Leo neluându-și ochi de la Latimer.

Câteva clicuri metalice, apoi Harry puse țeava unei arme în mijlocul frunții lui Latimer.

— Lasă-l, Ramsay.

Leo cedă.

Latimer scoase un sunet incoerent, în liniștea sepulcrală a camerei. Privirea lui se încrucișă cu a lui Harry.

— Îți amintești de mine? întrebă Harry calm. Ar fi trebuit să fac asta acum opt ani.

Se pare că ochii reci ca de ghiață ai lui Harry îl înfricoșară pe Latimer mai mult decât cei asasini ai lui Leo.

— Te rog, șopti Latimer cu gura tremurând.

— Dă-mi informații despre acțiunile surorii mele, în următoarele cinci secunde, sau am să-ți fac o gaură în cap. Cinci.

— Nu știu nimic, protestă Latimer.

— Patru.

— Jur pe viața mea! Din ochi îi izvorâră lacrimi.

— Trei. Doi.

— Te rog. Am să fac orice!

Harry ezită, aruncându-i o privire evaluativă. Citi adevărul în ochii lui.

— La dracu'! rosti încet și coborî pistolul. Se uită la Leo, în timp ce Latimer se prăbuși pe podea într-o grămadă hohotitoare de bețivan. Nu o are.

Schimbară o privire rapidă și sumbră. Era pentru prima oară, când Leo simți o înrudire cu Harry, împărtășind acest moment de disperare privind aceeași femeie.

— Cine altcineva ar fi vrut-o? murmură Leo. Nu există nimeni legat de trecutul ei... cu excepția mătușii. Făcu o pauză. În noaptea

când am fost la teatru, Cat a văzut dinjntâmplare un om care muncește la bordel. William. Îl cunoștea de când era copil.

— Bordelul e în Marylebone, rosti brusc Harry îndreptându-se spre ușă. Îi făcu semn lui Leo să-l urmeze.

— De ce ar fi luat-o mătușa ei?

— Nu știi. Probabil că până la urmă a înnebunit.

Bordelul era într-o rână și părăginit, cu ornamentele jupuite, ce fuseseră vopsite de mii de ori, până când cineva a hotărât în final că nu mai meritau efortul. Ferestrele erau acoperite de funingine, ușa din față strâmbă, ca o jumătate de zâmbet lasciv. Casa de alături era mult mai mică, aplecată și ea într-o parte, un copil prost tratat, alături de promiscua lui soră mai mare.

Adesea acesta era aranjamentul, atunci când un bordel era o afacere de familie, proprietarii locuiau într-o casă separată. Leo recunoscuse casa din descrierea Catherinei. Acesta era locul unde locuise ea ca tânără fată naivă, inconștientă că viitorul îi fusese deja furat.

Traversară strada, până la o alee fetidă din spatele bordelului, un grajd transformat în locuință, dărăpănat și cu zidurile înclinate, una din multiplele clădiri din labirintul de străzi întortocheate și înguste, ascunse în spatele arterei principale.

Doi oameni erau sprijiniți de ușa de intrare a clădirii mai mari, bordelul; unul din ei cu o statură masivă, care îl desemna a fi Bully, bătăușul casei. În lumea prostituției, sarcina lui Bully era să mențină ordinea din bordel și să aplaneze disputele dintre târfe și clienți. Celălalt om era mic și slab, un vânzător ambulant oarecare, cu un șorț cu buzunare înodat în jurul taliei și o tarabă volantă, acoperită, pe marginea aleii.

Observând atenția pe care vizitatorii o acordau intrării din spate a stabilimentului, Bully vorbi cu un ton cordial:

— Damele vesele încă nu lucrează, șefilor, trebuie să vă întoarceți pe înserat.

Leo își mobiliză înreaga voință pentru a-și menține glasul plăcut, când i se adresă bătăușului:

— Am o treabă cu stăpâna casei.

— N-o să te primească, bănuiesc... dar poți să întrebi de Willy. Cu o mână carnoasă, Bully făcu un gest spre casa dărăpănată de alături, având un comportament relaxat, dar ochii în alertă.

Leo și Harry se îndreptară spre intrarea părăginită a casei mai mici. O mulțime de găuri de cuie era tot ce mai rămăsese din mânerul de bătut în ușă, de mult dispărut. Leo lovi ușa cu încheieturile degetelor ciocnind controlat, când de fapt tânjea să o dărâme cu toată forța nerăbdării.

Imediat ușa se crăpă și Leo se trezi în fața figurii palide și subnutrite a lui William. Ochii tânărului se măriră alarmați, când îl recunoscuse pe Leo. Dacă a existat vreo culoare pe tenul lui, dispăru pe

loc. Încercă să închidă din nou ușa, dar Leo își croi drumul înăuntru, cu umărul.

Apucându-l pe William de încheietură, Leo îl forță să vină cu el și astfel descoperi bandajul însângerat de pe mâna lui. Sânge în pat... gândul la ce a putut să-l facă acest om lui Cat alimentă o furie atât de violentă, încât înlătură orice alt gând. Încetă să mai gândească. Un minut mai târziu, se trezi pe dușumea, încălecat deasupra lui William și lovindu-l fără milă. Era vag conștient de Harry, care-l striga pe nume și făcea eforturi să tragă de el.

Alertat de larmă, Bully năvăli pe ușă și se lansă asupra lui Leo. Acesta îl lovi în cap pe omul mai greu și mai mare, făcând ca trupul lui să cadă pe dușumea, cu o forță care zgudui casa din temelii. Bully sări în picioare și pumnii lui, de mărimea unor hălci de carne, măturau aerul cu o forță ce putea să spargă oase. Leo sări înapoi, ridicând garda, apoi își lansă pumnul drept. Bully îl blocă cu ușurință. Totuși, Leo care nu lupta conform regulilor ringului din cadrul Premiului Londonez, continuă cu o lovitură de picior laterală, în rotulă. Când Bully se chirci cu un grohăit de durere, Leo îi aplică o fouette, sau o lovitură de picior șfichiuitoare în cap. Bully ateriză pe dușumea, chiar la picioarele lui Harry.

Reflectând că, cumnatul lui era unul din cei mai murdari luptători pe care-i văzuse, Harry îi făcu un semn scurt și se îndreptară spre camera de primire goală.

Casa era înfiorător de tăcută, cu excepția strigătelor lui Leo și ale lui Harry, în căutarea Catherinei. Locul duhnea a fum de opiu, cu geamurile acoperite cu o murdărie așa de groasă, încât draperiile nici nu mai erau necesare. Fiecare cameră era îngropată în murdărie. Praf peste praf. Colțurile îmbâcsite de pânze de păianjen, covoarele pline de pete, dușumelele din lemn zgâriate și deformate.

Harry văzu cum dintr-o cameră de ia etaj răzbătea lumina unei lămpi printre umbrele culoarului, filtrându-se prin ceața și miasma fumului. Urcă treptele câte două și trei odată, cu inima bătând nebunește.

Silueta unei bătrâne era ghemuită pe un divan. Faldurile rochiei negre nu puteau să-i ascundă liniile scheletice ale trupului, noduroase ca trunchiul unui măr sălbatic. Părea doar pe jumătate conștientă, degetele ei osoase mângâind un tub din piele de la narghilea, ca pe un șarpe de companie.

Harry se apropie de ea, își puse mâna pe capul ei și îl împinse înapoi, pentru a-i vedea fața.

— Cine ești? cârâi ea. Albul ochilor îi era pătat, ca și cum ar fi fost înmuiat în ceai. Harry făcu efort să nu se dea înapoi, la duhoarea respirației ei.

— Am venit după Catherine, rosti el. Spune-mi unde e.
Se uită la el fix.

— Fratele...

— Da, unde e? De ce o ții aici? E în bordel?

Althea dădu drumul tubului din piele și se înconjură cu brațele.

— Fratele meu n-a venit niciodată după mine, rosti ea cu jale, transpirația și lacrimile prelingându-se prin pudra de pe fața și transformând-o într-o pastă cleioasă. Nu poți să o ai. Dar privirea i se furișă într-o parte, în direcția scărilor ce duceau la etajul doi.

Electrizat, Harry ieși în fugă din cameră și urcă scările. O adiere binecuvântată de aer proaspăt și o rază de lumină naturală veneau din una din cele două camere de sus. Intră înăuntru, privirea lui măturând camera. Patul era în dezordine și fereastra fusese deschisă.

Harry înlemni, o durere ascuțită străbătându-i pieptul. Inima i se opri de teamă.

— Cat! se auzi țipând și alergând la fereastră, înghițind lacom aerul, se uită la strada cu trei etaje mai jos.

Dar nu exista nici un trup sfărâmat, nu exista sânge, nimic pe stradă, cu excepția gunoaielor și a murdăriei.

La periferia vizibilității lui, îi atrase atenția o fluturare albă, ca bătaia aripilor unei păsări. Întorcânduși capul spre stânga, Harry inhală cu putere, când își văzu sora.

Catherine, în cămașa de noapte albă, era aplecată peste marginea aripilor unui acoperiș triunghiular. Era doar la o depărtare de trei metri de el, după ce se furișase de-a lungul unei cornișe incredibil de înguste, care constituia consola de deasupra etajului întâi de dedesubt. Brațele îi erau încleștate în jurul genunchilor slabi și tremura violent. O adiere i se juca cu șuvițele de păr libere, ca niște stindarde strălucitoare dansând pe cerul cenușiu. O rafală de vânt, o pierdere de moment a echilibrului, o vor arunca jos de pe acoperiș.

Mai alarmantă decât situația aceasta precară, era lipsa ei de expresie.

— Cat, rosti răgușit Harry cu grijă și fața ei se întoarse în direcția lui. Nu părea să-l recunoască. Nu te mișca. Stai liniștită, Cat. Își întoarse capul spre casă, destul de mult pentru ă striga: Ramsay! Apoi capul îi apăru din nou la fereastră. Cat, nu mișca nici un mușchi. Nici să nu clipești.

Ea nu scoase nici un cuvânt, stătea doar și continua să tremure, cu privirea nefocalizată.

Leo sosi în spatele lui Harry și-și scoase capul la rândul lui pe fereastră. Harry auzi cum i se oprește respirația.

— Dulce Maică a lui Dumnezeu! Luând cunoștință de situație, Leo deveni foarte, foarte calm. E tot atât de sus că o pasăre, rosti el. Asta se pare că va fi o scamatorie grozavă.

CAPITOLUL 31

— Merg de-a lungul cornișei, rosti Harry. Nu mi-e teamă de înălțimi.

Expresia lui Leo era feroce.

— Nici mie. Dar nu ne va ține pe amândoi – prea mare presiune asupra grinzilor. Cele de deasupra noastră sunt putrede, ceea ce înseamnă că probabil toate sunt la fel.

— Există vreo altă cale să ajungem la ea? De pe acoperișul etajului doi?

— Ar dura prea mult. Continuă să-i vorbești, în timp ce eu caut o frânghie.

Leo dispăru, iar Harry continua să atârne dincolo de fereastră.

— Cat, sunt eu, rosti el. Harry. Mă știi, nu-i așa?

— Sigur că da. Capul ei căzu pe genunchii îndoiți și se clătină. Sunt așa obosită.

— Cat, așteaptă. Nu e cazul să ațipești. Ridică-ți capul și uită-te la mine. Harry continuă să vorbească cu ea, încurajând-o să stea liniștită, să rămână trează, dar ea de abia răspundea. Mai mult decât o dată își schimbă poziția și inima lui Harry se zbătu, așteptându-se să se rostogolească jos de pe aripa acoperișului.

Spre ușurarea lui, Leo se întoarse curând cu un colac serios de frânghie. Fața lui era udă de transpirație și inspira profund trăgând aerul în piept.

— Ai fost rapid, rosti Harry luând de la el frânghia.

— Ne aflăm alături de un cunoscut bârlog pentru biciuri, rosti Leo. Erau o mulțime de frânghii.

Harry măsură două lungimi de braț de funie și se apucă să facă un laț.

— Dacă plănuiești să o convingi să vină înapoi la fereastră, zise el, n-o să meargă. Nu a răspuns la nimic din câte i-am vorbit.

— Tu fă lațul. Am să vorbesc eu.

Leo nu se confruntase niciodată înainte cu o astfel de teamă, nici chiar când a murit Laura. Acela fusese un proces lent de dispariție, privise cum viața se scurgea din ea, ca nisipul dinr-o clepsidră. Acum era mai rău. Acesta era cel mai de jos nivel al iadului.

Aplecându-se pe fereastră, Leo se uită la forma ghemuită și epuizată a Catherinei.

Înțelese că era efectul opiumului, confuzia și amețeala, sentimentul că membrele îți sunt prea grele pentru a se mișca și în același timp senzația de ușurare, de plutire, ca și cum ai putea să zbori. Și adăugat la toate astea, Catherine nici nu putea să vadă.

Dacă reușea să o aducă la el în siguranță, nu o va mai lăsa niciodată să plece din brațele lui.

— Ei bine, Marks, rosti el cu o voce cât mai normală posibil. Din toate situațiile ridicole în care tu și cu mine rie-am aflat, asta e cireșa de pe tort.

Capul ei se ridică de pe genunchi și privi aproape oarbă în direcția lui.

— My lord?

— Da. Am să te ajut. Stai liniștită. Normal, tu vei face ca eroicul meu efort de salvare să fie cât mai greu posibil.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva. Vocea ei era neclară, dar exista o urmă familiară – și binevenită – de indignare în ea. Am încercat să plec.

— Știu și, în numai un minut, intenționez să te aduc înapoi, pentru ca să putem să ne certăm așa cum trebuie. Până atunci...

— Nu vreau.

— Nu vei să vii înapoi? Întrebă Leo uluit.

— Nu, nu vreau să mă cert. Își așează capul din nou pe genunchi și scoase un oftat înăbușit.

— Cristoase, rosti Leo, emoțiile scoțând tot ce era mai bun din el. Iubito, te rog, n-o să ne mai certăm. Promit. Nu mai plânge. Trase tremurând aer în piept, când Harry îi dădu frânghia, cu un laț perfect la un cap, ca o parâmbă. Cat, ascultă-mă... înalță capul și lasă-ți genunchii puțin în jos. Am să-ți arunc o frânghie, dar e foarte important să nu întinzi mâna după ea, înțelegeți? Doar să stai liniștită și să o lași să-ți cadă în poală.

Ea se supuse rămânând nemișcată, privind cu ochii strânși și clipind.

Leo lăsă lațul să se legene de câteva ori, încercându-i greutatea, estimând cât de multă frânghie să-i dea. Îl aruncă cu o mișcare înceată, plină de grijă, dar lațul căzu în apropierea țelului său, săltând pe volanele de lângă picioarele Catherinei.

— Trebuie să-l arunci mai cu putere, rosti ea.

În ciuda disperării și a anxietății ce-i pătrunsese până la oase, trebui să-și înăbușe un zâmbet.

— Vei înceta vreodată să-mi spui ce să fac, Marks?

— Nu cred, îi scăpă ei, după o clipă de reflecție.

El adună frânghia și aruncă din nou lațul. De data aceasta căzu exact pe genunchii ei.

— L-am prins.

— Bravo fetițol exclamă Leo. Se lupta să-și mențină vocea calmă. Acum bagă-ți brațele prin nod și ridică-le în sus deasupra capului. Vreau să alunece până în jurul piepului tău. Nu prea repede, menține-ți echilibrul... Respirația lui se acceleră, când ea se luptă cu lațul. Da, chiar așa. Da, Doamne, cât te iubesc! Dădu drumul aerului din piept de ușurare, când văzu că funia se opri unde trebuia, potrivindu-se exact deasupra sânilor și pe sub brațe. Capătul frânghiei i-l dădu lui Harry. Să nu-i dai drumul.

— Nici o șansă. Harry și-o înfășură în jurul mijlocului.

Atenția lui Leo se întoarse la Catherine, care îi spunea ceva, cu fața încruntată.

— Ce e, Marks?

— Nu trebuia să spui asta.
— Nu trebuia să spun, ce?
— Că mă iubești.
— Dar acesta e adevărul.
— Nu, nu-i adevărat. Te-am auzit spunându-i lui Win... Catherine făcu o pauză, luptându-se să se adune. Că te vei însura cu acea femeie, pe care vei fi sigur că nu o vei iubi niciodată.

— Adesea spun lucruri tâmpite, protestă Leo. Nici nu mi-a trecut prin minte că realmente mă ascultă cineva.

O fereastră se deschise la bordelul de alături și o prostituată plictisită se aplecă în afară.

— Există niște fete aici înăuntru, care încearcă să doarmă, și voi strigați de să treziți și un mort!

— Terminăm curând, țipă Leo la ea încruntându-se. Du-te înapoi în pat.

Prostituata continua să stea aplecată pe fereastră.

— Ce faceți cu fata aia, pe afurisitul ăla de acoperiș?

— Nu e reaba ta, rosti Leo amabil.

Și alte ferestre se deschiseră, și alte capete ieșiră afară, cu exclamații de neîncredere.

— O, oare el?

— Oare ea intenționează să sară?

— Doamne, ce mizerie oribilă ar putea să facă.

Catherine nu putea să-i vadă pe spectatorii pe care îi atrăsese, privirea ei de mioapă fiind fixată pe Leo.

— Chiar așa ai intenționat să spui? întrebă ea.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, afirmă Leo încălecând pervazul ferestrei, și ținându-se de toc. Acum, vreau să-ți pui mâinile pe zidul casei și să mergi pe cornișă. Cu grijă.

— Asta ai vrut să spui? repetă Catherine fără să se miște.

Leo îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Dumnezeule mare, Marks! Trebuie neapărat să te încăpățânezi, chiar și în astfel de clipe? Vrei să-ți fac declarații, în fața unui cor de prostituate?

Ea dădu din cap cu emfază.

Una dintre târfe strigă:

— Dă-i drumul, spune-i, drăguțule!

Celelalte i se alăturară cu entuziasm.

— Dă-i drumul, tipule!

— Hai să auzim, frumosule!

Harry, care se afla chiar în spatele lui Leo, dădu încet din cap.

— Dacă asta o va face să vină de pe acoperișul ăla blestemat, spune-o, fir-ar al naibii!

Leo se aplecă mai mult pe fereastră.

— Te iubesc, rosti scurt. Pe când se uita la figura mică și înfiorată a Catherinei, simți că roșește și că sufletul i se deschide de emoție, mai mult decât își imaginase vreodată că s-ar putea. Te iubesc, Marks. Inima mea e cu desăvârșire și în întregime a ta. Și din păcate pentru tine, și restul din mine e la fel. Leo făcu o pauză, luptând să-și găsească vorbele, când întotdeauna îi veniseră cu atâta ușurință. Dar acestea trebuiau să fie cuvintele corecte. Însemnau prea mult. Știu că sunt o afacere proastă. Dar te implor să mă iei așa cum sunt. Pentru că vreau să am ocazia să te fac la fel de fericită, cum mă faci tu pe mine. Vreau să-mi clădesc viața alături de tine. Lupta să-și întărească vocea. Te rog, vino la mine, Cat, pentru că altfel n-am să-ți supraviețuiesc. Nu trebuie să mă iubești. Nu trebuie să fii a mea. Lasă-mă doar pe mine să fiu al tău.

— Ohhh... oftă una dintre prosituate.

Alta își tampona ochii.

— Dacă nu îl vrea, se smiorcăi ea, îl iau eu.

Înainte chiar ca Leo să fi terminat, Catherine se ridică în picioare și începu să se târâie pe cornișă.

— Vin, rosti ea.

— Încet, o atenționă Leo apucând mai strâns frânghia, în timp ce privea mișcările picioarelor ei mici și goale.

— Fă exact așa cum ai făcut și mai înainte.

Ea se mișcă centimetru cu centimetru spre el, cu spatele lipit de zid.

— Nu-mi amintesc să o fi făcut mai înainte, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

— Nu privi în jos.

— Oricum nu pot vedea nimic.

— E și mai bine. Continuă să înaintezi. Gradat Leo strânse excesul de frânghie, adunând-o pe măsură ce ea înainta. Se apropie mai mult, și mai mult, până când în final ajunse la o depărtare de un braț. Leo întinse mâna cât mai mult posibil, degetele lui tremurând de efort. Încă un pas, încă unul, apoi o înconjură cu brațul și o trase înăuntru.

Dinspre bordel izbucniră urale și multitudinea de ferestre începu să se închidă.

Leo căzu pe dușumea cu genunchii depărtați și fața îngropată în părul Catherinei. Fiori de ușurare alergau prin trupul lui și scoase un suspin tremurat.

— Te-am prins, te am. O, Marks. Tocmai m-ai trecut prin cele mai rele două minute din întreaga mea viață. Și pentru asta va trebui să petreci ani de zile de ispășire.

— Au fost doar două minute, protestă ea și el izbucni în râs.

Răscolind prin buzunar, scoase ochelarii și îi puse cu grijă pe nasul ei. Lumea devenise din nou vizibilă.

Harry îngenunche lângă ei și o atinse pe Catherine pe umăr. Ea se întoarse și îl înconjură cu brațele, îmbrățișându-l strâns.

— Fratele meu mai mare, șopti ea. Ai venit din nou după mine.

Îi simți zâmbetul în părul ei.

— Întotdeauna. De câte ori vei avea nevoie de mine. Ridicându-și capul, se uită cu milă la Leo și continuă: ar fi mai bine să te măriți cu el, Cat. Orice bărbat care trece de bunovoie prin asta, probabil că merită să fie luat.

Cu o nemărginită ezitare o lăsă Leo pe Catherine în grija lui Poppy și a doamnei Pennywhistle, când sau înapoiat la hotel. Cele două femei au însoțit-o în camera ei, pentru a face o baie și a se spăla pe cap. Era epuizată, dezorientată și infinit de recunoscătoare pentru atenția lor liniștitoare. Îmbrăcată cu o cămașă de noapte curată și un haiat, stătea în fața focului, în timp ce Poppy îi peria părul.

Camera fusese curățată și pusă la punct și patul schimbat cu lenjerie curată. Menajera plecă cu un braț de prosoape ude, permițându-le Catherinei și iui Poppy puțină intimitate.

Nu era nici urmă de Dodger, pe nicăieri. Amintindu-și ce i se întâmplase, Catherine simți că i se strânge stomacul de tristețe. Mâine o să se intereseze de mica cretură blândă, dar pentru moment nu putea să se hotărăscă să facă ceva.

Auzind-o smiorcăindu-se, Poppy îi dădu ocol, pentru a-i aduce o batistă. Pieptănul se mișca ușor prin părul ei.

— Harry mi-a spus să nu te plictisesc în noaptea aceasta, draga mea, dar dacă ar fi după mine, eu tare aș vrea să știu. După ce ai plecat cu Leo, Harry a rămas, până când a venit poliția acasă ia mătușa ta. Au urcat sus, după ea, dar murise deja. L-au găsit în gură pastă de opiu brut.

— Biata Althea, șopti Catherine tamponându-și ochii înlăcrimați cu batista.

— Ești foarte bună, dacă ai milă de ea. Sunt sigură că eu n-aș putea.

— Ce e cu William?

— A fugit, înainte de a-l putea aresta, l-am auzit pe Harry și pe Leo discutând, că intenționează să angajeze pe cineva să-l găsească.

— Eu nu vreau asta, protestă Catherine. Vreau să-l lase să plece.

— Nu mă îndoiesc că Leo va fi de acord cu orice spui tu, rosti Poppy. Dar de ce? După tot ce ți-a făcut omul acela îngrozitor...

— William a fost o victimă, ca și mine, rosti Catherine pe un ton serios. Nu făcea decât să încerce să supraviețuiască. Viața a fost brutal de nedreaptă cu el.

— Și cu tine, draga mea. Dar tu ai făcut ceva mult mai bun din ea, decât el.

— E însă l-am avut pe Harry. Și te-am avut pe tine și familia ta.

— Și pe Leo, rosti Poppy cu zâmbet în glas. Aș spune că l-ai avut, fără îndoială. Pentru un bărbat, care era așa hotărât să treacă prin viață ca observator, în mod cert a fost pus pe linia de plutire. Datorită ție.

— Te-ar deranja dacă m-aș mărita cu el, Poppy? întrebă ea aproape cu timiditate.

Venind de la spate, Poppy o îmbrățișă și își lipi capul de al Catherinei.

— Sunt sigură că vorbesc în numele întregii familii Hathaway, spunând că am fi nesfârșit de recunoscători, dacă te-ai mărita cu el. Nu pot să-mi imaginez cine altcineva ar îndrăzni să-l ia.

După o cină ușoară, cu supă și pâine prăjită, Catherine se băgă în pat și ațipi o vreme, trezinduse din când în când cu un fel de teamă. De fiecare dată, fu reconfortant să o vadă pe Poppy citind, pe scaunul de lângă pat, cu părul strălucind ca mahonul în lumina lămpii.

— Trebuie să te duci în apartamentul tău, murmură Catherine până la urmă, nedorind să pară un copil, căruia îi e frică de întuneric.

— Am să mai stau puțin, sosi răspunsul blând.

Data următoare, când Catherine se trezi, pe scaun stătea Leo. Privirea ei somnoroasă se plimbă pe el, conștientizând contururile feței lui frumoase, ochii albaștri serioși. Cămașa lui era parțial descheiată, dând la iveală o umbră a părului de pe piept.

Din dorința disperată de a fi ținută lipită de acest piept tare și puternic, întinse mâna spre el, fără nici un cuvânt.

Leo se apropie imediat. Înconjurând-o cu brațele, se întinse și el pe perne, alături de ea. Catherine se umplu de prezența și de mireasma lui.

— Doar eu, șopti ea, mă pot simți atât de în siguranță, în brațele celui mai rău bărbat din Londra.

El scoase un sunet amuzat.

— Îți plac bărbații răi, Marks. Un om obișnuit ar fi un sport banal pentru o femeie ca tine.

Ea se ghemui mai aproape, cu picioarele întinse sub lenjerie.

— Sunt așa trudită, zise ea, dar nu pot dormi.

— O să fii mai bine mâine dimineață, promit. Mâna lui i se așeză pe șold, prin pătură. Închide ochii, iubito, și lasă-mă să am grijă de tine.

Ea încercă să se supună. Dar, în timp ce minutele treceau, fu bântuită de o neliniște în creștere, de nervi iritați și de un sentiment de uscăciune, ce îi pătrundea până în oase. Pielea ei țipa să fie atinsă, zgâriată, frecată, chiar și atingerea delicată a cearșafurilor era suficientă pentru a nu se simți bine.

Leo plecă și se înapoie cu un pahar cu apă și ea bău însetată.

Luând paharul gol, Leo stinse lampa și se întoarse la ea. Ea clipi înfiorată, când simți greutatea lui lăsând în jos patul, informațiile dispartate ale senzațiilor ei distilându-se în una singură, de nevoie

irezistibilă. În întuneric, gura lui Leo tandră și blândă o găsi pe a ei și ea nu fu în stare să reziste propriului ei răspuns exagerat. Mâna lui îi ajunse la piept, întâlnindu-i sfârcurile deja tari sub vălul muselinei.

— Așa se întâmplă cu opiul, rosti Leo încet. Mai târziu, odată cu obișnuința, senzația acesta dispare, însă când îl încerci prima oară, acționează asupra ta în acest mod. Când efectul îți părăsește trupul, nervii încep să strige după mai mult drog și rezultatul este... frustrant.

În timp ce vorbea, mâna lui îi cuprinse sânul, cu degetul mare înconjurând blând bobocul tare. Ea simți senzația peste tot, vârtejuri de foc pătrunzându-i până în fundul stomacului și de-a lungul picioarelor și brațelor. Gâfâi și se agită, disperată că se simțea jenată de propriile ei strigăte înăbușite, când mâna lui alunecă pe sub cuverturi.

— Ușor, iubito, șopti Leo mângâindu-i abdomenul plat. Lasă-mă să te ajut.

Degetele lui au fost blânde pe carnea bombată, mângâind-o, desfăcând-o și intrând, strecurându-se cu ușurință în umezeala ei. Ea își ridică trupul, plină de înfocare, fiecare mișcare îndemnându-l să o pătrundă și mai mult, și mai tare.

Leo își apropie capul și o sărută pe gât. Vârful degetului mare rămase chiar deasupra micului muc ce ardea cu un foc alb, manipulându-l delicat, în timp ce celelalte degete invadatoare o pătrundeau. Îi provocă spasme de eliberare aproape dureroase, smulgându-i un geamăt de protest și apucându-i spatele cămășii în pumni, până când simți pânza fină începând să se sfâșie. Respirând cu greutate, dădu drumul cămășii și îngână o scuză. El își scoase cămașa ruptă și o făcu să tacă cu ajutorul gurii lui.

Își trecu din nou mâna peste intimitatea ei, provocând-o cu o grijă nesfârșită, în timp ce ea scâncea și se încorda. O altă izbucnire de foc, o altă serie de înfiorări profunde și ea își desfăcu coapsele, în timp ce degetele lui alunecau înăuntru. Când ultimile vibrații se domoliră, zăcea grea în brațele lui și îi permise epuizării să o cuprindă.

În toiul nopții, Catherine se lipi de el pe furiș, cu o dorință reînnoită. El se ridică peste ea, murmurând că trebuie să se relaxeze, că o va ajuta, că va avea grijă de ea, și ea suspină voluptos, când îi simți sărutările croindu-și drumul în jos, pe trupul ei. El îi ridică picioarele pe umerii iui și îi cuprinse posteriorul în mâini. Gura lui o cercetă cu blândețe, limba lui plonjând adânc în caliciul ce i se oferea. Nu găsi ritmul, dar în loc de asta se jucă cu ea, apucând-o ușor, lingând-o și scormonind-o cu nasul. Plăcerea se revărsă peste ea în valuri, făcând-o să suspine la apogeu.

— La-mă, șopti ea, când el se lungi din nou lângă ea.

— Nu, rosti Leo blând, întorcându-se să o fixeze de pat. În noaptea asta, nici o șansă. Va trebui să așteptăm până când judecata ta nu mai e încețoșată. Dimineață, cea mai mare parte din efectul

opiumului va pieri. Dacă încă mă mai vrei și atunci, voi fi gata și plin de dor.

— Te vreau acum, rosti ea, dar el o ținu nemișcată și îi stârni din nou plăceri cu gura.

Catherine se trezi peste câteva ore, uitându-se la cerul plumburiu, ce începuse să se lumineze de presimțirea zorilor. Trupul lung al lui Leo era adunat confortabil în spatele ei, cu un braț sub capul ei și celălalt trecut peste mijlocul ei. Îi plăcea cum îl simte, căldura vibrantă și mușchii, pielea ca satinul în unele locuri, părul aspru în altele. Deși avu grijă să nu-l trezească, Leo se mișcă și murmură.

Încet, ea îi luă mâna și și-o puse pe piept. Leo începu să o dezmierde, chiar înainte de a se trezi. Buzele lui îi atinseră ceafa. Simțindu-l cum s-a întărit lipit de fundul ei, se apăsă în el. Unul din picioarele lui se băgă într-ale ei, în timp ce mâna lui se strecură în jos, spre desimea creață a părului.

Simți apăsarea încordată a sexului, bâjbâind la intrarea în ea, descriind cercuri în umezeala ei. Se împinse pe jumătate în ea, apoi se opri, în timp ce carnea ei, umflată de la excesele nopții, întâmpina greutatea să-l primească.

Vocea lui blândă și amuzată îi ticăi în ureche.

— Mmmm... Va trebui să încerci mai serios, Marks. Amândoi știm că poți să primești mai mult de atât.

— Ajută-mă, gemu ea.

Cu un murmur de tandrețe, îi ridică piciorul de pe el și îi ajustă poziția. Ochii ei se închiseră, când îl simți alunecând în ea.

— Acolo, șopti ea. Asta e ce vrei tu? Mai tare... mai tare...

— Nu, iubito... lasă-mă să fiu blând cu tine. Doar acum.

Se mișcă în ea înfigând încet, deliberat, mâna lui dezmierdătoare alunecând înapoi între coapsele ei. Nu se grăbea și ea nu avea de ales decât să-l lase. Era scăldată în fierbințeală, senzația crescând când o mângâia. Rostind cuvinte de dragoste și sărutând-o pe ceafă, pătrunse și mai adânc în ea. Îi strigă numele, când se apropie de culme și el o îndemnă spre mai sus și mai sus. Mâna ei tremurătoare i se așază pe șold și se încleștă de suprafața flexibilă.

— Nu mă lăsa. Te rog, Leo.

El înțelese. Când carnea ei udă se încleștă în jurul lui din nou, strângând delicat și trăgând de tăria lui, el pompă mai cu forță, lansându-se mai tare peste ea. Și, în sfârșit, ea află cum se simte el când se eliberează, felul cum i se întări abdomenul, tremurul unui bărbat puternic devenit neajutorat în acea ultimă clipă.

Rămaseră uniți cât mai mult posibil, odihnindu-se împreună și privind cum se strecurau zorile prin perdelele desfăcute.

— Te iubesc, șopti ea, dragul meu, lordul meu. Leo al meu.

El zâmbi și o sărută. Sculându-se, se duse să-și pună pantalonii.

În timp ce Leo își uda fața la lavoar, Catherine își căută ochelarii. Privirea ei se întâmplă să cadă pe coșul gol al lui Dodger, de lângă ușă, și zâmbetul i se șterse.

— Biata nevăstuică, murmură ea.

Leo se întoarse spre ea, bruse îngrijorat, când îi văzu ochii umezi.

— Ce e?

— Dodger, rosti ea trăgându-și nasul. Deja îmi lipsește.

Leo se așeză și o trase lângă el.

— Ți-ar plăcea să-l revezi?

— Da, dar nu se poate.

— De ce nu?

Înainte de a putea răspunde, văzu o mișcare ciudată pe sub ușă., un trup lănos, și scheletic mișcându-se cu îndemânare în spațiul ridicol de îngust. Catherine clipi, fiindu-i frică să se miște.

— Dodger? Sconcsul veni spre pat ținându-l, cârâind și mârâind, cu ochi luminoși când se apropie de ea. Dodger, trăiești!

— Sigur că trăiește, rosti Leo. Azi noapte l-am dus în apartamentul lui Poppy, pentru a-i permite să se odihnească puțin. Zâmbi când sconcsul sări în pat. Cerșetor mic și obraznic. Cum ai reușit să vii tot drumul, până aici.

— A venit să mă caute. Catherine ridică brațele și Dodger se cățăără pe ea și se încolăci la pieptul ei. Ea îl mângâie iar și iar, murmurând dezmierdări. A încercat să mă protejeze, să știi. El l-a mușcat pe William de mână, așa de grav. Își băgă bărbia în el și fredonă: micuțul meu paznic, sconcs minunat.

— Bravo ție, Dodger, rosti Leo. Întorcând o clipă spatele patului, se duse la haina lepădată de el și scotoci prin buzunare. Presupun că aceasta duce la întrebarea... însurându-mă cu tine, am să câștig și un sconcs?

— Crezi că Beatrix o să mă lase să-l păstrez?

— Fără îndoială. Leo se întoarse și se așeză lângă ea.

Întotdeauna a spus că îți aparține.

— Așa a spus?

— Ei bine, e ceva evident, având în vedere fascinația lui pentru jartierele tale. Și în mod cert, nimeni nu poate să-l acuze pentru asta. Leo se întinse după mâna ei. Am ceva să te întreb, Marks. Ea se ridică cu nerăbdare în capul oaselor, lăsându-l pe Dodger să se înfășoare în jurul gâtului ei. Nu-mi aduc aminte dacă asta e a cincea sau a șasea cerere în căsătorie, mai rosti el.

— E doar a para.

— Te-am cerut și ieri. Ai socotit-o și pe aia?

— Nu, aia nu era realmente „vrei să te măriți cu mine”, era mai mult „vrei să cobori de pe acoperiș”.

Una din sprâncenele lui Leo se arcui.

— Oricum, hai să fim practici. Îi strecură un inel pe al patrulea deget de la mâna stângă. Era cel mai uluitor inel pe care-l văzuse ea vreodată, un opal argintiu perfect, cu străfulgerări de foc albastre și verzi, ascunse profund în el. Cu fiecare mișcare a mâinii ei, opalul sclipea cu o culoare ireală. Era înconjurat de un cerc de mici diamante strălucitoare. Acesta mi-a amintit de ochii tăi, rosti el. Doar că nu e chiar așa de frumos. Făcu o pauză, privind-o intens. Catherine Marks, iubirea vieții mele... vrei să te măriți cu mine?

— Mai întâi vreau să răspund la altă întrebare, îi spuse ea. Ceva ce m-ai întrebat mai de mult.

El zâmbi și-și lipi frunea de a ei.

— Cea despre fermier și oaia lui?

— Nu... cea despre ce se întâmplă când o forță de nestăvălit întâlnește un obiect de neclintit.

Un râs izbucni din gâtul lui.

— Spune-mi răspunsul, iubio.

— Forța de nestăvălit se oprește. Și obiectul neclintit se mișcă.

— Mmmmm, îmi place. Buzele lui le atinseră pe ale ei, cu tandrețe.

— My lord, n-am să mă mai trezesc niciodată ca Catherine Marks. Vreau să fiu soția ta, cât mai repede posibil.

— Mâine dimineață?

Catherine dădu din cap.

— Deși... îmi va lipsi felul cum îmi spui tu, Marks. Ajunsesem să mă îndrăgostesc de asta.

— O să continui să-ți spun Marks, din când în când. Mai ales în momentele de pasiune înflăcărată. Hai să încercăm. Vocea lui scăzu până la o șoaptă seducătoare. Sărută-mă, Marks...

Și ea își ridică spre el gura zâmbitoare.

EPILOG.

Un an mai târziu.

Țipătul unui prunc sfâșie tăcerea.

Leo tresări auzindu-l și își întoarse capul. Pentru că fusese alungat din dormitorul unde năștea Catherine, aștepta în salon, împreună cu restul familiei. Amelia rămăsese cu Catherine și cu medicul, ieșind din când în când, pentru a le da un scurt raport lui Win și lui Beatrix. Cam și Merripen erau înnebunitor de optimiști în legătură cu situația reală, ambii văzându-le pe propriile lor soții dând naștere copiilor lor, în siguranță.

Familia Hathaway se dovedise remarcabil de fertilă. În martie, Win dăduse naștere unui băiat robust, Jason Cole, poreclit Jado. Două luni mai târziu, Poppy năștea o fetiță mică și cu părul roșu, Elizabeth Grace, îndrăgită de Harry și de toți salariații hotelului Rutledge.

Acuma era rândul Catherinei. Și cu toate că nașterea era un eveniment cât se poate de banal pentru alții, pentru Leo era

experiența cea mai distrugătoare de nervi, prin care trecuse vreodată. Vederea soției sale îndurerată era intolerabilă și totuși, el nu putea să facă nimic. Nu conta cât de des fusese asigurat că nașterea se desfășoară minunat... nesfârșitele ore de dureri ale travaliului nu-i păreau deloc minunate lui Leo.

De opt ore așepta în salon, cu capul în mâini, deprimat, tăcut și de neconsolat. Îi era teamă pentru Catherine și cu greu suporta să stea departe de ea. Așa cum prevăzuse, o iubea pe Catherine ca un nebun. Și, așa cum declarase cândva, ea era în stare să-l conducă, în totalitate. Erau diferiți în atât de multe feluri și totuși cumva aceasta îi făcea perfecți unul pentru altul.

Rezultatul a fost un mariaj remarcabil de armonios. Se distrau cu lungi ciorovăieli furioase și nostime, cu conversații profunde. Când erau singuri, adesea vorbeau ca într-un fel de stenogramă, pe care nimeni altcineva nu era în stare să o interpreteze. Erau o pereche din punct de vedere fizic, pasionată și afectuoasă. Jucăușă. Dar, surpriza reală a căsătoriei a fost blândețea pe care o arătau unul față de altul... ei, care cândva se luptaseră așa amarnic.

Leo nu se așteptase ca femeia, care scosese odinioară tot ce era mai rău în el, să scoată acum ce era mai bun. Și nu visase niciodată că dragostea lui pentru ea va ajunge la asemenea proporții, încât nu exista nici o speranță de a fi controlată sau micșorată. În fața unei astfel de iubiri uriașe, un om nu putea decât să se supună.

Dacă i s-ar întâmpla ceva Catherinei... dacă ceva nu mergea bine în timpul nașterii...

Leo se ridică încet, cu pumnii strânși, când Amelia intră în salon cu un nou născut bine înfășat. Aceasta se opri lângă ușă, în timp ce familia se aduna în jurul ei cu exclamații calde.

— O fetiță perfectă, rosti ea traversând încăperea. Doctorul a spus că are culori excelente și plămânii sunt puternici. Îi întinse bebelușul lui Leo.

Îi era frică și să se miște. Nu luă copilul, se uita doar la Amelia și întrebă răgușit.

— Marks cum se simte?

Ea înțelese imediat. Tonul ei se îmblânzi când răspunse.

— Absolut minunat. E bine, dragul meu, și poți să te duci să o vezi acum. Dar mai întâi salută-ți fiica.

Un suspin nesigur îi scăpă lui Leo, când luă cu gingășie bebelușul de la ea. Se uită minunându-se la miniaturala fețișoară roz, la gurița ca un boboc. Ce ușoară era... greu de crezut că ținea în brațe o ființă umană întreagă!

— Există o mare cantitate de Hathaway în ea, rosti Amelia cu un zâmbet.

— Ei bine, vom face tot ce putem să corectăm asta. Leo se aplecă să sărute mica frunte a fiicei lui, smocurile părului negru gădilându-i buzele.

— L-ai găsit un nume? întrebă Amelia.

— Emmaline.

— Franțuzesc. Foarte drăguț. Dintr-un anumit motiv, Amelia râse ușor, înainte de a întreba: cum iai fi spus dacă era băiat?

— Edward.

— După tata? Ce frumos! Și cred că i se potrivește.

— Cui i se potrivește? întrebă Leo, captivat încă de fiica lui.

Atingându-i fața cu mâna, Amelia îl făcu să se uite la ușă, unde Win stătea cu un alt bebeluș înfășat, pe care îl arăta lui Merripen, Cam și Beatrix.

Ochii iui Leo se deschiseră mari.

— Dumnezeule, gemeni?

Cam se apropie de el cu un zâmbet larg.

— E un băiat splendid. Ai intrat în forță în congregația taților, frai.

— Și Leo, adăugă Beatrix. Ai căpătat un moștenitor exact la timp... numai la o zi diferență!

— La timp, pentru ce? întrebă Leo uimit. Dându-și fiica înapoi Ameliei, își luă fiul de la Win. Apoi, privind fața pruncului, se îndrăgosti pentru a doua oară în aceeași zi. Era aproape prea greu de îndurat, pentru inima lui copleșită.

— Pentru clauza din cartea domeniului feudal, desigur, o auzi pe Beatrix spunând. Acum familia Hathaway va păstra Casa Ramsay.

— Nu-mi vine să cred că poți să te gândești la asta, într-un asemenea moment, rosti Leo.

— De ce nu? întrebă Merripen cu ochii lui negri sclipind. Vorbind din punct de vedere personal, găsesc că e o ușurare să știm că vom putea rămâne cu toții în Casa Ramsay.

— Toți sunteți interesați de afurisita asta de casă, când eu tocmai am îndurat opt ore de adevărsat iad.

— Regret, Leo, rosti Beatrix încercând să pară spășită. Nu m-am gândit prin ce tocmai ai trecut.

Leo își sărută fiul și i-l întinse grijuliu lui Win.

— Acum mă duc să o văd pe Marks. Probabil că a fost greu și pentru ea.

— Felicit-o din partea noastră, rosti Cam cu un râs tremurat în voce.

Urcând scările două câte două, Leo intră în dormitorul unde se odihnea Catherine. Arăta foarte mică sub cuverturi, cu fața extenuată și palidă. Un zâmbet trudit îi înflori pe buze, când îl văzu.

El se îndreptă spre ea și își apăsă gura pe a ei.

— Ce pot să fac pentru tine, iubito?

— Absolut nimic. Doctorul mi-a dat niște, laudanum împotriva durerii. Revine într-o clipă.

Continuând să stea aplecat asupra ei, Leo îi mângâie părul.

— Afurisită să fii că nu m-ai lăsat să stau cu tine, șopti el lângă obrazul ei.

Îi simți zâmbetul.

— Îl înspăimântai pe doctor, rosti ea.

— Mai curând mă întrebam dacă știe ce face.

— Din plin, sublinie ea.

Leo se întoarse să scotocească printre articolele de pe noptieră.

— Asta pentru că a scos o cutie cu instrumente, care arătau mai potrivite pentru inchiziția medievală, decât pentru o naștere. Găsi un mic vas cu alifie și întinse un strat de unguent pe buzele uscate ale Catherinei.

— Stai cu mine, rosti ea sub degetele lui.

— Nu vreau să-ți fac rău.

— Nu o să-mi faci. Ea bătu cu palma salteaua invitându-l.

Leo se așeză lângă ea cu o extremă atenție, încercând să nu o înghesuie.

— Nu sunt deloc surprins că ai născut doi copii odată, rosti el luându-i mâna și sărutându-i degetele. Ai fost îngrozitor de eficientă, ca de obicei.

— Cum arată? întrebă ea. Nu i-am văzut, după ce au fost spălați.

— Crăcănați și cu capul cât un bostan.

Catherine chicoti și se cutremură.

— Te rog, te rog, nu mă face să râd.

— De fapt sunt frumoși. Dragostea mea... Leo apăsă un sărut în palma ei. Nu am realizat niciodată pe deplin, prin ce trece o femeie în timpul nașterii. Ești cea mai bravă și mai puternică persoană, care a trăit vreodată. O luptătoare.

— Nu chiar.

— O, ba da. Hunul Attila, Gingis Han, Saladin... toți niște papă-lapte în comparație cu tine. Leo făcu o pauză, cu un zâmbet răspândit pe față. A fost foarte frumos din partea ta că te-ai asigurat ca unul dintre copii să fie băiat. Familia e bucuroasă peste poate, desigur.

— Pentru că putem reține Casa Ramsay?

— Parțial. Dar suspectez că sunt cu adevărat în extaz, pentru faptul că va trebui să le fac față gemenilor. Făcu o pauză. Să știi că vor fi niște draci împielitați.

— Așa sper să fie. Altfel nu ar fi ai noștri. Catherine se ghemui mai aproape și el o lipi cu grijă de umărul lui. Ghici ce s-a întâmplat la miezul nopții? șopti ea.

— Doi puști flămânzi s-au trezit țipând amândoi deodată?

— În afară de asta?

— N-am idee.

— Blestemul Ramsay a fost înfrânt.
— N-ar fi trebuit să-mi spui. Acum voi fi îngrozit de următorul...
Leo făcu o pauză, pentru a-și arunca privirea la ceasul de pe consola căminului. Ora șapte și douăzeci și opt de minute.
— Stai cu mine. Am să te mențin în siguranță. Căscă și-și lăsă capul să cadă mai greu pe umărul lui.
Leo zâmbi și o mângâie pe păr.
— Amândoi vom fi bine, Marks. Tocmai ne-am început călătoria... și sunt așa de multe, pe care le mai avem de făcut. Vorbi din ce în ce mai încet, în timp ce auzea respirația ei din ce în ce mai stabilizată. Odihnește-te până mâine dimineață, și în fiecare dimineață următoare, te vei trezi alături de cineva care te iubește.
— Dodger? murmură ea la pieptul lui și zâmbi.
— Nu, sconcsul tău afurisit va trebui să stea în coșul lui. Mă refeream la mine însumi.
— Da, știu. Catherine își strecură mâna până la obrazul lui. Numai tu, rosti ea. Întotdeauna tu.

SFÂRȘIT